<u>Corespondența lui Rawn Clark la cartea „Inițiere în hermetism”</u>
<u>Autor Rawn Clark, traducere şi revizuire 2006</u>

TEORIA

Probleme în traducere - IIH

[Odată cu apariţia noilor traduceri ale cărţilor lui Bardon, în ediţia Merkur, au apărut diferenţe de traducere faţă de ediţia veche Ruggeberg. În marea lor parte diferenţele sunt minore, dar uneori chiar şi aceste diferenţe minore devin importante pentru studentul serios. Acest mesaj se ocupă de unele dintre diferenţele apărute în traducere.]

„Am ediţia nouă Merkur. În introducere, la paragraful despre suflet (corpul astral) Bardon afirmă că sufletul este fiinţa umană actuală, dar [întreb eu] spiritul nu este mai înalt? Nu este corpul mental adevărata fiinţă umană, cel care suntem cu adevărat?"

Acesta este un nou exemplu în care traducerea ediţiei Merkur oferă o impresie diferită decât ediţiile mai vechi Ruggeberg.
Merkur
„Prin vibraţiile mai fine ale Elementelor, prin polaritatea Fluidelor Electric şi Magnetic, fiinţa umană actuală, sufletul, a ieşit la iveală din Principiul Akasha sau vibraţiile mai fine ale Eterului."
Ruggeberg
„Prin vibraţiile subtile ale Elementelor, prin Fluidele Electric şi Magnetic ale polarităţii lor, omul propriu zis, sufletul a pornit din Principiul Akasha sau vibraţiile mai fine ale Eterului."
Cred că expresia din Ruggeberg „omul propriu-zis", exprimă înţelesul lui Bardon mai clar decât o face expresia din Merkur „fiinţa umană actuală" .
Tot ceea ce spune aici Bardon este că sufletul sau corpul astral este „caracterul" fiinţei umane, şi că aceasta este partea fiinţei umane care exprimă spiritul interior (corpul mental) înlăuntrul tărâmului material. Aici el încearcă să evidenţieze că „trupul" nu este persoana esenţială şi că aceasta este personalitatea sau caracterul. Cu alte cuvinte acel tu pe care-l cunoaşte lumea este personalitatea ta, de aici „omul propriu-zis". Sufletul este faţa pe care o arătăm lumii externe. Este cel care suntem, aşa cum ne exprimăm prin acţiunile noastre în tărâmul material.

Apoi Bardon afirmă (ediţia Ruggeberg)
„Întrucât spiritul nu ar fi capabil să opereze [în tărâmul material] fără intervenţia sufletului, corpul astral este locul tuturor calităţilor pe care le are spiritul nemuritor."

Şi aici, Bardon afirmă că (înlăuntrul tărâmului material) sufletul sau corpul astral este vehiculul de exprimare pentru spirit. Dar chiar dacă esenţa rădăcină este corpul mental (spiritul), această esenţă este făcută să se manifeste material prin intermediul corpului astral sau sufletului. Spiritul este făcut recognoscibil datorită sufletului, şi de aici expresia „omul propriu-zis".
Ceea ce Bardon NU spune, este că sufletul ar fi esenţa adevărată a fiinţei umane. Ea este spiritul sau corpul mental nemuritor, care este partea cea mai adevărată şi mai esenţială a fiinţei umane.
Toate cele bune,
Rawn Clark 1 Iunie 2002

Despre autocontrol

„Ca practicant FB încerc să îmi „controlez" gândurile pe cât de mult pot, şi în special pe acelea care i-ar putea răni pe alţii. Dar am avut o vecină teribil şi oribil de gălăgioasă, care s-a mutat acum 2 ani, în apartamentul aflat chiar deasupra apartamentului meu. Mă simt foarte frustrat, deoarece am încercat toate soluţiile, şi mai mult, după cum am afirmat îmi este absolut imposibil să mă mut din apartament."

Atunci când nu poţi schimba o circumstanţă externă, trebuie să te concentrezi asupra răspunsului tău intern [la acea situaţie]. Ceea ce văd a fi aici inima problemei este mânia pe care comportamentul grosolan şi nechibzuit al acestei persoane o scoate la iveală înlăuntrul tău. Acesta este singurul lucru asupra căruia ai putere – propria ta reacţie. Bineînţeles, mutarea de acolo ar fi soluţia temporară cea mai uşoară, dar atunci ce se întâmplă data viitoare când ai un vecin la fel de grosolan? Continui să te muţi? Cu alte cuvinte, trebuie să găseşti o soluţie care să funcţioneze pentru tine în fiecare asemenea situaţie.
Relaţiile antagoniste necesită participarea a doi oameni. Atunci când persoana aceasta este prea zgomotoasă, tu răspunzi cu iritare şi mânie. Aceştia sunt cei doi factori: acţiunea ***ei*** şi reacţiunea ***ta***. Evident, nu poţi controla acţiunea ei, aşa că trebuie să-ţi controlezi propria ta reacţiune.

Asta este dificil, deoarece experimentezi o reacţiune normală faţă de acţiunea ei supărătoare, dar un magician trebuie să treacă dincolo de reacţiunea normală la lucruri, şi să-şi dezvolte propriile reacţiuni, alese conştient. Cu alte cuvinte, acţiunile unui magician nu ar trebui dictate de acţiunile altor oameni.
Iată ce recomand eu:
1) Priveşte această situaţie ca o oportunitate pentru creşterea ta personală. Asta este locul de antrenament, clasa ta.
2) Iartă-te pentru că răspunzi cu mânie şi apoi **lasă-ţi mânia să plece**. Ea nu îţi serveşte.
3) Iartă-ţi vecina pentru nechibzuinţa ei. Ea nu face asta spre a te enerva intenţionat. Ea este incapabilă să simtă responsabilitate pentru efectul pe care acţiunile ei îl au asupra ta. Este trist când oamenii sunt atât de orbi. Ea este un om demn de milă, care merită mai mult iubirea şi compasiunea ta decât mânia ta. Înconjoar-o cu iubirea ta şi nu cu mânia ta. Fă ca acesta să fie cadoul tău pentru ea şi pentru univers. Transformă-ţi mânia **către** ea, întru grijă iubitoare **pentru** ea.
4) Trebuie să înveţi cum să depăşeşti faptul că zgomotul ei (sau orice forţă externă, dacă tot am ajuns aici) este capabil să te distragă. Asta necesită două acţiuni:
a) Trebuie să înveţi cum să nu ţii seama de simţurile tale fizice. Pentru asta, recomand meditaţia mea „centrul liniştirii"(MCL). Din tehnica de bază MCL poţi învăţa cum să te separi de sunete, gânduri, senzaţii care te întrerup. Cu practica, poţi învăţa cum să menţii concentrarea ta voită, indiferent ce se întâmplă în jurul tău. Însă la rădăcina rezultatului se află următoarele.
b) Trebuie să-ţi separi răspunsul emoţional de distracţia însăşi, şi să-ţi controlezi răspunsul emoţional. El este cel care face ca distragerea să fie aşa de covârşitoare. În mod esenţial, prin emoţia ta împuterniceşti şi măreşti puterea pe care o are distragerea asupra stării tale mentale. Şi depinde de tine să desfaci această legătură. Când nu permiţi unei reacţii emoţionale să te conducă, atunci evenimentul care altminteri ar cere reacţia din partea ta, nu va avea puterea să te distragă. În alţi termeni mai practici, dacă nu răspunzi cu mânie la zgomotul vecinei tale, atunci nu vei mai ***simţi*** acest zgomot ca fiind deranjant, ci va fi doar un alt zgomot printre altele.
Aceasta este magia pe care trebuie s-o efectuezi asupra ta. Dacă efectuezi orice magie asupra vecinei tale, fie ca acea magie să se subsumeze doar ţelului de a promova propria ei creştere spirituală. Nu acţiona niciodată magic din ciudă, mânie sau ură. Bazează-ţi munca magică numai pe iubire. De exemplu cum ar fi să-ţi vizualizezi vecina învăţând lecţia consideraţiei faţă de alţii şi a blândeţii faţă de alţii. Mai mult, vizualizeaz-o învăţând această lecţie într-un fel plăcut, unul care alunecă întru psihicul ei fără suferinţă sau durere. Poate că tu poţi fi modelul ei pentru săvârşirea acestora.

„Chiar şi azi noapte, m-a trezit din nou la 23:59, şi aceasta a fost prea mult. Aşa că, chiar dacă ştiu că nu ar fi trebuit să fi făcut-o, am „aruncat" către ea gânduri teribile de mânie şi am vrut s-o lovesc rău. Eram aşa de furios încât mi-am folosit energia împotriva acestei persoane care nu are respect pentru mine (oricum, nu au fost trimise gânduri de moarte)".

Poţi face două lucruri:
1) Du-te înapoi în timp cu imaginaţia în acel moment şi retrage-ţi trimiterea ta de gânduri mânioase şi dăunătoare. Suge-le înapoi întru tine, şi cere-ţi scuze în mintea ta pentru că le-ai trimis. Asta va dezarma orice putere pe care ele ar putea s-o mai aibă.
2) Ceea ce urmează ar putea suna puţin ciudat, dar funcţionează de minune! Mergi la un magazin de mâna a doua, şi cumpără un set ieftin de farfurii de ceramică. Ceva care să nu coste scump. Apoi, găseşte un loc privat unde să poţi sparge în siguranţă aceste farfurii, fără a strica nimic, şi unde vei fi capabil să cureţi cu uşurinţă orice mizerie făcută de vase sparte. Acum du în acest loc colecţia ta de farfurii, şi centrează-te. Concentrează-ţi mintea asupra mâniei pe care o ai asupra respectivei persoane. Fii absolut sigur că separi sentimentul mâniei de individul în cauză, şi concentrează-te în întregime asupra mâniei în sine şi **nu** asupra persoanei. Depărtează-ţi mintea de la acea persoană şi concentrează-te în întregime asupra mâniei. Când ai ajuns în acest fel la mânia brută, eliberează-o spărgând fiecare farfurie pe care ai cumpărat-o. Trăieşte această acţiune. Ţipă, urlă, mormăie, sări în sus şi în jos, fă orice ai avea nevoie spre a o exprima pe deplin. Eliberează-ţi mânia în întregime prin acest act de violenţă nepericuloasă. Lasă ca asta să fie exprimarea fizică a întregii mânii pe care o ai. Permite acţiunii să spele mânia din tine, şi priveşte-o cum se scurge în afara ta. Purifică-te complet!
Atunci când simţi că ai cheltuit mânia înăbuşită stai în linişte şi revezi cele ce tocmai s-au întâmplat. În acest punct ar fi indicată o alungare a întregii negativităţi, şi o invocare a pozitivităţii. Atunci când eşti satisfăcut, începe să cureţi mizeria pe care ai făcut-o. Asigură-te că fiecare bucăţică de vase sparte este măturată şi pusă într-o pungă. Acum ia această pungă plină de vase sparte şi arunc-o. Când îi dai drumul din mână, taie orice legătură rămasă cu respectiva mânie. Scapă complet de ea. Întoarce-ţi mintea spre alte lucruri şi depărtează-te.
În acest ritual de eliberare, trebuie să acţionezi fără rezerve. Aşadar cel mai bine este dacă ai avea intimitate absolută, pentru ca în spatele minţii tale să nu existe nici o inhibiţie cu privire la faptul că cineva te va auzi sau te va observa. Acest detaliu este foarte important, deoarece pentru vestici este foarte dificil să ajungă la starea de abandon catarsic atunci când sunt observaţi de alţii.
Sper că acest sfat îţi este folositor. Cea mai simplă soluţie este să te muţi, dar dacă problema mutatului este într-adevăr mai mare decât problema deranjului continuat al acestui antagonism cu vecina ta nechibzuită, atunci nu văd nici o altă alternativă decât să priveşti înlăuntrul propriului sine.
Toate cele bune,

Rawn Clark 199 Noiembrie 2001

Despre natura inițierii și a încarnării

„Am citit IIH și cred că înțeleg că progresarea regulată prin exercițiile cărți, este ca și cum ai decoji o ceapă spre a ajunge la miezul naturilor noastre adevărate."

Chestiunea referitoare la ceapă este că odată ce ai dat jos coaja, restul ei este cam la fel între stratul exterior şi miezul interior. Este o „ceapă".
Eu prefer analogia cu construcția unei case. Mai întâi excavăm (introspecția, alcătuirea Oglinzilor Sufletului) pentru a putea crea o fundație fermă. Apoi ne creăm fundația (munca de Auto-Transformare a caracterului). Apoi urmează pereții, acoperişul, instalația de apă şi de curent electric etc. (nivelele trei-cinci). Apoi când structura de bază este completă, decorăm interiorul (paşii şase-opt). Apoi îi invităm pe alții în noua noastră casă (pasul nouă şi dincolo). În mintea mea, inițierea nu este atât un proces de „decojire" cât este unul de „re-creare din nou".

„Noi nu suntem gândurile, emoțiile, personalitățile, trupurile (materia) etc, care pot fi controlate sau schimbate, aşa că acestea nu sunt sinele noastre permanente reale."

Un aspect important al Misterului Hermetic este că, corpurile noastre temporale sunt o parte integrală a sinelor noastre „reale". Ele sunt mijlocul temporar prin care ne exprimăm miezul etern. În Hermetism, ele nu sunt aruncate – ci sunt transformate. Ele sunt aspectul crucial al inițierii.
Inițierea nu este numai un proces interior, ci este de asemenea şi unul exterior. Privim înăuntru spre a descoperi sinele noastre centrale, dar apoi trebuie să privim şi înafară şi să învățăm să manifestăm ceea ce găsim înăuntru. Spre a manifesta ființa noastră centrală, trebuie să folosim sinele nostru temporal. Aşa că nu aruncăm nimic, deoarece întreb cum ne-am putea manifesta miezul dacă ne-am aruncat extremitățile? În loc de a devaloriza extremitățile noastre, o Hermetistă trebuie să le ofere o valoare nouă, mai înaltă.

„Dacă adevărata noastră natură este identificarea cu Dumnezeu / Totul, atunci în primul rând, de ce au fost oamenii „separați"? Ar vrea cineva să facă asta voit? Sau a existat undeva cu mult timp în trecut, o diferență de opinii, o separare de conştientizarea-Dumnezeu, şi [atunci] Totul a spus „Bine, vreți aşadar să ştiți cum este simțită singurătatea?" Mergeți şi deveniți oameni."

Aici există mai multe aspecte:

1) *„Dacă adevărata noastră natură este identificarea cu Dumnezeu / Totul"*

Adevărata noastră natură „include" identificarea cu Dumnezeu / Totul, dar include de asemenea şi acest zbucium muritor. Spun asta, deoarece Dumnezeu / Totul ne include în forma noastră temporală. Şi una dintre ele nu o înlătură pe cealaltă [adică Dumnezeu nu exclude omul şi nici invers]. De fapt, natura Unității este că Ea include Totul, fără excepție.

2) „*în primul rând, de ce au fost oamenii „separați"?*"

Sinele nostru esențial sau central nu s-a separat niciodată de Unitate. Noi ***percepem*** separarea numai la nivelul temporal de „ființe umane". Din moment ce ea este procesul pe care-l simțim în mod normal, ea este cea care ne formează [adică dă formă] în mod normal experiența. Dar dedesubtul percepției temporale stă adevărul esențial că ***de asemenea*** noi nu suntem separați de Unitate. Ambele aceste realități există simultan, şi nici una nu are început sau sfârşit.
Percepția temporală a separării şi experiența ei, face parte din realitatea esențială a Unității. Separarea este un aspect al Unităţi.
Oamenii nu „au devenit", prin timp, „separați" – ci am devenit ***uituci*** cu privire la realitatea simultană a Unității noastre. Ne-am uitat jumătate din realitatea noastră. Inițierea, evoluția temporală însăşi, este procesul amintirii şi recunoaşterii a acestei realități adânci.

3) *„ Ar vrea cineva să facă asta voit? Sau a existat undeva cu mult timp în trecut, o diferență de opinii, o separare de conştientizarea-Dumnezeu, şi [atunci] Totul a spus „Bine, vreți aşadar să ştiți cum este simțită singurătatea?" Mergeți şi deveniți oameni."*

Această interpretare implică faptul că Unitatea (Dumnezeu / Totul) acționează cu trăsături de personalitate umane, şi cu motivație. Motivația implică incompletitudine, vrere, nevoie, etc. Dar Unitatea ***este*** Completitudine, Perfecțiune, iar acestea

sunt lucruri eterne. Cu alte cuvinte, Unitatea eternă nu a fost niciodată, nu este niciodată şi nu va fi niciodată incompletă, neterminată, imperfectă.
Însă, simultan cu acest adevăr etern, este adevărul temporal al incompletitudinii şi imperfecţiunii experienţiale. Înlăuntrul tărâmului temporal, adevărata completitudine şi perfecţiune nu pot exista ***toate odată***. Pentru ca adevărata completitudine şi perfecţiune să se poată manifesta, este necesară întreaga întindere infinită de timp. Cu alte cuvinte ele sunt lucruri care există numai în tărâmul etern.
Tărâmul temporal este punerea secvenţială în scenă a acestui tărâm etern, prin imperfecţiunea infinită. Perfecţiunea eternă a Unităţii se manifestă treptat prin tărâmul temporal al secvenţei. Cu alte cuvinte, tărâmul temporal ***ca întreg*** ESTE Perfecţiunea eternă a Unităţii. Dar fiecare moment finit al tărâmului temporal manifestă numai o parte minusculă a Perfecţiunii eterne şi este aşadar imperfect.
Având în vedere natura conştienţei umane, este normal ca noi să încercăm să înţelegem Creaţia în termeni secvenţiali ca „prima dată s-a întâmplat „x”, urmat de „y”, apoi „z”, etc.”, dar asta este o parte din uitarea noastră. Această încercare ignoră faptul că Creaţia este un lucru Etern. Ea nu are un început şi un sfârşit temporal. Ea nu are secvenţă. Pur şi simplu **ESTE**.
Mă gândesc că Kabaliştii evrei prezintă cea mai bună rezolvare a acestei încercări, atunci când ei exprimă Creaţia (Briah) ca actul ***etern***, iar Formarea (Yetzirah) ca punerea t***emporală*** în scenă a acestei Creaţii eterne.
Confuzia apare când încercăm să şmecherim experienţa noastră cu acest concept al eternităţii. Fiecare moment al nostru este implicat în finit şi secvenţial, aşa că uităm că avem de asemenea infinitul şi non-secvenţialul. Ne este foarte dificil să înţelegem cum un lucru poate fi simultan fără început şi fără sfârşit, şi totuşi să fie pus în scenă prin secvenţă (început, mijloc şi sfârşit).
Aşa că inventăm diferite teorii nedemonstrabile despre ce a apărut mai întâi, al doilea etc. Spre a face asta, şi spre a înţelege lucrurile prin acest proces, trebuie să recurgem mereu la a-i atribui Divinităţii echivalente ale emoţiilor umane şi motivaţiei. Marea problemă cu aceste teorii este că ele nu funcţionează, şi spre a le face să funcţioneze trebuie să acceptăm lucrurile prin credinţă oarbă. Multe dintre aceste credinţe oarbe s-au dovedit a fi distructive cu trecerea timpului.
O Hermetistă nu este satisfăcută niciodată cu credinţa oarbă. Ea s-ar putea s-o folosească drept punct de lansare pentru explorare, însă nu o foloseşte ca fundaţia ei şi nu se construieşte pe ea însăşi pe baza credinţei oarbe. Hermetista va căuta mereu adevărul adânc ascuns dedesubtul credinţei oarbe. Odată găsit, acest adevăr mai adânc, transformă credinţa oarbă întru Cunoaştere şi Înţelegere.

„Scuze, sunt nou venită aşa că nu ştiu cum ne-am băgat într-o astfel de încurcătură, în primul rând.”

Eu nu cred că este o „încurcătură”. Bineînţeles, uneori este **încurcată**, dar nu este intrinsec o încurcătură. În mod simplu este ceea ce ESTE, şi trebuie s-o folosim cât se poate de optim.
Universul nu este duşmanul nostru. El este Calea noastră spre Perfecţiune.
Toate cele bune,
Rawn Clark, 21 Noiembrie 2001

<u>Despre obţinerea unui control temporal asupra proiecţiilor astrale spontane</u>

„Am avut experienţe limitate cu OBE, aproximativ unsprezece pe care mi le pot aminti în detaliu. În majoritatea acestor experienţe, m-am proiectat spontan întru ceea ce cred că este numită Zona de Timp Real (corespunzător terminologiei lui Robert Bruce, în cartea sa, Dinamica astrală).”

Nu am citit încă nici una dintre cărţile lui Robert Bruce, dar cred că recunosc ceea ce înţelege el prin „Zona de Timp Real”. Cu alte cuvinte acesta este timpul **fizic** trecut-prezent-viitor (adică lucrurile care s-au întâmplat, se întâmplă sau se vor întâmpla înlăuntrul tărâmului fizic), ca opuse evenimentelor astrale sau mentale, care nu au nici un corolar fizic.

„Majoritatea acestor experienţe au avut loc în ceea ce cred să fi fost trecutul (în înţelegerea noastră liniară a timpului). Aşa că, având în vedere că nu am găsit nicăieri altundeva nici un detaliu despre acest subiect, întrebarea mea este: există metode sau căi practice de a obţine control temporal asupra proiecţiilor proprii?”

La separarea spontană sau neintenţionată, factorul de timp astralo-mental este dificil de controlat. În aceste tărâmuri, timpul este foarte diferit de timpul fizic. În primul rând, el depinde de intenţia ta conştientă. Cu alte cuvinte, dacă te proiectezi conştient întru momentul fizic prezent al tărâmului astralo-mental, atunci vei ajunge acolo. Dar din moment ce separarea ta este spontană şi neintenţionată, nu ai nici un control „conştient” asupra acestui factor.
Studiul timpului este important pentru mag, întrucât înţelegerea lui dezvăluie multe mistere. Misterul central de aici priveşte natura acumului (a stării de „acum”). Acumul este cel care determină momentul de timp în care te afli. De obicei, noi experimentăm acumul numai în momentul prezent al timpului fizic. Dar cu timpul astralo-mental, nu suntem restricţionaţi în

acest sens. De exemplu într-un vis cu ochii deschişi putem vizita mental (chiar dacă nu ne putem baza pe adevărul experienţei) orice timp ne-am putea imagina. Cu alte cuvinte, mintea poate accesa orice moment din timp, şi cu toate acestea poate experimenta încă acumul, pe când corpul fizic îl poate experimenta numai în momentul prezent fizic.
Esenţial, corpul nostru mental există într-un balon al acumului pe care-l purtăm mereu cu noi. Indiferent unde ar locui corpul tău mental, el simte „acumul". Aşadar, atunci când este combinat cu corpul tău astral, şi locuieşte corpul tău fizic, acea stare de acum înglobează numai cele mai scurte momente fizice. Şi când corpul tău astralo-mental, este separat de corpul tău fizic, ai mai multă dispoziţie prin timp şi îţi poţi muta balonul de acum oriunde ai dori. Acelaşi lucru este adevărat şi când vine vorba de corpul mental solitar, cu excepţia faptului că, cu corpul tău mental solitar poţi îngloba mai mult timp înlăuntrul balonului tău de acum. Aşadar, numai corpul mental solitar poate experimenta eternitatea (adică poate îngloba întreaga trecere infinită a timpului înlăuntrul unui singur „acum").
Atunci când te proiectezi „conştient", iei balonul tău de acum şi îl duci intenţionat într-un loc pe care-l alegi tu.
Te-ai proiectat vreodată conştient şi cu intenţia clară de a face asta? Asta este cheia dilemei tale: proiectare „conştientă".
Realizarea controlului conştient asupra proiecţiei corpului astralo-mental nu este ceva uşor de efectuat, dar din moment ce eşti capabil în mod natural să te proiectezi spontan, deja te afli pe jumătate acolo. Spre a câştiga această abilitate, trebuie să cultivi trei factori: 1) Disciplinarea Mentală. 2) Echilibrul Elemental 3) Proiectarea (călătoria) Mentală
1) Disciplinarea Mentală: este esenţial să fii capabil să-ţi concentrezi mintea fără ca ea să fluctueze. Asta este important deoarece vei avea de-a face cu senzaţii şi experienţe care, îţi pot sfărâma cu uşurinţă echilibrul tău normal sau îţi pot distrage focalizarea. În al doilea rând, disciplinarea mentală este necesară pentru formarea conştientă a intenţiei tale de a te proiecta într-un anumit spaţiu sau timp.
2) Echilibrul Elemental: atingerea unui grad înalt de Echilibru Elemental este o premisă esenţială pentru separarea conştientă a corpului tău astralo-mental. Fără acest Echilibru, rişti să te răneşti. Faptul că eşti capabil natural să te proiectezi spontan, indică aspectul că ai deja un Echilibru de bază, dar spre a aduce proiectarea sub control conştient e nevoie de muncă ulterioară în această privinţă. Factorul important de aici este stăpânirea minţii tale subconştiente. Spun asta, deoarece intenţia trebuie să vină din mintea ta conştientă, şi nu din mintea ta subconştientă. Situaţia ta prezentă de proiectare spontană întru trecut indică o motivaţie subconştientă.
3) Călătoria Mentală: călătoria mentală este mult mai uşor şi mai simplu de stăpânit decât proiectarea astrală. Vei învăţa aici toate tehnicile necesare pentru proiectarea „conştientă" inclusiv proiectarea conştientă într-un loc / timp al propriei alegeri. Eu consider călătoria mentală a fi o premisă în cursul normal al antrenamentului, pentru călătoria astrală. Ea te va învăţa de asemenea cum să verifici dacă experienţele tale astralo-mentale sunt reale, şi nu doar o fantezie.

„Ai putea să-mi indici un text unde aş putea să citesc despre asta? Sau poate îmi poţi explica în propriile cuvinte cum se poate realiza ea, sau de ce nu se poate realiza ea?"

Îţi recomand „Iniţierea în Hermetism" a lui Franz Bardon. În nivele 8 şi 9, Bardon explică atât călătoria astrală cât şi pe cea mentală, şi metodologia de a le obţine. În nivelele 1-7 Bardon evidenţiază antrenamentul de care este nevoie pentru ele.
Alte resurse pe care le recomand sunt două dintre textele mele, găsite pe adresa mea de Internet. Ele sunt „Dedesubtul unei luni astrale" şi „Arheul de vindecare de Sine al lui Rawn". Ambele se ocupă cu separarea astralo-mentală. „Dedesubtul unei luni astrale" descrie o abordare mai simplă care ar putea să-ţi fie într-adevăr folositoare acum, iar „Arheul" descrie o tehnică mai avansată pe care dacă o adaptezi întrucâtva, te-ar putea ajuta şi ea în dezvoltarea unei proiecţii mai conştiente.

„În momentul de faţă sunt mai interesat să mă proiectez întru prezent, dar aş fi de asemenea curios să înţeleg metodele de control ale proiecţiei în trecut şi în viitor."

Îţi sugerez ca data viitoare când te proiectezi spontan, să încerci să obţii controlul conştient asupra situaţiei. Începe prin a te opri şi a sta foarte nemişcat în orice loc / timp te găseşti. Stai câteva momente şi simte-ţi situaţia. Concentrează-te asupra senzaţiilor pe care le ai, a emoţiilor pe care le experimentezi, şi a gândurilor care-ţi trec prin minte. Atunci când te simţi centrat şi împământat, explorează-ţi „conştient" împrejurimile. Încearcă să-ţi dai seama ce te-a atras în acest loc / timp anume. Dacă eşti atras în acest timp / loc din cauza unei motivaţii subconştiente, aşa cum suspectez eu, atunci ar fi foarte înţelept şi educativ să ajungi să cunoşti care este acea motivaţie.
Ai putea experimenta de asemenea controlarea conştientă a timpului în care te afli. Cu alte cuvinte, hotărăşte-te că te vei afla în momentul din prezentul fizic, în locul momentului din trecut în care te găseşti. Odată ce mintea ta este hotărâtă „voieşte-te" să fii în momentul prezent. În acest tărâm, factorul de control este **mintea împuternicită de forţa voinţei**.
În mod similar, dacă te găseşti conştient în timpul actului de separare (adică atunci când corpul tău astralo-mental se separă de cel fizic), atunci încearcă să-ţi concentrezi mintea asupra scopului de a te proiecta întru aspectul astralo-mental al momentului prezent fizic. Şmecheria când faci asta este să stai foarte aproape de corpul tău fizic. Cu alte cuvinte, nu-ţi permite să te proiectezi într-o altă situaţie sau într-un alt loc al momentului prezent fizic. Începe aproape de corpul tău fizic şi împământează-te în prezentul fizic. Numai ulterior aventurează-te în alte locuri dinlăuntrul momentului prezent fizic.

Principala chestiune de aici este controlul „conştient”. Odată ce deţii acest control, vei fi capabil să te proiectezi oriunde sau oricând vrei. Dar spre a ajunge la această stare a minţii, trebuie să te concentrezi asupra unei dezvoltări globale mai cuprinzătoare decât doar asupra OBE. Calea Hermetismului este una a *echilibrului*.
Toate cele bune,
Rawn Clark, 25 Noiembrie 2001

Despre Echilibrul Elemental

„Nu mă îndoiesc de abilităţile şi de experienţele pe care le descrii, dar găsesc greu de crezut că ceva aşa cum este obiceiul de a fuma, ar fi trecut de nivelul 1 al practicii IIH (în special partea de introspecţie). (Sau poate că sunt eu MULT prea dur cu mine şi mă aştept la echilibrul perfect înainte de a ajunge la nivelul 2).”

„Echilibrul perfect” nu este un scop realizabil în timp ce eşti încarnat. Scopul potrivit este **Echilibrul**. Acesta este un proces continuu, de viaţă, care pretinde **echilibrare** constantă – el nu este un rezultat static.
Echilibrul este un lucru strict de personal, care nu se bazează pe presiunile culturale sau pe opiniile altora. Detaliile adevăratului echilibru magic vor arăta diferite pentru fiecare mag. Scopul iniţierii este să devii tu însăţi, până la capăt, nu să te modelezi după standardele altuia. Astfel că nu vei găsi niciodată în exterior răspunsuri la propriul proces de echilibrare – singurul ghid este propria ta conştiinţă.
În această privinţă, scopul Nivelului I este construirea oglinzilor pozitivă şi negativă ale sufletului, şi nu a echilibrului însuşi. Această apreciere critică a ceea ce ESTE, e primul pas în procesul de echilibrare. Odată cu Nivelul II <u>începe</u> munca de transformare de sine conştientă, şi procesul de echilibrare este continuu pentru restul zilelor tale. Ajungi într-adevăr la o etapă intitulată „echilibru” (care însemnă că echilibrarea devine automată şi instantanee), însă tot este un proces continuu şi nu o stare statică de perfecţiune.
Când am început lucrul cu IIH, m-am lăsat de fumat pentru o perioadă de trei ani. Raţionamentul meu pentru asta a fost că fumatul este o dependenţă, şi problema era <u>dependenţa</u> mea, nu fumatul însuşi. Odată ce mi-am rezolvat problema de dependenţă, m-am întors la fumat deoarece îmi place de asemenea. Fumatul nu mai este o dependenţă pentru mine în termeni psihologici. Mi-ar lipsi plăcerea lui, dar nu am nici un dubiu cu privire la abilitatea mea de a mă abţine de la fumat. Acesta este un exemplu despre cum cineva transformă o trăsătură negativă într-un pozitivă, prin ajungerea la problema rădăcină (dependenţa), rezolvarea ei, şi transformarea situaţiei într-una pozitivă (plăcere).
Bineînţeles, fumatul majorităţii ţigărilor disponibile în comerţ este FOARTE dăunător pentru sănătate, dar eu fumez tipul de ţigări scumpe, fără substanţe ce provoacă dependenţă, în speranţa de a minimaliza costul plătit cu sănătatea trupului meu. Însă, „sănătatea” nu constă doar în starea corpului fizic. Am cunoscut mulţi yogini vegetarieni care mergeau la sală şi erau în stare fizică bună, şi care erau unii dintre cei mai deranjaţi şi dezechilibraţi oameni imaginabili. În procesul meu de căutare, al echilibrului propriu unic şi personal, găsesc că plăcerea este o parte importantă a sănătăţi (de fapt, a vieţii însăşi).
Ca magician, eu sunt singura persoană care determină care-mi va fi peisajul interior, şi cum se va manifesta spiritul echilibrului meu. Dacă fumatul ar reprezenta pentru mine o trăsătură negativă pe care trebuie s-o depăşesc, atunci o voi depăşi, însă doar pentru că <u>**EU**</u> am decis că era o trăsătură negativă, nu pentru că era considerată o trăsătură negativă de către alţii.

„Partea unde am dubii tot mai mult sunt cuvintele lui Bardon că „nu trebuie să treci mai departe la exerciţii mai avansate până ce nu le-ai stăpânit pe cele de bază”.”

Îţi recomand să scapi de aceste dubii, întrucât acesta este locul în care dubiile sunt nepotrivite. Bardon şi-a alcătuit cursul de iniţiere într-un asemenea fel încât exerciţiile nivelelor ulterioare sunt imposibile dacă nu ai stăpânit exerciţiile anterioare. Ai putea obţine ceva rezultate din faptul că sari înainte, însă nu va fi întregul rezultat posibil, şi în cele din urmă progresul tău va ajunge la un sfârşit. Tot ceea ce realizează saltul înainte, este să-ţi întârzie progresul, deoarece fără îndoială vei fi forţat să mergi înapoi şi să începi din nou.

„Dacă ar fi aşa, atunci nimeni nu ar fi capabil să se proiecteze în astral decât după ani de practică, înainte de a ajunge la nivelul 8 /9. Dar sunt sigur că unii dintre noi am auzit de oameni care se proiectează în astral indiferent dacă proiecţia a fost spontană sau indusă, fără ca ei să se fi implicat vreodată în exerciţiile din nivelele 1-7.”

Aici există mai multe chestiuni de abordat. Primul aspect este că ceea ce majoritatea oamenilor înţeleg prin „Proiecţie Astrală” are foarte puţine de-a face cu ceea ce numeşte Bardon „Călătoria Astrală”.
Al doilea aspect este că mulţi oameni se nasc cu abilitatea inerentă de a-şi separa corpul astralo-mental. Cel mai adesea, această abilitate este indisciplinată şi nu foloseşte mult în magie. Şi cel mai adesea duce numai la experienţe are au o natură iluzorie. Unul dintre motivele pentru care Bardon plasează călătoriile astrale şi mentale atât de târziu în nivelurile lui, şi pentru care el accentuează nevoia echilibrului magic, este faptul că e nevoie de mult antrenament spre a separa corpul

astralo-mental de cel fizic şi în acelaşi timp a NU fi păcălit înspre a crede că o proiectare a propriului psihic este obiectiv reală.
Al treilea aspect este că echilibrul magic sau Elemental poate fi obținut prin alte feluri decât prin urmarea muncii din IIH. IIH prezintă numai abordarea Hermetică asupra acestui echilibru.

„Aşa că...întreb cât de serioase ar trebui să considerăm aceste avertismente constante?”

Îți recomand să le consideri cât de serios posibil.

„Este asta metoda lui Bardon de a implementa tampoane inginereşti, spre a nu ne răni pe noi înşine? Adică, pe lift scrie că poate duce numai 1000 kg, şi dacă verifici, observi că poate duce 1300 kg înainte de a se prăbuşi.”

Nu. Acestea sunt pur şi simplu afirmații ale stărilor de fapt. Ele nu sunt manipulatoare. Cu alte cuvinte, el nu le spune spre a te întârzia sau a te menaja, ci le afirmă spre a asigura progresul tău continuat înainte.

„Ar fi corect dacă aş spune că partea de introspecție din nivelul I este ceva care ar putea dura o viață întreagă spre a fi realizată, şi poate că ar trebui practicată în paralel cu celelalte nivele, în loc de a te concentra asupra ei numai înainte de a trece la nivelul II?”

Introspecția este compania constantă a magicianului. Nici un moment nu trece fără ea. Nici un nivel nu este urmat care să nu fie dependent de ea.
În nivelul I, îți concentrezi introspecția în mod special asupra personalității prezente pe care o manifeşti. Scopul nivelul I este cel de a-ți documenta într-un timp scurt starea curentă a caracterului tău. Odată ce ai realizat asta şi începe transformarea de sine, introspecția ia o nouă semnificație – introspecția este ingredientul principal în procesul de echilibrare. Viața este plină de schimbare constantă şi neînduplecată şi singurul fel de a rămâne în pas cu schimbările interne este prin introspecție constantă şi neînduplecată.
Introspecția este o unealtă atât de esențială pentru magician încât Bardon a ales să o plaseze (laolaltă cu disciplinarea mentală) la începutul muncii. Atât introspecția cât şi disciplina mentală sunt procese de viață care evoluează şi se maturizează în decursul întregii tale vieți. Ceea ce crezi astăzi că este „introspecția”, nu va fi cea pe care o vei experimenta într-un an sau deceniu, etc.
Introspecția şi disciplinarea mentală sunt ca şi învățatul mersului pe bicicletă. La început este vorba de ceva nou şi dificil, şi necesită concentrarea ta totală. Dar în cele din urmă, devine o a doua natură. Atunci vei găsi o nouă provocare, ca şi întrecerea cu alții pe bicicletă, sau călătoria pe bicicletă prin țară, etc.
Toate cele bune,
Rawn Clark 7 Decembrie 2001

„Singurul fel în care eu înțeleg procesul de a trăi într-un echilibru este de a avea un gând de contragreutate în spatele minții. Ar fi la fel cam cu ceea ce spunea David „L-am pus întotdeauna pe Domnul înaintea mea.” Ideea fiind cea că se creează un filtru mental, bazat pe juxtapunerea a ceea ce ar fi lucrul bun de făcut; şi apoi să-l comparăm cu ceea ce este înclinația noastră naturală de a face [lucruri].”

A, dar de ce să presupunem că „înclinația naturală” ***adevărată*** a cuiva este diferită în vreun fel de „lucrul bun de făcut”?
Inițierea nu înseamnă nimic altceva decât a deveni conştient pe deplin. Magia nu este altceva decât utilizarea pe deplin conştientă a Legilor Naturii. Un magician nu este altceva decât o persoană pe deplin conştientă care foloseşte pe deplin conştient ceea cu ce ne-a înzestrat natura.
La rădăcina Echilibrului Elemental se află conştientizarea de sine. Prin timp şi practică, conştientizarea de sine devine un obicei, şi în cele din urmă nu trece nici un moment fără a fi conştient precis de tine.
Introspecția este primul pas din acel proces, dar cu timpul introspecția (care începe ca a fi un lucru special) devine o conştientizare constantă de sine. Nu necesită nici un gând, ci este automată, e o parte integrală a ființei.
Aceasta este aspectul la ce s-a referit David. Propria lui conştientizare asupra sinelui („Domnul”) a fost o prezență aşa de constantă în felul lui de a fi, încât s-a aflat ÎNTOTDEAUNA în fața ochilor săi. Simbolului „întotdeauna înaintea mea”, merită a i se acorda o meditație grijulie. El înseamnă că fiecare percepție (intrare) şi fiecare exprimare (ieşire) trece prin filtrul conştientizării de sine.
Echilibrul Elemental este o stare dinamică de conştientizare de sine, activă şi constantă. Nimic nu apare întru sine fără conştientizare conştientă deplină. Fiecare gând este evaluat pe măsură ce apare. Fiecare emoție este evaluată pe măsură ce apare. Şi singura schimbare care ia loc ca reacție la gânduri, emoții şi evenimente, ia loc cu conştientizarea conştientă deplină. Altfel spus, individul echilibrat nu e aruncat de ici colo, vrând nevrând, de evenimente sau de gânduri nepoftite.

Acesta este motivul pentru care se numeşte „echilibru”. Este fundaţia solidă. Solul propriu pe care iniţiatul stă şi îşi întâmpină viaţa. La fel ca în Tai Chi, dacă eşti echilibrat, atunci te poţi schimba **odată cu** presiunile externe, fără a fi răsturnat sau mutat împotriva voinţei tale.
Echilibrul Elemental nu este atât de mult o disciplină cât este o alegere. Aleg să rămân împământat în mine. Spre a rămâne împământat, trebuie să-mi exprim mereu natura mea cea mai adevărată, pe cât de clar este posibil. Spre a-mi cunoaşte propria natură adevărată, trebuie să rămân continuu conştient de sine. Şi asta nu mă limitează din moment ce Sinele este nelimitat.
Concentrându-ne înăuntrul nostru, găsim Infinitul.
Şi concentrându-ne în interior, găsim ghidul care înlocuieşte normele culturale sau chiar gândirea – conştiinţa noastră. Ea este cea care ar trebui să ne ghideze către Echilibrul Elemental şi cea care ar trebui să ne ghideze în cursul menţinerii lui; nu cele care am fost învăţaţi să gândim că sunt bune, sau ceea ce altcineva ne spune că este bine.
Conştiinţa noastră este vocea „Îngerului Păzitor” al nostru, vorbindu-ne în fiecare moment al existenţei noastre. Ea nu duce ***niciodată*** în eroare. Este claritatea Sinelui, curgând întru noi şi căutând exprimare. Tot ceea de ce avem nevoie este să avem încredere în ea şi să ascultăm de ea.

„P.S. Am meditat, am comparat şi am contrastat abordarea lui Bardon despre schimbare cu o corelaţie a versetului „Nu rezista răului”. Ceea ce am observat că au în comun Bardon şi acest verset este: dacă rezistăm sau ne gândim prea mult la „rău” sau la calităţile nedorite, atunci ceea ce facem în ultimă instanţă este să-l hrănim (cu energie) şi să intrăm într-o „luptă decisivă” cu el. Ceea ce doar îl întăreşte.”

Da. Asta este important în mod special la oglinzile sufletului. Nu trebuie să rezistăm la nimic altceva decât la înclinaţia noastră spre obiceiul de a forma subconştient răspunsuri care nu ne mai folosesc. Acestea au nevoie de ceva rezistenţă, dar tipul de rezistenţă respectiv este cel de a le ignora, şi de a întoarce mintea spre alternativa pozitivă, afirmatoare, ***conştientă***.
Din nou este ca şi în Tai Chi: aflaţi în centru, întâlnim forţa externă, şi ***noi*** îi direcţionăm mişcarea în loc de a-i permite ei să ne direcţioneze mişcarea noastră.
„Centrul” se găseşte exact în mijlocul spaţiul al oricărei forme ***întregi***. Dacă lăsăm părţi din noi în afara formei, atunci nu putem ajunge la „centru”, deoarece nu am înglobat un lucru „întreg”.
Fiecare aspect negativ serveşte unei rădăcini pozitive. Înlăuntrul personalităţii, cel care determină o trăsătură ce caracter să fie „negativă”, este faptul că forma s-a dezvoltat fără participarea noastră conştientă. Deseori, cele mai supărătoare trăsături negative apar din copilărie, când înţelegerea asupra noastră şi asupra universului era una slabă, şi astfel răspunsurile noastre tindeau să ia formă negativă (dizarmonioasă, nepotrivită).
Atunci când împingem la o parte sau rezistăm manifestării negative, nu mai avem nici o bază pe care să cunoaştem rădăcina ei pozitivă. Singurul fel spre a deschide miezul pozitiv este să acceptăm forma negativă, şi să o schimbăm conştient, spre a exprima mai clar şi mai precis rădăcina pozitivă. Iar ***singura*** substanţă din universul nostru care acţionează ca solvent faţă de negativitate este iubirea.
Ai putea întreba pe drept „dar cum mi-aş putea iubi această parte rea din mine?” Păi nu trebuie întotdeauna să-ţi placă un lucru pe care-l iubeşti. Aceasta este cu siguranţă una dintre lecţiile mari ale relaţiilor intime! Atunci când nu-ţi place ceva la persoana pe care o iubeşti, o ajuţi să se schimbe spre a deveni mai plăcută. Şi din moment ce o iubeşti deja, îi vorbeşti iubitor şi îi spui gândurile tale într-un fel care o hrăneşte în loc de a o înjosi. Aşa că de ce să nu aplici aceeaşi tactică cu propriul sine? Îţi voi spune că funcţionează de minune!

„Trebuie să recunosc că am crescut foarte zelos şi introspectiv. Dar simt că abordarea lui Bardon nu vrea să exagerăm cu introspecţia şi auto-analiza, sau să o ducem la extrem. Da, avem nevoie de ea, şi ea este o unealtă, dar în acelaşi timp poate deveni un blocaj pe drum. Trebuie să găsim şi aici un echilibru.”

Da, bineînţeles, echilibrul este cheia. Dar ceea ce nu cred că ai înţeles încă este că introspecţia se transformă în ceva mai mult. Ceva care nu este o muncă, ci ceva care este o bucurie. Dar chiar şi aşa, iniţierea presupune mai mult decât contemplarea propriului buric. Ea presupune şi acţiune.
Toate cele bune,
Rawn Clark 15 Decembrie 2001

„O parte importantă din exerciţiul cu oglinzile sufletului are puţine de-a face cu tine şi multe de-a face cu învăţarea ta despre categorisirea diferitelor trăsături, pentru ca tu să le recunoşti pe ele şi grupul din care fac ele parte. ”

Acesta este un punct de vedere interesant cu care nu sunt întru totul de acord. Interpunerea analizei Elementale întru lucrul cu oglinda, nu este de fapt esenţială pentru succesul muncii de transformare de sine. Atât timp cât identifici diferitele aspecte ale tale, nu contează ce nume le dai sau ce structură impui asupra lor.
Locul în care contează asta, este atunci când vine vorba despre iniţierea Hermetică şi de învăţarea magiei. Aici Elementele sunt o punte între a înţelege „sinele” şi „altul”, universul interior şi cel extern.

Începem cu universul intern al personalităţii noastre, şi învăţăm să înţelegem Elementele acolo, în acea arenă, relaţionându-le direct cu ceea ce percepem în lumea noastră internă. Făcând asta, noi impunem o structură specific Hermetică asupra personalităţii noastre, şi o modelăm să se potrivească (nu invers). Această personalitate structurată, re-generată este Fundaţia care e foarte esenţială avansării în Hermetism.
Apoi întoarcem această înţelegere în afară şi învăţăm să înţelegem Elementele externe. Acest proces al înăuntrului-întors-înafară este cel care personalizează pentru noi Elementele externe şi ni le face comprehensibile, le face lucruri reale în locul conceptelor intelectuale.
Toate cele bune,
Rawn Clark 16 Decembrie 2001

„Cred că ai clarificat „echilibru" dar abia dacă ai atins „elemental". Cum ajung diferitele elemente să fie întru dezechilibru, în primul rând?"

Aici ne interesează Elementele astralo-mentale. Ca atare, echilibrul lor este influenţat de emoţiile şi gândurile noastre. La naştere, noi avem un Echilibru esenţial bazat pe maturitatea specifică a spiritului. Altfel spus, Elementele astrale reflectă perfect influxul mental al propriului nostru Sine Individual. Acest fapt este reprezentat în Astrologie, de harta natală a momentului exact când am ieşit din pântec. Acesta e echilibrul cu care începem şi pe care îl modificăm în decursul încarnării noastre.
Pe măsură ce creştem şi fiinţa noastră emoţională ia formă concretă, evoluează şi Echilibrul nostru elemental natal. Presiunile culturale asupra psihicului născând îl îndoaie prin propria lor natură spre dezechilibru. Aceste influenţe dezvoltă înlăuntrul psihicului născând obiceiuri in-conştiente de a reacţiona, care rezultă în cele din urmă într-o personalitate dezechilibrată. Acest proces este doar cel de a urma calea rezistenţei minime pe măsură ce învăţăm să ne adaptăm mediului nostru înconjurător.
Iniţierea caută să redreseze acest dezechilibru format in-conştient, printr-un proces prin care toate acele obiceiuri de a reacţiona formate inconştient, sunt transformate întru alegeri conştiente. [La început, asta pare să mărească dezechilibrul, dar asta este doar o iluzie generată de faptul că devenim conştienţi pentru prima oară de diferenţa dintre o alegere conştientă şi un obicei format in-conştient. Acest proces scoate puternic în evidenţă obiceiul in-conştient şi îl face să pară mai mare decât era înainte.]

„Care este exact diferenţa dintre o persoană „echilibrată" şi una morală?"

O persoană care nu şi-a dezvoltat Echilibrul Elemental îşi bazează morala pe inputuri externe – de la părinţi, persoane iubite, biserică, societate în general etc. Dar individul Echilibrat îşi bazează moralitatea numai pe directive interne.
Toate cele bune,
Rawn Clark 20 Decembrie 2001

<u>Diferenţierea între Akashic, Mental şi Astral</u>

„În lumea spirituală (planul akasha), spiritul, pentru că este atotştiutor, plin de compasiune, de smerenie şi de o înflăcărare de a învăţa şi evolua, ar alege un trup / o viaţă care i-ar provoca defectele lui. Aşa că ceea ce cred eu, este că în această viaţă oamenii suferă deoarece vor să evolueze, să înveţe, şi să-şi învingă defectele."

Este important de ştiut că Akasha şi Tărâmul Mental nu sunt acelaşi lucru. Tărâmul mental este primul „efect" al Cauzării Akashice. „Corpul" mental este o manifestare individualizată a adevăratului spirit Akashic. El este foarte asemănător primului, deoarece e de asemenea etern. Însă corpul mental este „făcătorul", cel care culege şi alege încarnarea potrivită.
Problema cu care se confruntă spiritul Akashic este rafinarea corpului său încarnat. Şi e nevoie de încarnări repetate spre a ajunge să reuşească „potrivit". Prin „potrivit", înţeleg să făurească un corp încarnat care exprimă clar şi adevărat esenţa spiritului Akashic. Ceea ce poate fi văzut ca evoluţie sau ca un proces de învăţare. Dar corpul Akashic este etern şi nu este el cel care evoluează – numai încarnările lui evoluează. Sau, mai clar, cea care se maturizează sau evoluează este abilitatea lui de a se încarna cu claritate perfectă.
Deoarece noi existăm în tărâmul fizic, unde schimbarea este constantă şi infinită în varietatea ei, spiritul Akashic trebuie să se încarneze într-un spectru foarte larg de experienţe, spre a perfecţiona procesul mai sus amintit, astfel încât corpul încarnat să ajungă la starea de claritate în ORICE circumstanţă. Singura cale de a ajunge la această stare este prin experienţa „personală" de suferinţă, iubire, nevoie, exaltare etc.
Dar de ce este necesar pentru spiritul Akashic să treacă prin toate acestea? Răspunsul este ultim ca simplitate, şi este unul dintre cele mai dificile de acceptat. Pur şi simplu „deoarece ăsta este felul în care merg lucrurile." În tărâmul Akashic al Cauzării, „motivele" sunt irelevante. „Motivele" există numai în tărâmul Efectului secvenţial.

Dar putem defini mecanismul acestui proces chiar dacă nu putem defini un „motiv" pentru existența sa. Cauza rădăcină care are efect aici este aceea că, pentru ca Akasha eternă să împlinească părțile temporale, secvențiale ale Ei Înseşi, ea trebuie să se afunde în adâncimile tărâmului material şi să se exprime cu claritate perfectă prin tărâmul material. Per întreg, acest proces durează o cantitate infinită de timp şi de experiență secvențială (adică eternitatea).
Spre a mă întoarce la discuția ta despre spiritul Akashic care „alege", afirm că nu este aşa, strict vorbind. Spiritul Akashic nu este motivat de aspecte cum ar fi „alegerea". Un Spirit Akashic pur şi simplu face ceea ce este în natura sa esențială să facă.
De fapt „face" este un cuvânt greşit spre a fi folosit ca referință la spiritul Akashic. „Facerea" este o acțiune secvențială. Un spirit Akasic pur şi simplu ESTE. Numai încarnările lui sunt „făcătoare".

„Rawn, ai putea clarifica aspectele astral / suflet şi mental / spirit? Sunt confuz deoarece autorul se referă la suflet ca la spirit, şi cred că asta este ceea ce înțelege el ca definiție hermetică a spiritului, sau Eul spiritual. Dar unde intervine sufletul în manifestarea spiritului? Atunci când ele sunt legate de pământ? În carte există lacune foarte mari, ea nu vorbeşte foarte mult despre planul astral, amestecându-l de multe ori cu planul mental."

În Hermetismul bardonist, „sufletul" înseamnă „corp astral". Corpul astral este o consecință temporală a coborârii spiritului / corpului mental întru matricea fizică. Corpul astral este corpul emoțional. Emoțiile (şi toate lucrurile astrale) sunt cele care mediază între Minte şi Materie.
Când o persoană moare, corpul astralo-mental (adică sufletul unit cu spiritul) este eliberat din fizic. Din moment ce nu mai există o rădăcină fizică întru care Mintea să se toarne pe ea însăşi, medierea astrală nu mai este pretinsă şi nici viabilă. Astfel încât corpul astral începe să moară sau să se dezintegreze. Aceasta este ceea ce descriu cei care sunt trecuți prin hipnoză regresivă – procesul de eliberare din fizic, şi dezintegrarea ulterioară a corpului emoțional.
Experiența morții astrale va fi unică pentru fiecare individ, depinzând în întregime de conținutul propriului corp emoțional în momentul morții fizice. În primul rând, este o eliberare catarsică, fie ea negativă sau pozitivă.
Din moment ce acesta este tărâmul astral, experiența noastră asupra acestei eliberări emoționale ia o formă simbolică. De aici „rai", „lumină albă de la capătul tunelului", „întâmpinarea de familie, prieteni, îngeri, etc." sau chiar „iad". Dedesubtul fiecăruia dintre aceste simboluri este o stare emoțională care se eliberează sau care este rezolvată.
În cele din urmă, spiritul sau corpul mental îşi leapădă toate învelişurile, şi acum e momentul când intră în scenă experiența de „atotştiutor, plin de compasiune şi smerenie", experiență pe care ai descris-o înainte.
Toate cele bune,
Rawn Clark 24 Decembrie 2001

<u>Lumina – Fluidele – Elementele</u>

„Am recitit CAQ şi am văzut un aspect care se referea la vindecare, care cred că este menționat de asemenea în IIH. Bardon menționează că un organ deteriorat poate fi readus la sănătate folosind lumina albă şi imaginația, gândindu-ne cu convingere că organul este readus complet la sănătate. CUM se combină lumina şi imaginația spre a avea ca efect vindecarea? Ce proces este urmat din punct de vedere hermetic?"

Materia fizică aderă la o matrice astrală care la rând aderă la o matrice mentală. O convingere fermă afectează matricea mentală, şi o face să rezoneze în acord cu dorința magică de sănătate. Lumina acționează spre a împuternici această rezonare, şi o poartă în jos prin gradele de densitate întru matricea astrală, şi în fine întru materia fizică. Fără împuternicirea oferită de substanța Luminii, va dura un timp destul de îndelungat pentru ca impulsul mental să transforme cu adevărat matricea astrală şi s-ar putea să nu transforme niciodată materia fizică.
Pe măsură ce se va transforma matricea astrală, se va transforma şi materia fizică ce aderă la ea. Celulele corpului uman mor şi se nasc necontenit. Cu fiecare ciclu de celule noi, noile celule formate se modelează conform matricei astrale aşa cum există ea în acel moment. Dacă matricea astrală a unui organ a fost transformată dintr-o stare bolnavă într-o stare sănătoasă, atunci noile celule se vor manifesta sănătate în loc de a manifesta boală. În cele din urmă, organul va fi reînnoit.
Rapiditatea cu care va lua loc această transformare depinde de diferiți factori printre ei fiind puterea de convingere magică, uşurința de a lucra cu Lumina, amănunțimea cu care pacientul a făcut față lecțiilor karmice pe care le-a implicat boala, etc.

„Ce relație există între această lumină de care vorbeşti, şi lumina obişnuită a unei lumânări sau lămpi? Ce diferențe şi asemănări există între ele?"

În weekendul acesta am avut trei vizitatori din Carolina de Sud, care au venit să vorbească cu mine despre aceste subiecte. În timpul conversației noastre a apărut o întrebare similară, dar legată de Elemente şi Fluide. Mă gândesc că răspunsul dat lor se potriveşte de asemenea întrebării tale legate de Lumină, şi el este următorul.

„Orice lucru fizic are o matrice astrală subiacentă, compusă din cele patru Elemente. Materia fizică aderă la această matrice şi etalează caracteristici specifice, analoage fiecărui Element. Acestea sunt caracteristicile prin care cunoaştem Elementele – caracteristicile cu care simbolizăm Elementele. Dar ele sunt doar reflexii ale Elementelor astrale, aşa cum sunt acestea exprimate de materia fizică în procesul de adeziune. Ele nu sunt Elementele însele. Elementele sunt Principii Filozofice non-fizice (în sens Alchimic).
Fiecare tip de materie exprimă în mod diferit caracteristicile Elementale. De exemplu un mineral exprimă Focul într-un fel, o plantă îl exprimă într-alt fel, şi un animal în alt fel. Spre a vedea Elementul dinlăuntrul caracteristicilor fizice, trebuie să înțelegi mai întâi caracteristicile materiei aderente. Caracteristicile materiei SIMBOLIZEAZĂ Elementele la care aderă materia – iar Elementele NU simbolizează caracteristicile materiei."
Aşa că, referindu-mă la Lumină, flacăra lumânării ar fi o reflexie a Focului astral, care la rândul lui este o reflexie a Luminii mai înalte. Cu alte cuvinte, caracteristicile unei flăcări fizice reflectă Elementul Foc astral, prin procesul de aderare al materiei fizice la o matrice astrală, iar caracteristicile Elementului Foc astral, reflectă Lumina creatoare, prin procesul de aderare al materiei astrale la o matrice mentală.

„Atunci când spui că materia fizică exprimă diferit caracteristicile unui element, înțelegi prin asta că ea, asemenea condensatorilor de fluide, acceptă sau absoarbe anumite elemente mai repede decât pe altele, acest proces depinzând de unicitatea materiei? Şi ASTA este ceea ce oferă reprezentarea simbolică sau analogia elementelor pure?"

Este chiar invers. Numai anumite tipuri de materie pot să adere la Elementul Foc, sau Apă, etc. Aşa că atunci când matricea astrală are de exemplu o preponderență de Foc, materia care aderă la această matrice astrală va avea predominant acel tip care aderă natural la Elementul Foc.
Numai atunci când vine vorba de utilizarea magică a unui condensator de Fluide sau de Elemente se inversează cursul naturii, şi folosim proprietățile inerente materiei spre a menține acumularea noastră. Cu alte cuvinte, atunci când vrem să creăm un condensator pentru Elementul Foc alegem o materie care aderă natural la Foc.

„Lucrurile par să se închege, dar parcă există un dezechilibru. Pământul nu apare simplu ca o manifestare a polarității primare. Are partea „inferioară" a polarități primare [Fluidul Magnetic], vreo relație fundamental diferită cu Pământul, comparativ cu are partea „superioară" [Fluidul Electric]? Este partea superioară liberă şi cea inferioară legată?"

Împodobind Lumina Creatoare Primară, sunt două Fluide – polaritatea noastră primară care coboară din Unitate.
Împodobind Fluidul Electric este Elementul Foc, şi împodobind Fluidul Magnetic este Elementul Apă.
„Interacțiunea" acestor doi poli, o numim Elementul Aer. Acesta este un continuum infinit de grade de la Foc la Apă, de la Electric la Magnetic. Aerul însuşi este neutru sau, spre a folosi termeni mai simbolici „el nu tinde nici în sus nici în jos cu de la sine putere". Focul Electric tinde ascendent şi înafară, pe când Apa Magnetică tinde descendent şi înăuntru. Focul este tendința spre forța fără de formă, pe când Apa este tendința spre forma inertă.
Această interacțiune de Foc-Aer-Apă ESTE elementul Pământ. Când Focul şi Apa interacționează „prin" continuumul de Aer, rezultatul este forma secvențializată – Elementul Pământ. Acesta este un lucru FOARTE dinamic. Pământul este forma „spre care tinde" Apa. Dar Pământul nu este un lucru separat – el conține Foc, Aer şi Apă – el face „parte din" Întregul viu şi dinamic. Este receptaculul formei care conține viața.
Vedem acțiunea Elementului Pământ în ORICE „lucru".
Toate cele bune,
Rawn Clark, Ianuarie spre Februarie, 2002

<u>Amintirile din viețile anterioare</u>

„În IIH (cel puțin cred că era acolo) Bardon a menționat că un Magician nu ar trebui să privească întru viețile lui anterioare, deoarece deîndată ce face asta, el va primi Karma din acele vieți şi va trebui să o poarte în încarnarea sa curentă. Dar eu mă gândeam că noi purtăm deja Karma încarnărilor noastre precedente, aşa că de ce a făcut Bardon diferența sau avertismentul?"

Nu cred că Bardon a spus că nu ar trebui niciodată ca magul să facă asta; ci a spus-o ca avertisment pentru elevul nou.
Este adevărat că atunci când capeți întregul corpus de amintiri ale Sinelui Individual (adică ale tuturor vieților tale anterioare), devii dureros de conştient de acțiunile tale trecute. Asta ar trebui amânat, până ce nu ai abordat direct încărcătura karmică a vieții tale prezente, altminteri conştientizarea a ceea ce ai făcut în trecut, poate face ca întreaga încărcătură să fie copleşitoare.
Karma noastră acumulată se află mereu cu noi, dar în mod normal noi suntem „conştienți" numai de acumulările noastre mai recente. A fi „conştient" de datoriile tale karmice, transformă relația ta cu acea datorie. O face FOARTE adevărată în

sensul de care devii conştient. Este cam ca şi atunci când îţi tai laba piciorului în timp ce mergi în apa rece a unui pârâu – la început abia dacă simţi tăietura datorită răcelii apei, dar când părăseşti apa, tăietura te doare şi îţi dai seama că sângerezi.
Deseori, în etapele primare ale iniţierii există oportunităţi în care elevul ar putea întrezări amintirile viaţilor lui anterioare. Este mereu tentant să mergi înapoi şi să explorezi. Sindromul „Am fost eu oare Cleopatra?" este foarte incitant. Dar în final, dacă această excursie în trecut are loc înainte ca tu să fi explorat cu adevărat prezentul, ea poate întârzia adevărata rezolvare a karmei. Cu alte cuvinte, dacă controlul tău asupra realităţii este unul slab, atunci amintirile din vieţile anterioare pot fi foarte amăgitoare şi te pot slăbi.
Toate cele bune,
Rawn Clark, 13 Februarie 2002

A face faţă urcuşurilor şi coborâşurilor de pe cale

„În ultimele câteva zile, m-am simţit mult mai puţin spiritual, ca şi cum aş fi trecut printr-un schimb de conştienţă şi m-aş fi întors la felul în care eram. Dorinţa mea de a-mi menţine practica şi nivelul de disciplină a scăzut destul de dramatic şi pentru ici un motiv aparent. Aş vrea să menţin practica, dar cum să aduc înapoi acea spiritualitate, când tot restul stării mele mentale pare să lucreze împotriva ei?"

Capul sus! Ceea ce experimentezi este perfect normal. Suntem creaturi ale ritmului care trăiesc într-un univers ritmic. Urcuşurile şi coborâşurile sunt naturale şi inevitabile. Însă îmbărbătează-te deoarece vei vedea că atât timp cât mai ai urcuşuri şi coborâşuri, urcuşurile tale urcă tot mai sus, şi coborâşurile tale urcă mai sus decât urcuşurile tale anterioare. Este o progresie.
Îţi sugerez să „te laşi dus de val" şi să utilizezi cât de bine poţi coborâşurile tale. Mai presus de orice, nu te certa pe tine, şi nu simţi că ai ratat, şi că nu eşti bun de nimic ca om! Deseori, asta va exacerba situaţia şi-ţi vei dezvolta un resentiment subiacent atât faţă de tine cât şi faţă de Operă.
Încearcă să reţii cel puţin perspectiva de conştienţă de sine, în timpul perioadelor de coborâşuri. Prin asta înţeleg să nu abandonezi auto-examinarea şi încercarea de a fi cât de bun poţi, ca fiinţă umană.
Aceasta este doar prima ta scufundare. După alte câteva, te vei obişnui cu ele. Presupun că este puţin asemănător cu surful – vâsleşti ca nebunul printre valuri, încercând să te poziţionezi perfect spre a te putea avantaja de următorul val, cel care e sigur că va veni.
Toate cele bune,
Rawn Clark 2 martie 2002

Demoni

„Mă aflu cam pe la mijlocul cărţii „Frabato, Magicianul" şi sunt puţin nedumerit în legătură cu ceva. În carte este scris că F.O.G.C. făcuseră un pact cu Satan şi cu alte spirite demonice, fiind menţionată de asemenea şi o manifestare a demonului Baphomet. În cunoaşterea mea limitată despre Hermetism şi Kabbala, credeam că aceste spirite nu există, că nu există nici un alt „Diavol" decât cei pe care-i creăm cu mintea noastră. Mă poate lumina cineva în legătură cu acest subiect?"

Ţi-ai răspuns propriei nedumeriri, dar nu-ţi dai seama. Răspunsul este că fiinţele menţionate SUNT create cu mintea noastră. Dar aceste creaturi anume, există de asemenea la nivelul colectiv al minţii grup umane, şi astfel sunt destul de puternice. Puterea lor se extinde NUMAI înlăuntrul minţii grup umane. Adică, ele nu au corolare dincolo de experienţa umană şi nu există înăuntrul naturii non-umane. Singurul loc din univers în care există ceva definibil ca şi „rău", este înlăuntrul inimilor şi minţilor fiinţelor umane.
Dar asta nu înseamnă că ele nu sunt reale. Tot ceea ce înseamnă este că ele sunt reale numai în termeni umani. Ele nu au nici o putere asupra restului non-uman al universului. De asemenea ele au doar atâta putere asupra noastră, cât le dăm voie, fie inconştient, fie conştient.
Ăsta este motivul pentru care este aşa de important să urmezi o cale de auto-realizare, care ÎNCEPE cu dezvoltarea caracterului, disciplina mentală şi aducerea în lumină a întregii materii întunecate care umple psihicul uman obişnuit.

„Aceasta nu este singura asemenea posedare – mai există cel puţin două de care se are grijă, sau este pe cale să se aibă grijă – ci pare să existe o anumită direcţie în această privinţă. Mi se pare posibil că aşa cum pare să se întâmple în general, pe măsură ce prinde impuls mărirea numărului de „căutători ai luminii" ar putea să existe o „echilibrare" asociată în ceea ce înseamnă forţe întunecate reciproce. Aş fi interesat să aud de la alţii opinii despre această ipoteză."

Aspectul este legat de creşterea numărului nostru, dar numai indirect. Motivul pentru care vedem în ultima vreme mult mai multe asemenea cazuri, este datorat antrenamentului slab pe care-l fac majoritatea oamenilor. Oamenii din zilele noastre îşi

accesează încă din start resursele puterii interioare, înainte de a-şi fi purificat mai întâi propriul psihic. Când o persoană face asta, îşi împuterniceşte proprii demoni interiori, [care sunt] sursa tuturor acestor fiinţe. Pentru o persoană neantrenată, este aproape imposibil să facă diferenţa între un demon auto-generat şi o forţă externă. [Asta este natura corpului nostru mental. Proiecţiile noastre ne apar ca lucruri externe care vin înspre noi, şi nu invers.]
Când o asemenea persoană practică magie, magia o deschide direct către demonii pe care i-am creat pentru noi înlăuntrul minţii-grup umane. Aceştia vor intra bucuroşi în sfera personală a unui individ, „prin propriul psihic ne-regenerat al persoanei".
Însă magul bine antrenat nu întâlneşte aceste pericole, deoarece psihicul propriu îi este bine cunoscut. Şi unde nu există colţişoare întunecate, respectivii demoni nu pot avea putere. Acesta este un beneficiu al Echilibrului Elemental.
Ceea ce trebuie efectuată într-un exorcism, este tăierea legăturii dintre propriul psihic al subiectului şi demonul care şi-a găsit o casă acolo. Dacă se vrea o vindecare permanentă, atunci trebuie să se elimine şi acea parte a psihicului subiectului care asigură o atmosferă potrivită pentru acest demon, altminteri demonul se va întoarce deîndată ce exorcistul este absent. Îndepărtarea eficace a mediului psihic uman care găzduieşte demonul este crucială, şi este cea mai dificilă parte de realizat a unui exorcism.
Toate cele bune,
Rawn Clark, 21 Martie 2002

„Majoritatea victimelor de existenţa cărora sunt conştient eu sunt oameni foarte tineri, majoritatea copii. Ar părea foarte tragic că, cu cât mai fraged este copilul, cu atât este el mai vulnerabil faţă de posesie sau de atac psihic. Îmi amintesc de pildă de un Demon înalt ca rang pe care R. l-a exorcizat dintr-un băiat de cinci ani. În acel caz, Demonul, după ce a fost exorcizat de R. din copil, a intrat ulterior în R. şi aproape că l-a ucis în lupta ce a urmat. Eu mă gândesc că, copiii de cinci ani nu se ocupă de nici un fel de activităţi Magice sau Oculte, şi au psihicul echivalent cu propria vârstă – aşa că întreb cum se împacă ceea ce s-a afirmat înainte cu aceste posedări?"

Aici există mai multe aspecte. Mai întâi, nu cunosc specificul acestui caz, şi nici nu cunosc abilităţile lui R. aşa de bine încât să determin dacă a avut loc sau nu o adevărată „posedare".
Apoi, termenul „posedare" este problematic, el implicând o forţă complet externă luând stăpânire asupra omului, şi acesta nu este o apreciere precisă asupra a ceea ce este numit în mod comun „posedare".
În al treilea rând, fiecare copil are o istorie a vieţilor anterioare, sau o karma.

„De asemenea – Demonul care l-a posedat pe R. după ce a fost scos din copil, a făcut asta spontan, şi nu datorită vreunui lucru dinlăuntrul psihicului lui R."

Cred că asta nu este o apreciere acurată asupra psihicului lui R. O asemenea entitate nu se poate face stăpână în psihic dacă nu are vreo cale de intrare.

„Aceste entităţi întunecate sunt foarte reale şi foarte puternice, şi în cazurile menţionate sunt independente de psihic – aşa că întrebările finale sunt: unde îşi au ele originea, şi de ce atacă."

Pentru mine, presupoziţia ta că aceste cazuri sunt „independente de psihic" este una eronată.
După cum am afirmat anterior, aceste fiinţe îşi au originea în psihicul uman, şi multe dintre ele locuiesc înlăuntrul minţii grup umane.
„Atacul" nu este o descriere clară [asupra activităţii lor]. Aceste fiinţe încearcă să supravieţuiască în acelaşi fel în care încearcă să o facă orice altă creatură vie. Ele caută tărâmuri care le sprijină şi le hrănesc propria forţă vitală, şi locuiesc în acele tărâmuri, la fel cum am face-o eu sau tu. Ceea ce le hrăneşte este energia puternică a psihicului uman ne-regenerat, aşa că atunci când locuiesc în acest tărâm, ele fac în mod natural tot ce pot spre a cultiva această energie „întunecată". Ele sunt bine adaptate la mediul lor – un succes în evoluţie, în termeni ştiinţifici.
O analogie bună este un virus. Pentru corpul gazdă, el poate fi simţit drept un atac, dar virusul însuşi nu are o asemenea motivaţie. Tot ceea ce încearcă el să facă este să supravieţuiască şi să prospere.
Toate cele bune,
Rawn Clark 22 Martie 2002

„Totuşi, trebuie să întreb – dintr-o populaţie de 6 miliarde de oameni, cum îşi selectează aceste entităţi demonice puternice, o victimă spre a o poseda?"

Ele sunt ca păsările care găsesc cel mai bun copac pentru cuibul lor. Putem spune în acest caz că pasărea a „posedat" copacul? Cred că ăsta este felul greşit de a privi întreaga situaţie. Termenii „posedare" şi „victimă" implică ambele o lipsă de responsabilitate sau de cauzare din partea gazdei. Dacă ne tăiem degetul, atunci suntem o „victimă" a propriului abuz?

Când eu examinez cu ochii mentali un individ despre care se spune că este „posedat”, văd de obicei că aşa zisa „posedare” nu este altceva decât propria proiectare e individului, a conţinutului subconştient nerezolvat propriu. Aceasta este auto-cauzată – bineînţeles, nu intenţionat sau conştient, dar totuşi auto-cauzată.
Atunci când se lucrează cu conţinutul subconştientului, şi acesta este transformat (ca în lucrul cu Oglinzile Sufletului) atunci este eradicată rădăcina „posedării” şi „posedarea” se încheie – mediul potrivit spre a găzdui o asemenea entitate este transformat într-un mediu nepotrivit pentru ea, şi aşadar ea trebuie să plece de acolo şi să nu se mai întoarcă.

„Asemenea victime sunt deseori copii mici, care se presupune că nu au un exces de energie psihică, negativă sau de orice alt fel, şi al căror psihic nu este foarte matur.”

Psihicul unui copil este un lucru FOARTE complex, mai ales al unui copil din zilele noastre. Psihicul unui copil este la fel de capabil să-şi creeze proprii demoni ca şi cel al unui adult dacă nu chiar şi mai capabil.

„În cazul lui P, din care R. a exorcizat această entitate puternică, demonul (deşi nu este cazul aici), entitatea susţinea că este fostul ei soţ.”

Acesta este un exemplu despre cât de bine este adaptată această formă de viaţă la mediul ei. P. îşi are propriile probleme nerezolvate cu privire la fostul ei soţ, aşa că această entitate se foloseşte de respectiva slăbiciune interioară spre propriul avantaj. Aceste fiinţe există în interiorul psihicului, şi aşadar ştiu fiece lucru despre cele mai întunecate colţuri ale gazdei lor.

„Presupun că întrebările care ar urma sunt acestea. De ce, odată exorcizate, aceste entităţi devin chiar mai periculoase şi mai agresive, şi asta în mod special faţă de exorcist? Este pentru că victima lor era potrivită în mod special pentru „nevoia” lor, sau este de fapt un caz de răzbunare pe exorcist?”

Acesta este instinctul de supravieţuire, nu emoţiile umane de răutate sau răzbunare.
Atunci când un magician taie legătura dintre un astfel de „demon” şi mediul său gazdă, magicianul trebuie să se lupte cu nevoia entităţii de a avea un alt mediu potrivit. Din moment ce magicianul este cel care prezintă ameninţarea pentru supravieţuirea „demonului”, şi de asemenea iradiază în acel moment o cantitate mare de energie, entitatea va fi atrasă natural să îşi caute supravieţuirea înlăuntrul psihicului propriu al magului. FOARTE frecvent, entitatea va găsi un mediu potrivit înăuntrul „magicianului” deoarece majoritatea celor care încearcă să exorcizeze nu au realizat Echilibrul Elemental, şi mai au încă elemente „întunecate” nerezolvate care se găsesc în propriul psihic.
Dacă magul nu prezintă un mediu potrivit pentru entitate, atunci aceasta va face tot ce poate mai rău spre a intra din nou în gazda originală. Dacă magul nu îi permite asta, atunci ea se va retrage altundeva. În caz că ea nu găseşte curând o altă gazdă, atunci se va întoarce la gazda originală şi va intra din nou în ea, deîndată ce magul a părăsit scena. Asta explică într-o măsură largă, de ce P. nu a avut noroc cu exorcismele care au ost efectuate în cazul ei anterior celui prezentat de tine.
Singura cale de a rezolva permanent problema este să rezolvi complet şi permanent situaţia mediului psihicului gazdei. Şi NU este uşor pentru un magician să distrugă materia „întunecată” care locuieşte înlăuntrul psihicului unei alte fiinţe umane. Cel mai adesea, asta nici nu este permis de legile karmei.
Cursul cei mai înţelept şi mai permanent este ca magul să ghideze gazda prin procesul de transformare al propriei materii „întunecate”.
Dar noi dorim rezolvări rapide, care să ne absolve pe toţi de responsabilitate, aşa că foarte puţini dintre noi suntem doritori să privim înlăuntrul nostru, şi să facem cu adevărat munca de transformare de sine solicitată spre a încheia permanent acest ciclu.
Bardon plasează la începutul IIH lucrul cu Oglinzile Sufletului şi munca de transformare de sine, dintr-un motiv bun. De asemenea, el lasă la o parte explorarea tărâmurilor non-fizice, până ce nu este bine format Echilibrul Elemental, din acelaşi motiv bun. Şi anume, conţinutul nostru psihic nerezolvat ne orbeşte foarte uşor şi ne duce uşor în eroare. Asta are de-a face cu natura corpului mental însuşi. Când gândim un gând, acesta se loveşte de fapt de interiorul corpului mental, şi ricoşează înapoi spre noi. La asta m-am referit atunci când am spus anterior că pentru ochi mei mentali, „posedarea” nu este mai mult decât o „proiecţie” a sinelui. Acea „proiecţie” se loveşte de interiorul corpului mental şi „pare” a fi o forţă exterioară care ne influenţează. Acest efect de ricoşare creează o mişcare de bulgăre de zăpadă, ca şi o „schemă” [fantasmă].
Primesc aproape zilnic emailuri de la oameni care descriu fenomene absolut bizare pe care le-au experimentat în timp ce meditau sau călătoreau în astral. Pe de o parte, acestea sunt auto-proiecţii ale unui conţinut psihic nerezolvat, şi pe de altă parte, aceştia sunt oameni care nu au obţinut încă Echilibrul Elemental.
Când intrăm nepregătiţi întru aceste tărâmuri, este dificil să discernem ceea ce este auto-proiecţie şi ceea ce este cu adevărat extern.
Toate cele bune,
Rawn Clark 24 martie 2002

„De ce fiecare spirit demonic sau spirit de nivel mic fuge atunci când aude numele lui Isus?”

Păi, nu fiecare fiinţă negativă va răspunde în acel fel la orice invocare a numelui lui „Isus”. Nu numele însuşi este cel care are respectiva putere – ci ceea ce se află în inima şi mintea celui care rosteşte conferă numelui această putere.
Dacă cineva pentru care numele „Isus” nu are nici o însemnătate, ar rosti acest nume faţă de un spirit negativ, spiritul ar fi complet neafectat de el. Dar dacă cineva pentru care numele „Isus” este un nume sacru şi puternic, ar rosti numele faţă de acelaşi spirit negativ, acel spirit va reacţiona cu frică.
Acelaşi lucru este adevărat în legătură cu orice rostire a unui nume sacru, formulă magică, sau cu orice cuvânt ai rosti. Un cuvânt are atât de multă însemnătate cât i-o oferi tu – în special pe planurile astral şi mental.
De pildă ai putea spune la fel de bine „BU” spre a face un spirit negativ să fugă, dacă ai conferit cuvântului rostit „BU” o forţă de semnificaţie îndeajuns de mare. Dacă eşti convins că rostitul cuvântului „BU” va forţa spiritul să fugă, atunci acesta va fugi. De fapt dacă voinţa ta ca spiritul să fugă este destul de puternică şi de rafinată atunci nu ai nevoie să spui nimic.
În adevărata magie, factorul cel mai important este forţa voinţei. Cuvântul, sau sigiliul sau unealta etc, care conţine sau transmite forţa voinţei, are o importanţă secundară. Ele sunt doar „receptacule” menite să te ajute să-ţi concentrezi şi să-ţi exprimi direct voinţa magică. Fără îmbibarea cu voinţa ta, „receptaculul” este lipsit de putere (dincolo de puterea pe care natura o oferă oricărui lucru). Cu alte cuvinte, fără voinţa ta, el nu este cu adevărat „magic”.
Toate cele bune,
Rawn Clark 26 Mai 2002

<u>Structura Sinelui</u>

„Atunci de ce sunt create spirite noi?”

Întinderea timpului este infinită, şi spre a umple această întindere infinită, trebuie să existe o varietate infinită [de spirite]. Această varietate infinită [de spirite] nu poate încăpea toată odată într-un moment temporal, aşa că ea trebuie răspândită prin decursul trecerii infinite a spaţiu-timpului. Deci, spiritele Individualizate vin şi pleacă – ele sunt temporale. Însă, există nivele mai înalte şi mai cuprinzătoare de spirit, care sunt eterne. Tocmai din această rădăcină eternă ies la iveală spiritele temporale Individualizate. Eu numesc acest nivel de sine, „Sinele Superior”. El este subordonat Unităţii (adică nu este la fel de cuprinzător ca Unitatea). Sinele Superioare sunt eterne. Ceea ce înseamnă că ele nu au un început şi un sfârşit temporal. Numai spiritele Individualizate (corpurile mentale) care se ivesc din ele, au început şi sfârşit.

„Acum sunt confuz, mă gândeam că, corpul mental sau spiritul este etern.”

Cred că această confuzie stă doar în cuvinte. Cuvântul cel mai dificil este „individualitate”. Experienţa individualităţii există la fiecare nivel al FIInţei, chiar şi Unitatea experimentează acest simţ al individualităţii. Însă, numai anumite forme de individualitate sunt eterne. Individualitatea fizică şi astrală sunt temporale, şi numai individualitatea mentală este eternă. Dar, „Sinele Individual” care corespunde lui Tiphareth este temporal. Acest Sine Individual este în primul rând un corp mental, dar el este doar faza de tranziţie [a corpului mental] care există numai în relaţie cu încarnarea întru fizic.
Sinele Superior (corespunzător lui Binah) este adevăratul corp mental etern. Pentru ca Sinele Superior să se încarneze întru tărâmul temporal, el trebuie să se împartă pe el însuşi (pe post de lucru etern şi ca atare infinit, el nu-şi poate potrivi / introduce întregimea toată odată în momentul fizic prezent). Aşadar îşi împarte întregimea în Sine Individuale şi le proiectează întru regiunile superioare (mentale) ale tărâmului temporal. Corpul mental Individualizat este cel care se încarnează actualmente întru fizic.
El trăieşte FOARTE mult, dar tot este temporal. Odată ce se conştientizează pe sine ca Sinele Superior propriu, el se retrage în Sinele Superior şi se opreşte din încarnarea întru fizic. De fapt nu moare, dar îşi pierde coerenţa. În acest sens Sinele Individual îşi realizează Unitatea, deoarece Sinele Superior este inseparabil de Unitate.
Corpul mental Sine Individual non etern, este cel care se ridică după moartea fizico-astrală în „planurile spirituale” (diferitele sfere planetare) unde locuieşte până la reîncarnare. Procesul se repetă iar şi iar (este un proces secvenţial non etern) până când corpul mental este purificat suficient şi se conştientizează pe sine. Aceste sfere planetare sunt o parte (mentală) din tărâmul temporal secvenţializat.
Toate cele bune,
Rawn Clark 28 Aprilie 2002

„Dacă înţeleg corect ceea ce spui, însemnă că noi ne menţinem întotdeauna acel nivel de „proprie existenţă”, sau „autonomie” sau „conştientizare conştientă”, în decursul [procesului expus mai sus]. Sau să o spun altfel – indiferent unde ne-am afla ca statut spiritual sau ca ascensiune spirituală, noi nu încetăm niciodată să fim conştienţi de noi înşine şi de statutul nostru, în sensul de a ne pierde conştientizarea conştientă.”

Da.

„De asemenea, dacă te înţeleg corect, chiar şi după omul realizează „Unitatea Divină”, el încă îşi păstrează „conştientizarea” sau „conştienţa” dar nu îşi păstrează „individualitatea” – ceea ce este un concept foarte greu de priceput.”

Nu, acel „om” îşi păstrează simţul individualităţii. Diferenţa este că individualitatea experimentată de Unitate este infinit mai înglobantă.

„Dacă îţi înţeleg bine cuvintele, din multitudinea de „sine” proiectate întru tărâmurile mentale temporale, spirite care-şi aşteaptă reîncarnarea în lumea fizică, numai un singur „sine” se va încarna actualmente, celelalte continuând să existe în planurile mentale temporale.”

Nu. Sinele Individuale proiectate de Sinele Superior sunt fiecare unităţi autonome de conştientizare. Sinele Superior se împarte în aceste multe părţi.

„De asemenea presupun că sinele încarnat este cel de care suntem conştienţi în timpul când ne aflăm în planul fizic.”

Fiecare Sine Individual proiectează o singură încarnare odată. Acesta este sinele de care suntem conştienţi în mod normal în timp ce suntem încarnaţi. Însă, prin procesul de auto-realizare (conştientizare de sine), ne ridicăm conştientizarea conştientă mai întâi până la Sinele Individual (Tiphareth), şi apoi treptat până la Sinele Superior (Binah). La nivelul Sinelui Superior devenim conştienţi în mod direct de celelalte Sine Individuale proiectate de Sinele nostru Superior. În timp ce experimentăm acest nivel Superior al conştientizării noastre, noi suntem conştienţi simultan de toate aceste Sine Individuale proiectate, şi aceasta devine definiţia simţului nostru de individualitate. Cu alte cuvinte, fiecare pas „în sus” ne deschide faţă de un simţ mai cuprinzător al sinelui.

„Între încarnări, în planul mental / spiritual temporal, vor exista copii multiple ale „sinelui”. Însă presupun că în orice moment, suntem conştienţi numai de una dintre acestea ca fiind „conştientizarea” sau „conştienţa” noastră prezentă – altminteri am avea concurent multiple „conştientizări” ceea ce ne-ar face foarte confuzi. Dar cine sau ce determină conştientizarea sau conştienţa [dintre acelea multe] de care suntem conştienţi în orice moment al fiinţei?”

Pe măsură ce coboară, conştienţa se împarte iar şi iar, mărindu-şi diversitatea. În procesul de iniţiere sau auto-realizare, noi urmăm acea împărţire în sens invers şi de fapt reunim acea conştienţă împărţită. La nivelul corporalităţii fizice, conştienţa există în forma sa cea mai mică / îngustă şi mai puţin înglobantă. Pe măsură ce ne ridicăm „în sus”, noi integrăm conştienţa. Primul nivel [de integrare] este acela al Sinelui Individual, unde ne unim toate încarnările Individuale efectuate în decursul timpului; deci en amintim încarnările acelui Sine Individual. Acesta este primul nivel al re-unificării Sinelui.
Următorul nivel important este Sinele Superior care înglobează un număr aproape infinit de Sine Individuale, fiecare dintre ele înglobând un număr foarte mare de încarnări personale. Acesta este al doilea nivel al re-unificării.
Al treilea nivel important este Unitatea. Unitatea înglobează ÎNTREGUL număr infinit de Sine Superioare şi toţi Indivizii proiectaţi ai acestora, cu toate persoanele încarnate ale acestora.
Aşa că, atunci când o persoană moare şi corpul ei astral se dezintegrează, ea este eliberată spre nivelul mental corespunzător Sinelui ei Individual, şi nu spre nivelul corespunzător Sinelui ei Superior. Din moment ce Sinele Individual proiectează numai o persoană odată, conştientizarea experimentată este doar aceea a Sinelui Individual. Nu există „copii multiple” aşa cum sugerezi tu.
Sinele Individual include amintirile şi experienţele tuturor încarnărilor trecute, şi acest aspect cuprinzător al sinelui este cel care planifică atunci următoarea încarnare.
Când sinele personal se conştientizează în cursul încarnării ca şi Sine Individual, este la fel ca şi cum ai muri şi ai ajunge la nivelul mental al Sinelui Individual, dar fără a-ţi pierde sinele personal. Atunci, nivelele de sine personal şi Sine Individual se unesc. Numai această persoană-Individualitate unificată este capabilă să se auto-conştientizeze ca Sine Superior.
Când persoana-Individualitate se uneşte cu conştientizarea Sinelui ei Superior, asta indică finalul temporal al necesităţii de încarnare „a acelui Sine Individual specific”. Atunci acest Sine Individual este unit cu Sinele Superior, adăugându-şi conştienţa întregului Superior; sau este păstrat de către Sinele Superior spre a servi unui scop anume.

„Realizarea conştienţei de Sine Superior este la fel cu realizarea conştienţei de „Unitate Divină”? Sau mai lipseşte un pas?”

Când un Sine Individual se conştientizează pe sine ca propriul Sine Superior, el este în mod simultan una cu Unitatea. Asta deoarece Sinele Superior este o FIInţă eternă şi aşadar este mereu conştientă pe dea-ntregul de Unitate. De fapt nu există

nici o separare (nici o secvență) între Unitate şi Sinele Superior, exceptând punctul de vedere al acelora dintre noi care privim „în sus” de undeva de „dedesupt”.

„Cine sau ce determină sfera planetară, tărâmul sau planul spiritual în care vom locui după această încarnare şi după cele ulterioare?”

Asta este determinat de starea de vibrație sau densitatea mentală a corpului mental Individual însuşi.

„Pe care dintre niveluri există maeştrii, cum ar fi subordonații lui Urgaya, spirite ca şi Franz Bardon?”

„Urgaya” ar însemna un Sine Superior, şi „subordonații” lui ar însemna Sinele lui Individuale proiectate.

„Aştept un exemplar al cărții Frabato (şi PEM şi CAQ) dar presupun că la acel nivel de Maestru reîncarnarea se află la discreția proprie, şi nu mai este obligatorie.”

La acest nivel, propria discreție şi obligația sunt unul şi acelaşi lucru. Ambele sunt aspecte al voinței Sinelui Superior. Atunci când cineva ajunge la „măiestrie” şi îşi uneşte Sinele Individual cu Sinele Superior, Individul va deveni una cu voința Sinelui Superior şi nu mai există nevoia de separare între aceste două niveluri ale voinței.
Toate cele bune,
Rawn Clark 29 Aprilie 2002

<u>Chakrele şi IIH</u>

„Aş vrea ca cineva care se pricepe să-mi explice în ce fel se leagă chakrele de teoria / exercițiile sistemului lui Bardon. El le descrie pe scurt, şi promite să explice modul de activare al centrilor energetici. Dar nu pot găsi asta deloc în carte! Aşa că [întreb] sunt chakrele recunoscute de Bardon, sau încărcarea elementală a corpului fizic înlocuieşte teoria de a avea 7 centrii energetici în corp? Poate că se leagă de fluidele electric / magnetic?”

Cuvintele „mai încolo voi reveni la problema evocării puterii şarpelui în centrii” sunt întrucâtva eronate. Dar cred că asta se datorează în principal perspectivei noastre populare moderne care consideră lucrul cu chakrele ca o parte vitală a practicii magice. Însă, dacă interpretezi asta în contextul a ceea ce spune el cu privire la corespondențele dintre Elemente şi chakre, atunci devine evident că el a explicat trezirea puterii şarpelui, dar în contextul regiunilor elementare şi nu în cel al chakrelor. Mai mult, dintr-o perspectivă Hermetică, trezirea în siguranță a chakrelor este un proces mai complex decât simpla supraîncărcare a lor cu energie. O mare parte a trezirii lor naturale, are loc ca şi consecință a procesului de dezvoltare a caracterului.
Chakrele nu sunt numai centrii energetici fizici. Ele au grijă şi de energia mentală şi emoțională. Din nefericire, acest aspect nu este luat în considerare în sistemele vestice, care lucrează direct cu chakrele. Dar în sistemul lui Bardon acest aspect este central, şi lucrul de dezvoltare al caracterului precedă munca actuală de acumulare a Elementelor şi a Fluidelor.
Transformarea caracterului şi construirea ulterioară a Echilibrului Elemental deschide şi echilibrează blând aceşti centrii energetici la nivelul cheie al corpului astral. Acumularea ulterioară a Elementelor (nivelul IV) aprinde atunci în siguranță puterea şarpelui înlăuntrul lor.
Toate cele bune,
Rawn Clark 11 Mai 2002

<u>A face față barierelor în calea progresului</u>

„Când încep să citesc IIH, adorm. Ce cauzează asta şi ce pot face spre a depăşi starea?”

Pare a fi un „blocaj” emoțional. Atunci când ne ținem de o problemă emoțională nerezolvată, aceasta poate aduce anumite efecte destul de surprinzătoare. De exemplu vorbeai despre frustrarea ta de a nu fi progresat cu celelalte sisteme pe care le-ai încercat, ți-ai descris durerea de a fi fost păcălit de alții şi ți-ai exprimat teama de a fi din nou naiv. Toate aceste lucruri au intrat în contrast cu sentimentul tău că Bardon prezintă ceva adevărat. Acesta este un exemplu perfect de schismă internă, emoțională. Pe de o parte îți este frică să mergi mai departe şi pe de altă parte te simți neîmplinit fără un progres ulterior. Cea mai simplă soluție pentru psihic (mintea noastră emoțională, subconştientă) este să deconecteze totul, să adoarmă şi aşadar să evite în întregime problema.
Singura cale de a ieşi dintr-o astfel de situație este să abordezi direct şi conştient, atât frica ce opreşte progresul cât şi dorința de progres care plasează frica într-un contrast aşa de mare.

Un prieten de-al meu mi-a descris recent propriul lui proces de a face faţă unor blocaje similare, şi cred că ceea ce mi-a spus el te-ar putea ajuta. Când ajunge într-o dificultate la un exerciţiu, el se opreşte şi caută în interiorul lui. Apoi îşi examinează dificultatea în contextul celor trei corpuri (mental, emoţional şi fizic) şi se întreabă de care tărâm aparţine blocajul. Are de-a face cu felul în care a conceptualizat el exerciţiul (mental); cu felul în care simte emoţional exerciţiul (emoţional); sau cu felul în care trupul lui se simte în timp ce face exerciţiul (fizic)? Odată ce localizează exact blocajul, el poate începe să-l abordeze la un nivel „conştient" şi să facă, în el sau în practica lui, orice ajustări sunt necesare.
Toate cele bune,
Rawn Clark 31 mai 2002

<u>O întrebare foarte modernă despre proiecţia astrală</u>

„Mi-a venit o întrebare în timpul meditaţiei de noaptea trecută. Îmi dau seama că este imposibil ca cineva să se proiecteze astral dincolo de zona care înconjoară pământul. Aşa că ce s-ar întâmpla dacă te-ai afla fizic pe lună, şi te-ai proiecta astral de acolo? Ai muri dacă ai încerca să părăseşti zona lunii? Înţelegi întrebarea generală pe care o întreb...Dacă tot suntem la acest subiect, dacă am trăi pe o altă planetă, ar însemna că ar exista diferite seturi de spirite decât cele de acum care ne-ar afecta? Dacă am coloniza o altă planetă, am avea un alt echivalent ca zonă care înconjoară acea planetă? Ar avea asta implicaţii asupra locurilor unde ne-am reîncarna?
Din informaţia pe care am adunat-o corpul nostru astral se dizolvă când ajunge în planul astral care înconjoară pământul, şi numai ulterior ajungem să „locuim" în planul mental etern".

Planurile planetare sau sferele planetare nu au nimic de-a face cu planetele fizice însele. Legătura este pur una simbolică şi Filosofică. Asta este adevărat şi în ceea ce priveşte zona care înconjoară Pământul.
Aceste planuri de existenţă, inclusiv zona care înconjoară Pământul, reprezintă fiecare niveluri sau densităţi ale conştienţei. Din moment ce am îmbrăcat aceste niveluri în simboluri umane, ele par a fi specifice sistemului nostru solar şi planetei noastre natale, dar nu este aşa. Faptul că ele par astfel, se datorează naturii conştienţei umane şi nu nivelelor respective.
Motivul pentru care le îmbrăcăm în simboluri umane este deoarece noi experimentăm aceste „forţe universale" într-un context uman, legat de Pământ. Cu toate acestea ele sunt forţe „universale".
Asta înseamnă că ceea ce numim noi „zona care înconjoară pământul" este de fapt o zonă a unui nivel specific al conştienţei (nivelul astral) care înconjoară materia fizică. TOATĂ materia fizică. Entităţile care locuiesc în acel nivel de conştienţă se manifestă în feluri specifice înlăuntrul mediului nostru terestru; aceasta fiind singura noastră referinţă, este felul în care descriem şi simbolizăm aceste forţe universale. Aşadar definim entităţi care aparţin gradelor zodiacului (relevante numai Pământului) şi le atribuim puteri şi datorii foarte focalizate spre Pământ. Dar repet, aceste simboluri orientate spre Pământ, exprimă „forţe universale" aşa cum sunt ele percepute prin ochii omului.
Acelaşi lucru poate fi spus şi despre tărâmurile Elementale şi despre fiinţele care le locuiesc. Le îmbrăcăm în simboluri umane foarte legate de Pământ, dar ele sunt totuşi „forţe universale".
Aşa că spre a răspunde întrebărilor tale.
Dacă am trăi pe o planetă X care înconjoară steaua Y, atunci am avea un set de simboluri uşor diferit faţă de cel de acum spre a descrie aceste forţe universale, dar ar exista aceleaşi forţe universale ca şi cele de acum, cu care am avea de-a face şi pe care am încerca să le descriem în termeni relevanţi experienţei noastre umane de pe planeta X. Zona din jurul pământului există ca o dimensiune separată non-fizică, în care localizarea fizică este irelevantă. Într-un fel de a spune, această dimensiune se intersectează simultan cu fiecare punct din spaţiul fizic. Atunci când conştienţa umană se ridică întru această zonă, ea nu se ridică într-un loc fizic. Chiar dacă planeta X se află la milioane de ani lumină de Pământ, zona care înconjoară Pământul şi zona care înconjoară planeta X sunt una şi aceeaşi zonă, exact acelaşi „loc" astral. Aşadar dacă ar fi să-mi ridic conştienţa de pe planeta X în acea zonă, m-aş ridica într-acelaşi loc „astral", ca şi cum ar fi dacă m-aş ridica de pe Pământ în acea zonă. Este exact aceeaşi zonă a sinelui şi înconjoară TOATĂ materia fizică. Bineînţeles, pe planeta X, nu am numi planurile „superioare" ca şi corespunzând Lunii, Soarelui, lui Mercur, lui Venus etc. Am folosi descrieri care ar fi mai relevante planetei X. Dar fiecare set de descrieri ar descrie aceleaşi forţe şi planuri universale.
Urcarea mea din zona care înconjoară Pământul în zona Lunii, m-ar duce în acelaşi „loc", în care m-ar duce urcarea din zona care înconjoară planeta X în zona celui mai apropiat satelit A al ei.
În acelaşi fel, dacă cineva s-ar afla fizic pe Luna noastră, acela tot s-ar ridica „cu propria conştienţă" întru zona care înconjoară Pământul. Această zonă înconjoară TOATE lucrurile fizice. Asta înseamnă că nu este planul Lunii (o densitate mentală a conştienţei care nu are nimic de-a face cu Luna fizică) cel care înconjoară Luna fizică; ci zona care înconjoară Luna fizică este aceea pe care noi pământenii am numi-o „zona care înconjoară Pământul".
Întrebarea ta dacă ai muri dacă ai încerca să te proiectezi astral de pe Lună, a fost interesantă. Ceea ce am extras din ea, este întrebarea dacă ar fi periculoasă încercarea de a urca cu corpul astral într-un plan mental. Nu-i aşa? Dacă asta a fost de fapt esenţa întrebări tale, atunci răspunsul este nu; nu ar fi periculos deoarece aşa ceva nici măcar nu este posibil. Corpul astral este prea dens spre a intra întru nivelul pur mental. El nu poate fi forţat să meargă acolo, şi nu poţi să faci o curbă aiurea şi să te trezeşti în planul mental. Este pur şi simplu imposibil. O analogie bună ar fi să strecori printr-o strecurătoare un vas

plin cu tăiţei de lasagna. Apa trece cu uşurinţă, dar pastele nu vor încăpea prin găurile mici. Acelaşi lucru se aplică imposibilităţii materiei fizice de a pătrunde întru planul astral.
Ceea ce-mi place aşa de mult la întrebarea ta, este modernitatea ei. Faptul că noi gândim acum în aceşti termeni, ai consecinţelor veritabile ale vieţuirii noastre pe alte planete, ne prezintă o nevoie chiar şi mai mare de a înţelege diferenţa dintre simbolurile noastre umane bazate spre Pământ, şi forţele universale pe care ele le reprezintă. Trebuie să rămânem mereu conştienţi că simbolurile doar „reprezintă" – ele nu sunt forţele universale însele. Trebuie să căutăm mereu dedesubtul hainei simbolului şi să căutăm lucrul care este simbolizat.
Toate cele bune,
Rawn Clark 6 Iunie 2002

<u>Despre protecţia prin scut</u>

„În ceea ce priveşte realimentarea scutului, afirmi că poţi să-l „menţii conectat cu sursa lui (de deasupra)" sau „îl poţi deconecta de la origine şi îl poţi instrui să se realimenteze din depozitul universal de Lumină" şi spui că este de preferat ultima variantă. Întrebarea mea este: care este diferenţa dintre aceste două opţiuni? Care este semnificaţia termenului „de deasupra"? De unde este extrasă Lumina dacă nu din „depozitele universale"? Dacă stau să mă gândesc bine, ce este un „depozit universal"?"

Atunci când am scris termenul „de deasupra", l-am pus în ghilimele spre a semnala că nu l-am înţeles în sens obişnuit. Îl înţeleg în sens filosofic, nu fizic. Aşadar „de deasupra" indică ideea unei superiorităţi, ceva metaforic „mai înalt" decât propriul sine. În acest sens este o sursă separată de sine, sau mai bine spus, aceasta este relaţia simbolică în care plasăm respectiva sursă.
Pe de altă parte, depozitul universal nu este superior metaforic, şi nici nu este separat metaforic de noi. Depozitul universal include întregul univers secvenţial, ceea ce înseamnă că noi suntem o parte directă a lui. El ne înconjoară constant, aşadar este accesibil fără atenţia noastră conştientă. Însă „ceea ce este deasupra" solicită atenţia noastră concentrată spre a se menţine o legătură cu el. Aceasta este simplu un aspect sau o trăsătură naturală a conştienţei umane normale.
Aşadar „deasupra" prezintă (cel puţin la început) numai o sursă temporară de energie. Atunci când o folosim, trebuie să refacem periodic operaţia, şi să reîncărcăm ceea ce am încărcat la început cu lumina „de deasupra". Însă, atunci când folosim depozitul universal de energie, odată ce stabilim legătura cu acesta, ne putem întoarce atenţia altundeva, şi să lăsăm natura să aibă grijă de restul.

„Am o altă întrebare pentru tine referitoare la tehnica ta de protecţie prin scut. Scutul este vizualizat ca rotindu-se pe măsură ce înfăşori Lumina în jurul corpului, atrăgând-o de „deasupra", şi continuând să se rotească după acest proces. Asta mă face să mă întreb ce se întâmplă cu Lumina odată ce a ajuns la capătul de jos al scutului."

Atunci, ea acţionează ca un corp de lumină şi se roteşte în mod continuu „ca un întreg".

„De asemenea, după ce scutul este gata, trebuie să-l faci să atragă în mod continuu Lumină (de „deasupra" sau din „depozitul universal") prin capătul lui de sus, spre a se roti în jurul corpului tău? În caz contrar, nu se desfăşoară dacă tot se roteşte continuu?"

Repet, scutul acţionează ca un corp separat de lumină, nu ca o panglică de lumină. Dacă foloseşti sursa de „deasupra", atunci da, lumina intră continuu prin partea lui de sus, dar se integrează imediat în corpul distinctiv al scutului tău, şi apoi circulă „ca întreg" în jurul corpului tău. Dacă foloseşti „depozitul universal", atunci Lumina intră din fiecare direcţie şi se integrează de asemenea întru corpul rotitor al scutului tău.

„În ultimul rând, vizualizezi ceva (cum ar fi sferele de Lumină) la capetele de sus şi de jos ale scutului tău, sau el doar apare din nimic şi dispare în nimic?"

Nu vizualizez sfere. Ci vizualizez scutul meu ca fiind un corp distinctiv de lumină care circulă, de forma închisă ovoidă.
Toate cele bune,
Rawn Clark 1 Iunie 2002

Rugăciunea, etc.

„Aşa că mă gândesc, ce se întâmplă atunci când oamenii se roagă altor oameni...? unora vii sau morţi...?”

Atunci când ne rugăm unei persoane, este spre a cere ceva ce dorim. Presupunem că persoana căreia ne rugăm poate să intervină pentru noi în faţa unei puteri mai înalte, şi astfel să atragă atenţia acelei puteri înalte în favoarea noastră. De fapt noi ne rugăm tot acelei puteri mai înalte, dar unei manifestări mai joase ale ei, unei manifestări mai umane.
Psihologic vorbind este ca şi cum, în loc de a urla pe fereastră şi a spera că cineva aflat la două oraşe depărtare ne va auzi, noi am lua telefonul şi am forma numărul. Cu alte cuvinte, ne împuterniceşte încrederea şi credinţa în ideea că rugăciunea noastră este auzită.
Mintea umană este o forţă foarte puternică şi un lucru foarte complex. Atunci când rostim o rugăciune, noi afirmăm o nevoie interioară. Simplul act de a afirma o nevoie şi de a cere asistenţă, este un act transformator. El ne pune într-o nouă relaţie cu nevoia noastră, şi pune în mişcare circumstanţele necesare spre întâmpinarea acelei nevoi. Când adăugăm la asta concentrarea atenţiei şi a emoţiei care face parte din rugăciune, atunci afirmarea nevoii este chiar mai puternică şi mai transformatoare la nivel personal.
Rugăciunea este în primul rând auto-vindecătoare. Dar rugăciunea poate fi de asemenea un act magic care transformă mai mult decât propriul sine. Ea poate fi de asemenea impulsul mental şi emoţional care cauzează schimbări fizice, ca şi o „voltă” sau o rostire kabbalistă. Eficacitatea oricărei rugăciuni depinde de puterea concentrării şi pasiunii celui care se roagă. Dacă ele sunt foarte puternice, rugăciunea va aduce în cele din urmă schimbări fizice dincolo de schimbările mentale şi emoţionale inerente actului rugăciunii. În acest caz, schimbările apar din mintea celui care se roagă, şi nu din forţa sau persoana căreia i se adresează rugăciunea.
Deşi auto-vindecarea consecinţa cea mai comună a rugăciunii, ea nu este singura cale în care rugăciunea poate fi eficace. Rugăciunea poate atrage de asemenea atenţia directă a entităţilor nonfizice. Într-un asemenea caz, efectul de autovindecare al rugăciunii este amplificat de cealaltă entitate.

„Uneori pot simţi că cineva se gândeşte la mine, alteori când mă rugam pentru cineva, acea persoană a simţit că făceam asta...Şi un al doilea lucru – putem să atragem atenţia cuiva doar prin rostirea cu voce răspicată (sau chiar mental) a numelui persoanei respective?”

Asta depinde de doi factori diferiţi. 1) puterea mentală a celui care proiectează gândurile şi 2) receptivitatea sau sensibilitatea celui despre care se gândeşte. De exemplu dacă pur şi simplu îţi rostesc numele, atunci este foarte probabil să nu simţi că mă gândesc la tine, deoarece gândul meu ar avea în spatele lui spre a-l susţine doar puţină energie mentală. Dar dacă ar fi să mă concentrez intens asupra ta şi apoi să rostesc numele tău cu intenţia puternică, ca tu să îţi dai seama de asta, atunci sunt şanse să îţi dai seama de asta. Întrebarea devine dacă îţi vei da seama de acţiune la un nivel „conştient”. Această parte va depinde mai mult de sensibilitatea ta decât de energia mea mentală.
Odată ce a fost gândit, un gând are o viaţă proprie în planul mental. Majoritatea gândurilor au o durată foarte scurtă şi au un impact individual mic, deoarece majoritatea gândurilor umane sunt investite cu foarte puţină putere. Dar când unui gând i se oferă în mod „conştient” putere mentală, atunci el poate exista şi activa înlăuntrul planului mental pentru o durată de timp considerabilă. În cazul în care un gând este îmbrăcat cu putere emoţională, el poate avea un impact mare şi de lungă durată.
Când un gând împuternicit este concentrat asupra unui individ, atunci el caută în mod natural sfera mentală a subiectului său adică a acelui individ, sau gravitează spre ea. Această acţiune este datorată naturii planului mental însuşi, în care „caracterul comun” şi „asemănarea” sunt factorii primari de diferenţiere. Cu alte cuvinte, înlăuntrul planului mental „asemănătorul atrage asemănătorul”.

„Deci, putem drena energie doar prin faptul că ne gândim la cineva...”

Nu, nu ca un act mental pur. Spre a drena energia mentală a unui individ, trebuie să-l drenezi la nivel emoţional (astral) sau la nivel fizic. Însă în aceste acţiuni extragi mai mult decât energia mentală şi extragerea energiei mentale este un efect secundar al drenării energiei astrale sau fizice. Cu alte cuvinte, capturezi energiile mentale ale individului ca parte a energiilor mai dense ale emoţiilor şi materiei fizice.
Motivele pentru asta sunt destul de complexe. După cum am afirmat, înăuntrul planului mental asemănătorul atrage asemănătorul. Ceea ce preîntâmpină „drenarea”, deoarece spre a drena ceva, trebuie să creezi un opus de care este atras subiectul. Cam ca un sistem cu presiune înaltă şi un sistem cu presiune joasă aflate în atmosferă – când ele ajung destul de aproape, atunci se atrag, şi zona cu presiune joasă atrage presiunea atmosferică înaltă, astfel apărând curenţi de aer. Acest factor al „opuşilor care se atrag” este mai proeminent înlăuntrul tărâmului fizic, şi cam 50% din tărâmul astral care mediază între fizic şi mental. Aşa că o astfel de drenare poate avea loc numai la nivel astral sau fizic.
De exemplu unele dintre terapiile cele mai bune pentru o minte tulburată sunt râsul şi extenuarea fizică. Şi una din cele mai bune terapii pentru energia mentală sleită, este odihna fizică (reumplerea) amestecată cu hrănirea emoţională.

„Hai să ne uităm la sfinţi – ei au fost oameni. Ce putem spune despre zei, zeiţe, divinităţi, etc...? Ele încă mai există înlăuntrul UNULUI...aşa că unde plasăm limita...? Deoarece Unitatea, UNUL, se află de cealaltă parte a limitei...putem noi într-adevăr să traversăm această limită...? Şi dacă da, în ce punct...? Unirea cu divinităţile te pregăteşte într-adevăr pentru unirea cu Unitatea...? Repet, divinităţile există ÎNĂUNTRUL UNULUI, aşa că, cum poate o fiinţă umană să traverseze această limită...?"

Vai! Asta este o întrebare M-A-R-E. Spre a nu mă repeta şi a scrie un articol destul de lung, te voi îndruma spre comentariul meu asupra nivelului 10 din IIH (secţiunile mentală şi astrală). În cartea mea, se află la paginile 121-132. Pe adresa mea web este la http://www.abardoncompanion.com/IIH-Step10.html

„Când o persoană alege să se dizolve întru Unitate, acea persoană există ca o parte a ei, sau doar încetează să mai existe...?"

„Dizolvă" este un termen înşelător, deoarece implică o pierdere însă nu mă pot gândi la altul mai bun. Cea care se dizolvă este focalizarea avută la nivelul individualizat al Sinelui. Dar asta nu înseamnă că sinele individualizat încetează să mai existe. Unirea cu Unitatea are loc la un nivel non-temporal (adică eternitatea) şi este nonsecvenţială. Chiar dacă „realizarea" Unităţii are loc „la nivel temporal" înlăuntrul unui moment specific de timp, ea devine instantaneu un lucru etern, deoarece este o experienţă care are loc înlăuntrul tărâmului etern. Nu este ceva care să se întâmple odată şi cu asta basta. Ea are loc „în afara" timpului şi a spaţiului şi afectează aşadar tot timpul şi spaţiul, pentru totdeauna.
Dinăuntrul tărâmului etern nonsecvenţial (adică „cealaltă parte" a Abisului) întregul spaţiu-timpului infinit este văzut ca o singură entitate. De fapt, devine o infinitate „închisă". Întregul ei infinit există etern. Din perspectivă eternă se poate vedea orice punct din continuumul spaţiotemporal, sau în egală măsură, TOATE punctele dinlăuntrul acestui continuum.
În acelaşi fel în care corpurile noastre fizice servesc ca vehicule pentru sufletul şi spiritul nostru, şi sunt interdependente inseparabil (fără corpul nostru fizic nu este nevoie de un corp astral, şi corpul mental nu poate rămâne activ în planul fizic), la fel este şi continuumul spaţiotemporal (întregul tărâm secvenţial de „dedesubtul" Abisului) vehiculul sau corpul Unităţii. Aşa că atunci când un corp mental individualizat se „dizolvă" întru Unitate, nu există nici o pierdere de materie mentală. Singura schimbare are loc în „locul / reşedinţa" (en. seat) conştientizării. Locul conştientizării individului unit cu Unitatea este răspândit prin Întreg, fără nici o deosebire. Aceasta este o multiplicare infinită a conştientizării şi nu o pierdere.
Toate cele bune,
Rawn Clark 17 Iunie 2002

<u>Bilocaţia magică</u>

„Mama mea, care era un mare fan al lui Padre Pio, mi-a spus că el era capabil de a se situa (a fost văzut) în două locuri diferite în acelaşi timp şi de a acţiona conştient în ambele locuri...nu ştiu cum este posibil aşa ceva...deoarece în caz că se proiecta în astral, corpul său material ar fi trebuit să doarmă / să fie inconştient. Aşa că (dacă este adevărat) trebuie să fie altceva [decât proiecţia astrală]..."

Nu ştiu dacă asta este adevărat în cazul lui Padre Pio, dar din punct de vedere hermetic este chiar posibil şi inteligibil.
Bilocaţia fizică este realizată de către Sinele Superior (aparţinând sferei lui Saturn, Sinele Superior este corpul nostru mental „etern"), şi nu de către sinele personal sau sinele Individual temporal. Sinele Superior, care proiectează corpul mental Individualizat şi astfel proiectează corpurile astral personal, şi fizic, în acest caz proiectează pur şi simplu un duplicat al corpului mental Individual şi apoi condensează în jurul lui un corp astral şi fizic care să se potrivească, inserându-l în locul şi timpul potrivit.
Atunci când un adept face bilocaţia, el se va concentra asupra nivelului Sinelui lui Superior, în timp ce funcţionează încă la nivel fizic. În esenţă, adeptul participă la un nivel personal şi Individual. Când te afli în această stare este posibil să menţii o conştientizare conştientă concurentă, simultan în ambele corpuri, deoarece aceasta este o trăsătură a conştientizării normale a Sinelui Superior. De fapt, te găseşti în două locuri în acelaşi moment, având întreaga conştientizare intactă. Dar această „împărţire" sau „înmulţire" de conştientizare poate fi făcută numai din punct de vedere al Sinelui Superior.
Acelaşi lucru poate fi realizat fără participarea conştientă a persoanei la nivelul Individual sau personal (adică, cineva care nu este adept şi nu are facultăţi magice propriu zise). Atunci aceasta este o acţiune mai independentă, care apare numai din Sinele Superior şi dintr-un anume fel de nevoie superioară. În consecinţă, persoana nu va avea conştientizare asupra acţiunilor dublurii ei, şi viceversa.
Toate cele bune,
Rawn Clark 17 Iunie 2002

Homosexualitatea şi calea hermetică

„Este homosexualitatea un dezechilibru Elemental?”

Numai noi oamenii divizăm sexualitatea în hetero-, homo- şi bi-. Asta nu are nimic de-a face cu sexualitatea însăşi, din moment ce toate speciile care exprimă sexualitatea, exprimă natural toate aceste trei tipuri [de sexualitate] definite de om.
Sexualitatea este sexualitate, punct, iar sub-tipul ei nu este o problematică referitoare la diferite echilibre Elementale. Sexualitatea este un aspect al corpului mental. Pe măsură ce corpul mental se încarnează, el caută o circumstanţă de viaţă care îi exprimă cel mai bine natura proprie, şi care va duce la învăţarea lecţiilor de care este nevoie în acea încarnare. În timpul încarnării este vorba despre o nevoie fundamentală şi nu despre o alegere mundană. La fiinţele umane, fiecare tip de sexualitate aduce un set specific de lecţii de viaţă, deoarece suntem fiinţe sociale care trăim în contextul unei culturi specifice. În cultura umană, un homosexual are de-a face cu o experienţă diferită decât un heterosexual.
Orientarea sexuală nu este un aspect al echilibrului Elemental. Echilibrul Elemental intră în joc numai în ceea ce priveşte reacţia individului faţă de propria sexualitate şi punerea în scenă a acelei sexualităţi, indiferent că este vorba de heterosexualitate , homosexualitate, sau bisexualitate. Aceasta este zona de îngrijorare în ceea ce priveşte impactul orientării sexuale asupra căii Hermetice.
O persoană heterosexuală nu este mai mult sau mai puţin potrivită spre spiritualitate şi Hermetism decât una homosexuală şi viceversa.

„Poate o persoană homosexuală să înainteze pe calea perfecţiunii, sau este homosexualitatea un aspect pe care trebuie să-l depăşim?”

Homosexualitatea, la fel ca heterosexualitatea şi bisexualitatea, nu sunt ceva de depăşit. Calea către auto-perfecţionare este construită pe procesul de a fi tu însuţi pe cât de complet şi de clar este posibil. Deoarece sexualitatea şi orientarea sexuală sunt calităţi fundamentale pe care le deţine fiecare individ, lupta pentru perfecţiune ar include necesar manifestarea sexualităţii proprii, într-un fel pozitiv auto-definit. Asta este adevărat indiferent de orientarea sexuală a unui om, iar tipul specific de orientare sexuală pe care îl ai nu face acest proces mai dificil sau mai uşor decât un altul. Cu alte cuvinte homosexualitatea nu prezintă prin ea bariere unice spre a urma o cale spirituală. Un individ bisexual sau homosexual are de-a face cu aceleaşi aspecte de bază în pozitivizarea exprimării lui sexuale, cu care are de-a face şi un individ heterosexual.

„Doar judecarea recentă este cea care spune că homosexualitatea este ceva „de depăşit”...În multe culturi (indo-americană nativă, hindusă)” homosexualitatea sau era acceptată fără comentariu, sau era considerată ca o însuşire spirituală. În mod special, berdache (homosexualul travestit) al indo-americanilor avea de obicei rolul de divinator, vindecător sau şaman.”

Asta este adevărat la majoritatea culturilor bazate pe pământ [id est htoniene]. Ştiu că o asemenea cultură din Africa consideră homosexualii a fi „portarii” spirituali. Impactul pe care homosexualii l-au avut în decursul secolelor asupra culturii umane este în mare parte nerecunoscut de majoritatea heterosexuală. Cultura homosexuală şi homosexualii sunt o forţă puternică în evoluţia mimetică umană. [„Evoluţia mimetică” este un termen ştiinţific pentru evoluţia ideilor şi culturii. Pentru oameni, acest aspect al evoluţiei joacă un rol foarte important în supravieţuirea speciei noastre, şi în multe cazuri, ea depăşeşte evoluţia genetică].

„Aşa că în „opinia” mea, sugerez că homosexualitatea nu este un păcat de depăşit, ci poate că mulţi homosexuali sunt mai centraţi spiritual şi compleţi în natura lor. De asemenea fundamentaliştii bazaţi pe frică demonstrează o adevărată lipsă de maturitate spirituală.”

În experienţa mea, orientarea sexuală a unui om are puţine de-a face cu centrarea lui sau cu simţul lui de completitudine. Un avantaj pe care îl are însă persoana homosexuală este o experienţă directă a punctului slab al societăţii. Avantajul aici este că homosexualii au poate mai puţine de dezvăţat! Dar acelaşi lucru poate fi spus despre oricine trăieşte mereu cu un baraj de prejudicii constante şi de discriminări, cum ar fi femeile, „supraponderalii”, persoanele malformate fizic, persoanele colorate, etc. Cei care se află în această privinţă în dezavantaj sunt bărbaţii albi heterosexuali!

„În anumite cazuri se poate spune că homosexualitatea nu apare dintr-un dezechilibru chimic sau genetic (te rog scuză-mă dacă asta este o întrebare într-adevăr ignorantă, nu am studiat subiectul în profunzime)?”

Nu, nu există nici o cauză fizică a homosexualităţii, şi ea nici nu este un dezechilibru.

„De asemenea am auzit deseori că aproximativ 10% din populaţia masculină are tendinţe homosexuale. Şi cred că este interesant să observăm că până şi in interiorul homosexualităţii par a exista diferite clasificări sau tipuri comportamentale,

ca de exemplu unii oameni care sunt în mod clar mai dominanţi sau mai pasivi decât alţii, şi care tind să îşi găsească parteneri homosexuali de tipul opus...Aproape că mi se pare că ei încearcă să găsească un echilibru masculin / feminin înăuntrul relaţiilor lor homosexuale."

În acest punct, cred că este potrivit să spun ceva despre diferenţa dintre „homosexual" şi „gay". O mare parte din analiza făcută homosexualităţii în această discuţie s-a bazat pe o imagine heterosexuală destul de neinformată asupra culturii gay, şi această analiză a fost aplicată, în mod nepotrivit, unei întrebări legate de echilibrul Elemental, polaritate, etc. Aşa că este necesară ceva clarificare.
Nu toţi oamenii care au „tendinţe" sau experienţe homosexuale, se definesc pe ei înşişi ca fiind gay. De asemenea, există heterosexuali care participă în cultura gay.
Cultura gay este un răspuns creator al homosexualilor în faţa realităţii de a trăi în mijlocul unei culturi majoritare, care este inamică supravieţuirii lor. În esenţă, cultura gay este un aspect al autoconservării, deoarece ea permite un spaţiu de auto-exprimare adevărată (şi astfel înaintarea pe o cale a autoperfecţionării). Rolurile sexuale care se manifestă în cultura gay nu pot fi înţelese dintr-un standard heterosexual pur. Ele sunt, să spunem aşa, o versiune gay a aceleiaşi nevoi de parteneriat, care are loc într-o subcultură a majorităţii culturale heterosexualizate, şi ca atare ele reflectă anumite părţi obişnuite ale culturii majoritare. Însă ESTE vorba de apartenenţa la o cultură diferită, şi aşadar ele nu sunt definite prin exact aceleaşi atitudini.

„Ce putem spune despre conceptele polarităţii despre care vorbeşte Hermetismul? Din acest punct de vedere nu ar fi văzută homosexualitatea ca o existenţă fără polaritatea potrivită masculin / feminin, din moment ce homosexualii caută parteneri de acelaşi tip de polaritate (sau înţeleg eu greşit acest concept de polaritate)?"

Conceptul Hermetic de polaritate este foarte dificil de înţeles dacă îl bazezi pe norme de gen dictate cultural, aşa cum ai făcut tu aici. Genul fizic (care este un subiect diferit de orientarea sexuală) este o manifestare a polarităţii, dar este poate cea mai puţin importantă [manifestare a ei] în ceea ce priveşte calea spirituală. Acuplarea sexuală între un bărbat şi o femeie nu asigură echilibrul spiritual.

„Nu mă pot abţine să nu mă mir. Au existat în istoria noastră omenească în diferitele mari religii, sau pe calea hermetică, ceva oameni foarte evoluaţi, care să fi fost homosexuali?"

Dacă eşti interesat cu adevărat de răspunsul la aceste întrebări (şi cred că acele răspunsuri te vor surprinde foarte mult), îţi sugerez să cauţi pe Internet istoria gay. Sau să mergi la bibliotecă sau într-o librărie de calitate.

„Spre a fi scurt şi a oferi o opinie personală, eu cred că homosexualitatea şi bisexualitatea sunt aberaţii, şi ca atare nu ar fi o parte din construcţia unei fiinţe iluminate."

Nu sunt de acord cu temeiul logicii tale de a ajunge la această concluzie.
Orientarea sexuală şi, dacă tot am ajuns aici, dorinţa sexuală nu sunt exprimări ale polarităţii „fizice". Ele sunt exprimări ale polarităţii astralo-mentale. Dorinţa sexuală este condusă de minte şi de emoţii, nu de structura fiziologică. Genul fizic este tranzitoriu, iar corpul mental fără de gen, se încarnează în decursul timpului atât în corpuri feminine cât şi în corpuri masculine. Aşa că tipul de unificare despre care vorbeşti este un lucru spiritual şi aşadar poate avea loc înlăuntrul ORI cui. Uniunea spirituală nu este exclusă pentru homosexuali.
Mai mult, doi oameni de acelaşi gen / sex, pot realiza aceeaşi adâncime a uniunii şi a împlinirii emoţionale la care poate ajunge un cuplu heterosexual. Asta nu este o chestiune de gen fizic.
De asemenea, pari să presupui că, corpul energetic este specific ca polaritate genului fizic, dar nu este aşa. Polarităţile dinlăuntrul corpului energetic uman sunt determinate în primul rând de factori mentali şi emoţionali. [Este acelaşi mecanism natural pe care-l folosim în magie spre a manipula corpurile noastre energetice – cu minţile şi emoţiile noastre, combinate ca şi voinţă.] Deoarece acesta este de asemenea locul dorinţei sexuale şi al orientării sexuale, corpul energetic al unui homosexual este structurat întrucâtva diferit decât este structurat corpul energetic al unui heterosexual de acelaşi gen [ca respectivul homosexual]. Percepţia subtilă a acestor polarităţi energetice este cea care ne atrage de o altă persoană
Aşa că o cuplare homosexuală se bazează de asemenea pe aceeaşi interacţiune de polarităţi din corpul energetic, şi la nivel energetic rezultatul este cam acelaşi ca şi o cuplare heterosexuală.
Într-un alt comentariu de-al tău, spui că ai cunoscut oameni gay, dar te-aş avertiza să nu faci presupoziţii cu privire la stabilitatea emoţională a TUTUROR oamenilor gay, bazate pe mulţimea artistică pe care ai descris-o. Ai face aceleaşi presupoziţii cu privire la stabilitatea emoţională a heterosexualilor, bazându-te pe o mulţime artistică hetero?
Chiar şi aşa, cultura gay poate părea foarte străină cuiva care nu este obişnuit cu ea. Ea este intenţionat ameninţătoare faţă de psihicul heterosexual al culturii majoritare. Din perspectiva masculului heterosexual, asta pare ca un dezechilibru emoţional (şi astfel Elemental) inerent, dar asta este doar pentru că, cel mai notabil lucru pentru un mascul heterosexual sunt

bărbații gay care acționează cu o feminitate mai mare decât este „normal” cultural. Cultura gay, în general, hrăneşte exprimarea de „sine” a întregului sine emoțional, iar această acțiune violează deseori normele de gen acceptate cultural.
Mai mult, echilibrul emoțional şi Elemental nu au nimic de-a face cu orientarea sexuală. Ele au de-a face pe DEA-NTREGUL cu modul în care un om se gândeşte despre el, şi cu felul în care gândurile, cuvintele şi faptele lui îi manifestă sinele adevărat. Pentru adevăratul Sine, nu este nici mai mult şi nici mai puțin dificil să strălucească, prin viața unei persoane homosexuale, decât ar face-o prin viața oricărui alt tip de persoane. Homosexualitatea nu este prin sine un impediment spre a urma calea Hermetismului.
Toate cele bune,
Rawn Clark 3 Iulie 2002

Dilatarea percepției asupra ACUMULUI

„Spre a încerca să explic asta mai clar, încerc să-mi extind percepția asupra ACUMULUI prin folosirea caracterului comun al „calității” evenimentului (toate acțiunile implicate care alcătuiesc un eveniment de curățare a dinților) – spre a ajunge la „cantitate” (experimentarea evenimentului ca un întreg, fără a fi implicat mental în mod direct, în punerea secvențială în scenă a fiecărui moment sau detaliu).”

Îți sugerez ca în timpul meditației să explorezi Acumul însuşi. Ce defineşte Acumul? Cât de lung (ca durată) este Acumul? Ce diferențiază Acumul de trecut şi viitor?
În exemplul tău cu spălatul dinților, înțeleg că încerci să înglobezi o cantitate mai mare de momente „secvențiale” prezente, şi iei în considerare un Acum mai mare. În sens temporal, unde Acumul este perceput ca „momentul prezent” (adică un lucru secvențial) asta pare relevant. Însă, Acumul şi momentul prezent nu sunt exact acelaşi lucru. Momentul prezent este experiența noastră normală asupra Acumului, dar este o experiență secvențială asupra unui lucru nonsecvențial etern şi infinit.
Simplu spus, Acumul însuşi este infinit. El înglobează secvența temporală de momente prezente, nu doar câteva momente sau un milion de momente. Cu toate acestea, ca şi creaturi secvențializate, noi trebuie să abordăm treptat această experiență eternă a adevăratului Acum, şi aşa cum propui tu, să mărim numărul de momente prezente pe care le putem îngloba înlăuntrul unui singur Acum al conştientizării noastre conştiente.
Aici se află cheia – conştientizarea noastră conştientă. Momentul prezent în sine este definit de propria noastră conştientizare secvențială asupra manifestării temporale a Acumului. Atunci când conştientizarea noastră este ridicată (focalizată) noi rămânem conştienți în mod natural de caracterul comun dintre mai multe momente prezente succesive, şi aşadar avem experiența pe care o descrii, a timpului care pare să se scurteze şi să se comprime. Dar numai ritmul fizic al timpului este acela care pare să se comprime, deoarece conştientizarea noastră asupra evenimentelor este de fapt mai mare. Cu alte cuvinte, chiar şi experiența avută de noi asupra vitezei fizice a trecerii timpului, este dependentă de conştientizarea noastră.
În mod ciudat, ceea ce te adânceşte mai mult întru acțiunea de a îngloba o cantitate tot mai mare a Acumului temporal, este procesul de a te focaliza pe tine întru momentul prezent „infinit de finit”. Aceasta este poarta către Acumul infinit.
În exemplul tău cu spălatul dinților, în loc să te concentrezi asupra şirului intenției tale, ar trebui să te concentrezi numai asupra momentului prezent şi să te eliberezi de „procesul secvențial” al spălatului pe dinți. De fapt, eliberează-te de ORICE alt lucru decât exact ceea ce faci în momentul imediat.
Dar fii atent să nu existe nimic pe care să ai nevoie să-l faci după ce îți speli dinții, deoarece această acțiune ar putea dura ore per dinte! Ceea ce spune că nu este întrutotul o stare mentală funcțională pentru activitatea umană normală.
Însă exercițiul pe care-l descrii ESTE funcțional şi te încurajez să-l urmezi. Cred că te va învăța multe.
Toate cele bune,
Rawn Clark 6 Iulie 2002

Prădători, vampiri energetici şi iritații astrale

Există mai multe feluri de a considera entitățile pe care tu şi alții le-ați descris în timpul acestei discuții. Un fel binecunoscut este cel pe care-l descrii adică să le consideri ca şi combatanți – entități prădătoare care există în afara sinelui propriu şi care caută să te parazitize şi să te ducă la pământ. Marea problemă cu felul de a vedea lucrurile astfel, este că tu eşti considerat o victimă, şi i se oferă „atacatorului” avantajul. Având această dinamică [mentală], este imposibil să te scapi permanent de aceşti dăunători şi ajungi să-ți foloseşti întreaga energie în luptă în loc de a-ți urma propria evoluție personală. Cu alte cuvinte, spre a le combate, îți cheltuieşti energia în mod defensiv, dacă nu chiar ofensiv aşa cum au sugerat unii, şi nu pari niciodată să ai destul de multă energie deoarece întotdeauna există după colț un prădător mai puternic.
Însă există un alt fel de a privi această dinamică [mentală], care te va descotorosi de aceşti dăunători şi care te va înainta în propria evoluție persoană în loc de a te abate de la ea. Şi acesta este să priveşti mereu „locul” dinlăuntrul psihicului tău în

care „atacă” aceste entități. De fapt, nici o entitate nu poate avea influență asupra ta în caz că nu-i dai permisiunea într-un fel sau într-altul. Cel mai adesea această permisiune este dată la un nivel subconştient pe care nu îl conştientizăm în general. De aici nevoia de a privi în interior.
Din descrierea ta, este clar că marea majoritate a entităților pe care le-ai descris, dacă nu toate, sunt generate de propriul tău psihic. Astfel este de două ori important să priveşti înlăuntrul tău.
Este imposibil să te descotoroseşti „permanent” de o parte a propriului psihic prin folosirea tehnicilor de apărare pe care tu (şi alții) le-ați descris. Chiar dacă tai magic legătura [stringul] dintre tine şi ea, şi dizolvi imaginea asupra ei pe care psihicul tău a creat-o, ea VA creşte din nou, deoarece nu a fost schimbat mediul de bază care a creat-o (adică propriul tău psihic) .
Singura metodă care funcționează împotriva acestor dăunători auto-creați este munca de transformare a personalității, cu oglinda sufletului (sau alte metode similare). Această muncă se adresează direct psihicului neexplorat şi îl transformă în ceva cunoscut. Te plasează într-o relație de putere adevărată în ceea ce priveşte propriul psihic, şi reacțiile sale subconştiente, automate.
Munca de transformare de sine nu este ceva în genul „războiului din ceruri”. Nu este o luptă, ci este o transformare. Transformarea necesită mai întâi găsirea unui sol comun cu ceea ce va fi transformat. Înseamnă să accepți un lucru ca ceea ce este, nu ca ceea ce ți-ar plăcea să fie, sau ca ceea ce pare să fie etc.
Entitățile pe care le descrii nu sunt duşmani şi nu sunt o amenințare. Ele sunt manifestări ale propriului tău psihic, generate (de psihicul tău) ca răspuns natural la munca de auto-examinare. Este ca şi cum psihicul tău îi spune minții conştiente „Hei, uită-te aici! Aici e nevoie de lucru!”. Drept vorbind, este o manifestare a propriei tale ghidări „superioare” care e menită să te ajute în munca de transformare de sine. Dacă este acceptată pe această bază, atunci experiențele pe care le descrii prezintă o oportunitate nepreţuită de a lucra direct cu înțelepciunea propriului ghid, şi de a-ți focaliza atenția asupra părților tale care au nevoie de acea mai mare atenție.

„1. Există entități non-corporale care se hrănesc cu energia emoțională umană. Ele se ataşează de tine şi încearcă să-ți manipuleze stările, spre a te drena de energie.”

Dacă în loc de a reacționa cu frică şi repulsie, prin împingerea la o parte a acestor entități, ai sta împreună cu ele şi ai ajunge să le cunoşti cu adevărat, atunci ai învăța ceva foarte prețios despre felul în care ne sabotăm pe noi înşine. Întotdeauna, există un anumit grad de rezistență internă față de schimbarea de sine, aşa cum există rezistență față de orice schimbare. Antrenamentul magic tinde de asemenea să amestece în vasul intern [precum face o lingură într-o oală] şi tot felul de chestii ies la suprafață. Dar asta este exact aşa cum ar trebui să fie, şi dacă se doreşte adevăratul progres magic, atunci fiecare lucru care se ridică la suprafață trebuie întâmpinat față în față şi „transformat” (nu „distrus” ci „transformat”).

„2. Este dificil să scapi de ele, ele fiind tenace şi cheia este PERSISTENȚA.”

Tenacitatea lor este o manifestare a faptului că ele sunt încă ataşate adânc de psihicul tău. Singura cale de a le împrăştia puterea pe care o dețin asupra ta este să-ți transformi acea parte a psihicului care le generează. Nu poți scăpa de ele pur şi simplu.

„3. Prima sarcină a oricărui nou magician este să se elibereze de aceste creaturi.”

Dintr-o perspectivă bardonistă aş fraza diferit această afirmație, şi aş spune că prima sarcină a oricărui ucenic într-ale magiei este să-şi cunoască sinele şi apoi să şi-l transforme. Asta este acțiunea care te eliberează de aceste creații.

„6. Ele încearcă să-ți împiedice conştientizarea asupra lor.
7. Ele încearcă să te pacifice / transforme într-un animal tâmpit.
8. Ele vor încerca să intervină între tine şi divin.
9. Ele vor aşa de mult să nu fie descoperite, încât te vor păcăli să crezi că ele nu există. De exemplu te vor părăsi pentru un timp ca să crezi că ți le-ai imaginat, sau te vor încuraja spre o cale magică ce ți-ar putea fi greşită, ca să te gândeşti că progresezi, când de fapt mergi în direcția greşită.”

Ceea ce descrii aici sunt mecanisme naturale ale acționării psihicului uman, în special atunci când anumite părți ale psihicului sunt atacate de alte părți ale psihicului, şi are loc o schismă. Cu alte cuvinte, cu cât încerci să te separi mai mult de o parte a psihicului tău, şi să negi că este o parte a ta, cu atât ea devine mai manipulatoare.

„10. Dacă le întâlneşti în astral, ele sunt urâte şi diforme.”

Da, astralul este tărâmul simbolului iar aceste părți ale psihicului – în special atunci când ne temem de ele şi negăm că ele sunt o parte din noi – se traduc simbolic ca şi creaturi „rele” urâte şi oripilante. Însă înfățişarea lor spune mai multe despre ceea ce simțim NOI despre ele, decât despre natura lor adevărată.

„De cele care sunt lipitori astrale neimportante, prin cele spuse mai sus, se scapă prin purificare / lumină / alungări regulate / igienă astrală bună. Ele sunt ca bacteriile pe care noi le luăm prin faptul că nu ne spălăm şi din contactul cu oamenii murdari / locurile murdare."

Dacă prin munca de transformare de sine a propriului psihic, nu le permiţi să se ataşeze de nici un loc din tine, atunci ele nu mai sunt un deranj. Şi dacă te bat la cap, ele te pot învăţa aproape la fel de multe despre tine, pe cât te pot învăţa creaţiile auto-generate ale propriului psihic (adică îţi arată locul din tine unde e nevoie de muncă). „Şmecheria" nu este să câştigi putere mai mare spre a te lupta cu ele; ci să te transformi ca să nu le mai prezinţi nici un interes. Atunci poţi coexista în pace cu ele în loc să te lupţi cu ele la nesfârşit.

„Al treilea tip sunt cele care dau dovadă de cea mai mare inteligenţă şi viclenie şi sunt cele mai mari. Încă nu am găsit o soluţie pe termen lung împotriva lor, cu excepţia celor două de mai sus combinate cu vigilenţă eternă şi o bătaie bună atunci când apare oportunitatea. Însă cred că nimic nu funcţionează [împotriva lor] aşa de bine ca puritatea, şi o conexiune bună cu Dumnezeu şi cu energia divină. Cu cât mai mult poţi să le menţii pe acestea, cu atât devii mai puternic şi ele te vor atinge mai greu. Ele nu se pot apropia de dumnezeire."

Ceea ce pari să descrii sunt acele entităţi create de psihicul grupului uman. Acestea sunt hrănite în mod constant cu energie din psihicele individuale umane, pe calea unui cordon [string] comun, similar tipului de entităţi create de sine. Cu alte cuvinte, din nou, dacă te-ai transformat suficient de mult, atunci aceste entităţi nu au nici o putere asupra ta, şi cu atât mai puţin nu sunt interesate în vreun fel de tine. De asemenea, necazul cu ele poate servi să-ţi arate care zone din psihicul tău au nevoie de muncă.
Tehnica „unei conexiuni bune cu Dumnezeu" funcţionează doar situaţional şi temporar. Motivul pentru asta este că fără transformarea de sine menţionată anterior, nu ai creat un recipient capabil de a menţine permanent acea conexiune. Acea conexiune are nevoie de un psihic regenerat în care nimic nu rămâne necunoscut. De fapt, transformarea psihicului şi realizarea Echilibrului Elemental sunt cele care cauzează cu adevărat o „conexiune permanentă cu Dumnezeu". Este ceva care este construit dinlăuntru, şi nu ceva care e atras înăuntru dinafară.
Toate cele bune,
Rawn Clark 6 Iulie 2002

<u>Mutarea obiectelor dintr-un loc în altul</u>

„Undeva în IIH Bardon afirmă că este posibil ca un călător în astral să mute obiectele de la nivel fizic la nivel astral (şi bineînţeles înapoi). Aşa că ar permite această acţiune un soi de teleportare? Şi s-ar putea duce „obiecte" vii în astral, la fel ca şi materia moartă? Şi dacă da, ar putea un mag să-şi ducă propriul corp fizic întru planul astral şi să facă un fel de teleportare proprie?"

Mai întâi, obiectele fizice nu se mută întru astral. Asta este imposibil. Ceea ce se întâmplă, este că omul eliberează Elementele fizice din aderenţa lor faţă de matricea astrală a obiectului. Cu alte cuvinte nu mai avem de-a face cu un obiect fizic. La asta se referă Bardon când spune „îl transferă în tărâmul astral". Spre a aduce un asemenea obiect înapoi întru manifestare materială, omul trebuie să re-acumuleze şi să condenseze Elementele într-un asemenea grad încât ele să devină materie fizică, care aderă la matricea astrală.
Spre a realiza aceste lucruri, trebuie să fii realizat mai întâi o măiestrie completă asupra Elementelor şi Fluidelor; „şi" respectiv asupra matricei mentale deoarece acesta este nivelul la care trebuie să operezi.
Toate cele bune,
Rawn Clark 14 Iulie 2002

<u>Despre „văzul" astral</u>

„Mă întrebam despre mecanismul actual al văzului astral, cum îl interpretează creierul? Atunci când îmi văd apartamentul având ochii închişi, pare să fie mai clar decât văzul fizic, mai precis ca focalizare – chiar şi vederea periferică, care este înceţoşată în cazul vederii normale – şi mai intens colorat. Din moment ce nu ochii actuali sunt cei care văd, ce aparat senzorial al corpului astral este cel care adună undele de lumină spre a fi imprimate pe creier şi CUM face asta? Sunt percepute unde de lumină sau altceva?"

Intensitatea pe care o experimentezi este de fapt componenta mentală dinlăuntrul senzației astrale. Componenta mentală este mai notabilă în cazul simțurilor astrale decât în cazul simțurilor fizice. Asta este cea care face ca simțurile astrale să fie simțite aşa de diferite şi de incitante.
Reşedința simțurilor este de fapt corpul mental dar reşedința a ceea ce definim în mod normal ca „senzații" este înăuntrul corpului astral. Aici este locul în care „simțim" senzațiile şi traducem inputul senzorial în termeni personali.
Vederea astrală nu depinde de lumina fizică (ex. poți vedea clar într-o cameră întunecată). Ceea ce percep ochii tăi astrali este „semnificația esențială" (componenta mentală) radiată de toate lucrurile din raza vizuală. De aici „sentimentul" că se percep mai multe decât detaliile fizice. Fiecare lucru îşi comunică semnificația esențială la nivel mental. Cu simțurile tale astrale, tu percepi această comunicare mentală mai direct şi fără distragerile simțurilor fizice, creierului etc.
Noi experimentăm asta în mod normal în ceea ce percepem fizic, dar rareori ne dăm seama de aceste straturi subtile de percepție datorită faptului că senzațiile fizice legate de creier sunt copleşitoare. De exemplu când vezi cu ochii fizici ceva care-ți pare a fi neplăcut, percepția de neplăcere vine din percepția astralo-mentală şi nu din ochii fizici.
Creierul fizic este obişnuit să integreze percepțiile mentale cu senzațiile fizice şi astrale, aşa că atunci când percepem lucruri la nivel astral, creierul va traduce automat aceste percepții întru senzații fizice. [Bardon se foloseşte de această capacitate a creierului, în exercițiile sale de acumulare de Elemente, prin legarea „conştientă" a percepției astrale a Elementelor de senzațiile fizice] Asta explică de ce văzul tău astral are o natură aşa de fizică. Componenta mentală a percepției tale astrale este recunoscută de către creier, şi creierul răspunde ca şi cum răspunde dacă lumina ar intra în contact cu nervul tău optic.

„Spre a face lucrurile şi mai complicate, mi-am văzut astral pisica trecând dincoace de uşa dormitorului, oprindu-se, dând din coadă şi intrând în cameră, doar spre a-mi deschide ochii reali spre a o vedea făcând aceeaşi secvență în „realitate" (îmi aduce aminte de „Matrix"). Cum descarcă simțurile astrale în creier o vedere asupra viitorului, în prezent?"

Se pare că ai ceva abilități de previziune. Aceasta este abilitatea de a percepe şiruri de caracter comun care includ o parte din momentul prezent. Asta nu este exact „a vedea viitorul" aşa cum sugerează numele, ci este percepția celor ce sunt cel mai probabil să aibă loc, bazându-te pe şirul de caracter comun care uneşte momentul prezent şi momentul trecut.
În cazul pisici tale, ar putea fi de asemenea faptul că i-ai perceput intențiile cu simțurile tale astrale. Asta ar fi fost o parte din semnificația ei esențială, comunicată la nivel mental.

„Sunt toate simțurile corpului fizic oglindite în corpul astral? Are corpul astral mai mult decât 5 simțuri fizice şi dacă da, cum sunt ele interpretate în creierul fizic care poate face relația numai cu cele 5 simțuri obişnuite?"

De fapt, toate simțurile mentale sunt oglindite în corpul astral, iar corpul fizic oglindeşte numai şapte dintre ele. Acestea sunt cele cinci simțuri fizice standard, plus o comprimare a câtorva simțuri subtile, pe care o numesc „tonul emoțional", şi o altă comprimare pe care o numesc „pălăvrăgeala mentală". [Vezi Meditația Centrul Liniştirii sau MCL] Aceste două ultime simțuri fizice reprezintă părțile din simțurile astrale şi mentale care sunt recunoscute de creier. Creierul traduce toate percepțiile subtile într-una din aceste şapte categorii.

„Sunt de asemenea interesată de felul în care săracele noastre creiere reuşesc să combine vederea astrală cu vederea fizică. Stăteam în pat trează şi relaxată, soțul meu odihnindu-se lângă mine, şi în timp ce se întâmpla, i-am descris în detalii vii viziunea unui ceva transparent, colorat roşu...cu un cadru geometric, care plutea din baie în dormitor pe deasupra patului şi a ieşit prin peretele opus. Este asta de asemenea vedere astrală, chiar dacă aveam ochii deschişi, şi dacă da, cum este posibil să vezi astral ceva care se suprapune peste vederea normală? Cred că trebuie să fie acelaşi principiu folosit în vizualizarea cu ochii deschişi din nivelul II, dar cum funcționează actualmente procesul?"

Creierul răspunde prin ceea ce este obişnuit să facă. Deoarece acest nivel al percepției este o parte normală (chiar dacă este inconştientă) a percepției fizice, creierul îi recunoaşte inputul şi îl traduce în senzație fizică, aşa ca viziunea pe care o descrii. Şi da, acelaşi principiu este folosit în exercițiile de concentrare senzorială din nivelul II.

„Apropo, s-ar putea crede că exercițiile de nivel II îmi vin foarte uşor, dar par să nu le pot face conştient, indiferent cât de mult ele se întâmplă spontan! Foarte frustrant!"

Singura diferență ar fi gradul tău de deschidere. Cu alte cuvinte, poate că încerci să „forțezi" când ar trebuie să „laşi să se întâmple"...Cel mai uşor lucru de făcut este să mergi pe propria cale.
Toate cele bune,
Rawn Clark 31 Iulie 2002

„Cineva a scris aici despre „vederea interioară", adică vederea fără utilizarea ochilor fizici. Ar putea fi această abilitate un ajutor pentru orbi? Adică, să înveți oamenii orbi să-şi folosească „ochii astrali" şi în acest fel să aibă o viață normală

ca şi restul oamenilor. Sau „vederea interioară" funcţionează numai atunci când persoana şi-a folosit înainte ochii fizici? Ce se poate spune din acest punct de vedere despre oamenii care s-au născut orbi?"

Teoretic da, asta ar putea fi o cale posibilă pentru un orb. Cineva care a văzut înainte poate că ar fi capabil să experimenteze împrejurimile într-o manieră aproape normală, deoarece creierul lui ar avea obiceiul de a vizualiza. Dar cineva care nu a văzut niciodată, nu ar fi capabil să perceapă lucrurile în felul normal pe care-l considerăm a fi văz. Motivul este pentru că, creierul lui nu este obişnuit să traducă întru imagini inputul simţului astral. În cazul lui, tot ar fi o percepţie a semnificaţiei esenţiale pe care o comunică toate lucrurile, dar creierul lui nu ar traduce acea percepţie în imagini tridimensionale obişnuite (nouă celor care vedem fizic). Peisajul lui „vizual" ar „arăta" destul de diferit, şi este discutabil dacă inputul ar putea fi tradus sau nu în termeni spaţiali destul de semnificaţi spre a fi funcţionali într-un fel „normal". De exemplu mă cam îndoiesc că ar putea fi folosită spre a naviga „vizual" printr-o cameră.

„Eu cred că ochii fizici sunt foarte importanţi pentru a ne dezvolta „vederea interioară", deoarece corpurile astral şi fizic ar trebui să crească împreună în viaţă. De pildă oamenii născuţi orbi nu-şi vor folosi văzul niciodată, dar corpurile lor fizic şi astral vor avea alte simţuri foarte dezvoltate."

Simţurile fizice sunt dependente de simţurile astrale, dar conversa nu este adevărată. Un om poate avea simţuri astrale pe deplin dezvoltate şi să aibă absente simţurile fizice corespondente. De fapt, o limitate fizică, cum ar fi orbirea sau asurzirea va rezulta deseori într-o dezvoltare a simţului astral corespunzător. De aici „logica" din spatele auto-orbirii pe care ai menţionat-o. Prin îndepărtarea distragerii simţului fizic, acei barzi şi clarvăzători erau capabili să-şi perceapă mai clar percepţiile mentale şi astrale. Din fericire, există şi căi mai simple.

„În IIH Bardon accentuează că doar cel care-şi are sfera conştienţei intactă (adică cele 5 simţuri intacte) poate urma IIH."

Pentru antrenamentul specific din IIH asta ar putea fi adevărat, dar nu este adevărat despre iniţierea în Hermetism în general. IIH poate fi adaptat cu uşurinţă să se potrivească orbilor, surzilor, celor fără abilitatea de a mirosi sau a gusta, sau cei care sunt complet paralizaţi. Atât timp cât mintea / psihicul sunt intacte, nici o limitare fizică nu exclude urmarea cu succes a Hermetismului.

„Unui om orb îi lipseşte actualmente sfera de conştienţă care se leagă de simţul optic, şi aşadar se poate să nu fie capabil să urmeze echilibrul elemental de care este nevoie în cadrul antrenamentului simţurilor."

În IIH folosim concentrarea senzorială în această manieră şi în acest scop, numai deoarece este o metodă foarte convenabilă şi foarte puternică. Ea grăbeşte mult dezvoltarea Echilibrului Elemental, dar nu este inima Echilibrului. Este la fel de posibil să realizezi acelaşi Echilibru al Elementelor numai pe calea transformării caracterului şi a perfecţionării de sine, deoarece „aceasta" este inima Echilibrului Elemental.
De asemenea este destul de posibil să-ţi dezvolţi întreaga mulţime de facultăţi magice din IIH fără nici o dependenţă de simţurile fizice. Repet, folosim simţurile fizice drept căi spre a ajunge la esenţa interioară a magiei, dar este de asemenea posibil să se ajungă la acea esenţă interioară şi prin alte mijloace.
În decursul veacurilor au existat mulţi înţelepţi şi magi care erau orbi şi surzi şi care probabil că au avut orice anormalitate fizică pe care ţi-o poţi închipui.

„Deoarece practic concentrarea senzorială, simţurile sunt obligatorii, dacă nu le am atunci nu va exista nici o cale prin care să mă pot concentra asupra senzaţiei."

În IIH folosim tehnica rafinării şi exersării simţurilor noastre fizice legate de creier „în contextul concentrării MENTALE". Puntea dintre mental şi fizic este astralul. Această combinare a contextului „mental" al exerciţiului plus concentrarea asupra simţurilor „fizice", este cea care dezvoltă rapid simţurile „astrale". Înţelegi ceea ce vreau să spun?
În orice caz, focalizarea asupra simţurilor fizice este secundară scopului de a-ţi dezvolta simţurile astrale şi mentale. Prima este o convenienţă, nu o necesitate.
Perspectiva ta este cea a unui om care are intactă întreaga mulţime de simţuri, şi nu ai cunoscut niciodată adevărata absenţă a senzaţiei. Atunci când un simţ fizic lipseşte, eşti mai conştient intern de rădăcina astralo-mentală a lui – acea parte a simţului care nu este legată de creier. Aşa că în esenţă un orb nu este în dezavantaj apreciabil atunci când vine vorba de dezvoltarea văzului astral.
Trebuie să se reamintească de asemenea că exerciţiile de concentrare senzorială există într-un context larg. Există atât componente fizice cât şi astrale. Şi mai există atotprezenta dezvoltare şi adâncire a vidului mental.
Golirea minţii este relevantă în mod special acestei discuţii. Ea duce destul de direct într-o stare în care eşti deconectat eficace de la inputurile senzoriale. În cele din urmă, ea duce la o stare în care eşti deconectat eficace de asemenea, de la obiceiurile creierului tău. Cu alte cuvinte, ar fi ca şi cum te-ai fi născut orb – nici măcar nu ai mai gândi în termeni vizuali.

Aşa că, în timp ce IIH lucrează cu simţurile tale fizice, ea te duce de asemenea prin alte mijloace la simţurile tale astralo-mentale. Aceste alte mijloace pot fi adaptate spre a conduce o persoană oarbă, surdă etc, spre acelaşi final într-o manieră egal de echilibrată.
Toate cele bune,
Rawn Clark 12 August 2002

Elementele vs. fizica

„Mi se pare că strămoşii noştii au văzut elementele de bază ca fiind foc, aer, apă şi pământ, în principal datorită unei înţelegeri incomplete a fizicii. Dar sistemul lui Franz Bardon este foarte legat de aceste 4 elemente. Poate cineva să explice asta?”

Într-adevăr pare aşa din perspectiva noastră modernă, care este atâta de saturată de filozofia ştiinţelor fizice, dar strămoşii noştri aveau o înţelegere diferită asupra lucrurilor şi o filozofie diferită. În realitate este incorect să spui că strămoşii noştri deţineau o înţelegere „incompletă” asupra universului, sau să presupunem că fizica modernă are o înţelegere „completă” asupra lui – fiecare perspectivă este pur şi simplu „diferită”. Fiecare foloseşte un set diferit de simboluri, spre a descrie acelaşi lucru esenţial – universul nostru. Însă ceea ce diferenţiază modelul Elementelor, este că el înglobează mai mult decât aspectul fizic al universului. Aşadar, este „mai mult decât” fizica şi nu poate fi comparat direct cu fizica. O mare parte a fizicii poate fi explicată dintr-o perspectivă Hermetică, folosind simboluri Hermetice, dar foarte puţin din Hermetism poate fi explicat (până acum) dintr-o perspectivă fizică, folosind simbolurile fizicii.
Motivul pentru asta este că Elementele nu sunt lucruri măsurabile fizic. Fizica se ocupă cu materia fizică, care „aderă natural la Elemente”, aşa că în acest sens, fizica studiază „rezultatele” Elementelor. Pe de altă parte, Hermetismul studiază „acţiunea” Elementelor ŞI „rezultatele” lor. Ăsta este motivul pentru care eu spun că Hermetismul este „mai mult decât” fizica.
De asemenea ele diferă ca metodologie. Fizica foloseşte unelte fizice spre a explora universul, pe când Hermetistul îşi foloseşte propriul sine – propriile corpuri mental, astral şi fizic – ca unealtă spre a explora. Asta plasează explorarea într-un context în întregime diferit, şi „în acel context” simbolurile Elementelor, Fluidelor, Principiilor, etc au un sens perfect.

„Este vorba de un lucru magic care nu este nevoie să corespundă realităţii fizice? Sau este numai o conceptualizare convenabilă pentru ca oamenii să lucreze cu el – ca şi aceea de nord, sud, vest, est?”

Ambele corespund realităţii fizice, dar Hermetismul corespunde de asemenea şi celorlalte aspecte ale realităţii pe care fizica nu le cunoaşte direct. Hermetismul se ocupă în mod direct de aspectele fizic, astral şi mental ale realităţii, pe când fizica se ocupă numai cu „rezultatele” fizice ale nivelelor de realitate astral şi mental. Aşa cum a indicat R. în comentariul lui asupra înţelegerii unui Alchimist asupra Elementelor: întru filosofia Elementelor, există de asemenea cunoaşterea a ceea ce un fizician ar numi „structura atomică”.
Bineînţeles, ambele modele sunt conceptualizări umane. Însă faptul că sunt conceptualizări umane nu diminuează validitatea nici uneia dintre ele, deoarece ORICE sistem filosofic este o conceptualizare umană! Cu toate acestea ele sunt diferite ca abordare şi în cele din urmă ca scop.
Toate cele bune,
Rawn Clark 12 Noiembrie 2002

„Anatomia ocultă” a Fluidelor vs. „regiunile Elementale” ale corpului

„Citeam IIH noaptea trecută şi în special nivelul 8 – Sufletul. Acolo, la practica fluidului electromagnetic, Bardon spune: „Consideră următoarea analogie: capul şi pieptul aparţin de fluidul electric iar abdomenul, coapsele şi picioarele de cel magnetic”.
Ei bine, privind explicaţia simbolismului de pe copertă, pot vedea că deşi femeii i se potriveşte analogia oferiră în nivelul 8, corespondenţa cu fluidele este inversată în cazul bărbatului. Mai mult, în explicaţii Bardon spune: „Fluidele electrice şi magnetice sunt arătate în culorile roşu şi albastru, cel electric fiind roşu, cel magnetic albastru. Regiunea capului la femeie este electrică, deci roşie, zona genitală este magnetică prin urmare albastră. La bărbat este invers.”
Analogia oferită în explicaţia imaginii mi se pare să aibă mai mult sens; o „simt” a fi corectă. Dar însemnă asta că analogia oferită în nivelul 8 este greşeală intenţionată?”

Acolo unde Bardon a scris: „Consideră următoarea analogie: capul şi pieptul aparţin de fluidul electric iar abdomenul, coapsele şi picioarele de cel magnetic”, el se referea regiunile Elementale ale corpului astral.
Regiunea capului = Foc

Regiunea pieptului = Aer
Regiunea abdominală = Apă
Regiunea picioarelor = Pământ
Focul şi Aerul exprimă Fluidul Electric, iar Apa şi Pământul exprimă Fluidul Magnetic.
Acesta este un subiect în întregime diferit de anatomia ocultă descrisă de prima carte a Tarotului.

„Scuză-mă că sunt prostănac, dar însemnă asta că „anatomia" corpului astral diferă de cea a corpului fizic?"

Corpul astral serveşte ca o punte între corpul fizic sexuat şi corpul mental esenţialmente asexuat. Prima carte de Tarot a lui Bardon, arată spre „exteriorul" sau „faţa" anatomiei oculte fizice a corpului fizic. Dar aceşti termeni nu pot fi înţeleşi în sensul lor normal spaţial, deoarece se referă la Fluidele „astrale" şi sunt folosite simbolic. De exemplu în acest context „faţă" înseamnă „exprimat cel mai comun".
Atunci când lucrul / antrenamentul priveşte corpul fizic, Energia Vitală, Elementele şi Fluidele sunt atrase întru fiecare organ şi / sau regiune, dar în ceea ce priveşte corpul astral (şi corpul mental) Elementele şi Fluidele sunt atrase numai întru cele patru regiuni Elementale. [Vezi nivelele 3 şi 4]

„Serios vorbind, cum s-ar manifesta atunci munca astrală asupra fizicului, dacă plasarea elementelor este inversată? Dacă într-adevăr fluidul electric guvernează regiunile fizice de jos ale bărbatului, prin opoziţie faţă de ale unei femei, atunci rezultatul muncii electromagnetice de la nivelul 8 nu ar fi diferit radical în funcţie de sex?"

Vei vedea că în partea teoretică, Bardon spune:
„Organele genitale la bărbaţi: faţa electrică, în spate şi în părţile laterale neutre, în interior magnetic.
Organele genitale la femei: în faţă magnetic, spatele şi părţile laterale neutre, interiorul electric."
Presupunerea ta că „regiunea de jos" a oricărui gen este „guvernată" în întregime de un Fluid, este o eroare. Organele genitale ale ambelor sexe manifestă o combinaţie a Fluidelor, fiecare având predominanţa unuia asupra celuilalt „la nivel fizic". Această manifestare fizică are loc înlăuntrul regiunii Pământ a „corpului astral", care chiar dacă este un Element compus, exprimă predominant Fluidul Magnetic „la nivel astral".

„Din nou, scuze că sunt aşa de confuz în această problematică. Eu merg pur şi simplu pe regula „cum este deasupra, aşa este şi dedesubt" în contextul analogiilor corpurilor astral şi fizic."

Cred că o traducere mai bună a latinei ar fi „Deasupra este ca Dedesubt, şi Dedesubt este ca Deasupra". Aceasta este o lege a asemănării sau similarităţii, nu a identităţii exacte.
Toate cele bune,
Rawn Clark 12 Decembrie 2002

<u>Despre condensatorii de Fluide</u>

„Din moment ce un condensator de fluide este în esenţă orice atrage şi conţine fluidul magnetic şi / sau electric, nu e sigur să spui că această proprietate se extinde de asemenea şi la substanţe care au o natură astrală şi mentală? Este o vizualizare, un condensator de fluide? La fel un gând? Sau o emoţie simţită puternic? Dacă da, atunci care ar fi consecinţele acestui lucru? Cum ai lucra cu un condensator de fluide astral sau mental? Nu ar fi o formă gând / un elemental, un condensator de fluide mental sau astral?"

Condensatorii de Fluide nu atrag în mod automat o încărcare de Fluid. Ei trebuie să fie încărcaţi cu o acumulare de către magician. Singura excepţie de la această regulă este Piatra Filosofală. Ceea ce diferenţiază un condensator de Fluide de orice alt lucru, care este compus natural din Fluide şi Elemente, este faptul că un condensator este capabil de a „menţine" o acumulare. Non-condensatorii vor radia acumularea imediat ce este încărcată în ei şi nu sunt capabili să „menţină" o acumulare odată ce au fost încărcaţi.
Gândeşti corect când spui despre condensatori de natură astrală şi mentală. Un condensator de Fluide fizic are efect imediat şi simultan asupra tuturor celor trei tărâmuri, şi trebuie să fie creat înlăuntrul tărâmului fizic, din materie fizică; un condensator de Fluide astral afectează simultan tărâmurile mental şi astral şi trebuie să fie creat înlăuntrul tărâmul astral, din materie astrală; şi un condensator de Fluide mental afectează imediat numai tărâmul mental şi trebuie să fie creat înlăuntrul tărâmul mental, din materie mentală. Procesul de creare al condensatorilor astrali şi mentali solicită o uşurinţă [de lucru] cu fiecare dintre aceste tărâmuri, şi cu manipularea directă a materiei tărâmului respectiv. De exemplu spre a crea un condensator astral, vei avea nevoie să modelezi direct materia astrală, şi să-i finalizezi forma (adică să-i dai o durată stabilă), şi apoi s-o încarci cu o acumulare potrivită de Fluide / Elemente. Toate aceste sarcini ar avea nevoie să fie îndeplinite înăuntrul tărâmului astral.

„Care este diferența dintre un condensator de Fluide şi o substanță compusă natural din fluide şi elemente? De asemenea, nu este cam totul alcătuit din fluide şi elemente?”

ORICE lucru este compus din Fluide şi din Elementele lor. Aşa că, în acest sens, însăşi forma este un fel de „combinator” de Fluide. Ceea ce diferă de un „condensator” de Fluide prin faptul că un condensator poate menține o acumulare adițională de Fluide, diferită de Fluidele care îi alcătuiesc forma. Un alt lucru care separă un condensator de alte forme este că menținerea unei acumulări foarte, foarte intense nu va dăuna condensatorului.

„Deci, corpul uman însuşi ar fi atunci un condensator de fluide, prin el însuşi, corect? Prin numeroasele exerciții din IIH Bardon îşi pune elevii să atragă şi să acumuleze, elementele, fluidele şi luminile înlăuntrul lor.”

Ființa umană poate să fie „transformată într-un” condensator de Fluide, dar fără această muncă de transformare de sine, corpul uman, nu este, strict vorbind, un condensator natural. De exemplu atunci când încarci o altă persoană cu o acumulare de Fluid / Element, ea se va disipa cu timpul. Trupul nu menține „automat” acumularea. În plus, el poate fi uşor rănit prin prezența unei acumulări prea intense, pentru un timp prea îndelungat.
Urmând antrenamentul lui Bardon, te transformi pe tine în felurile necesare spre a deveni un condensator de Elemente / Fluide, care va „menține” automat o încărcătură acumulată, cât de mult timp este dorit, fără nici un pericol. În anumite circumstanțe, asta este o abilitate folositoare, deoarece eliberează conştiența de munca de reîncărcare a unei acumulări în timpul unui ritual foarte lung. Dar este un avantaj minor, deoarece acelaşi efect poate fi realizat în alte căi (cum ar fi încărcarea unui alt condensator).

„Însă, în acelaşi timp, cred că Bardon scrie că ar trebuie să măreşti treptat încărcătura acumulată dinăuntrul corpului, spre a nu supraîncărca trupul ca un întrerupător de circuit. Caz în care, abilitatea intrinsecă a trupului de a reține o încărcătură acumulată, poate fi schimbată odată cu practica.”

Da. Asta este „o parte” din procesul de transformare care permite corpurilor tale să mențină actualmente o acumulare fără pericol, şi fără nevoia de reîncărcare constantă. Este foarte asemănător cu ceea ce face un Alchimist materiei, la anumite niveluri, când un proces este repetat iar şi iar până când materia ajunge la o anumită fluiditate. Structura materiei este alterată factual, ceea ce duce la noi caracteristici şi capacități etc.

„Poate greşesc totalmente aici, dar nu este asta procedura în primii câțiva paşi din Cheia Adevăratei Quabbalah? Ceea ce ar putea explica schimbările care se întâmplă atunci când se lucrează cu aceste exerciții.”

Paşii pregătitori ai CAQ sunt o continuare a procesului menționat anterior de transformare a materiei, dar la o octavă superioară, să spunem aşa. Pentru ca transformările din CAQ să aibă efectul corect asupra individului, trebuie ca transformările anterioare (nivelele I-VIII din IIH) să fi fost efectuate cu prisosință. Cu alte cuvinte, nivelele pregătitoare din CAQ funcționează (corect) numai asupra unei materii suficient de pregătite. Numai după ce materia a fost transformată din nou de munca pregătitoare din CAQ, este omul capabil să „vorbească” Kabbalistic.
Însă vorbirea Kabbalistă în sine este „mai mult decât” un condensator. Ea seamănă mai mult cu o Piatră Filosofală, deoarece ea acumulează, combină şi pune întru mişcare „automat” Fluidele, fără a fi nevoie de încărcare din partea magicianului. Vorbirea Kabbalistică este un act creator care dă „instantaneu formă” Elementelor / Fluidelor brute, nediferențiate.
Toate cele bune
Rawn Clark 3 Ianuarie 2003

<u>Condensatorii de Fluide – continuare</u>

„Totul este compus din fluide şi elemente, datorită naturii intrinseci a formei care este manifestă. Aşa că, ce e acel ceva care ține aceste elemente şi fluide, legate împreună în formă? Existența tuturor celor patru elemente dinlăuntrul tuturor lucrurilor?”

Cea care le ține împreună este o funcție a Elementului Pământ. La rădăcina ei, forma este produsul conştienței care coboară, care pe măsură ce coboară întru temporalitate şi secvență, adună sau fuzionează Elementele.

„Deci, cum diferă procesul de transformare într-un condensator de fluide a sinelui, care consistă şi el din fluide şi elemente, de transformarea în condensator de fluide universal a plantelor pe care le prezintă Bardon a fi ingredientele

cheie în crearea unui condensator de fluide universal? Nu sunt alcătuite atât corpul uman cât şi acele plante, din aceleaşi fluide şi condensatori? Deşi, poate că diferă ca niveluri diferite de concentrații elementale şi fluidice?"

Un condensator de Fluide natural, cum sunt ingredientele din plante pe care le-a prezentat Bardon nu are nevoie de un proces de transformare. Spre deosebire de corpul uman, ele sunt deja capabile să condenseze Fluidele, în starea lor naturală. O substanță este făcută un condensator natural prin raportul natural specific de Elemente / Fluide pe care-l deține.

„Atunci când încerci să vindeci pe cineva, încărcându-l cu o acumulare de elemente / fluide, cum are loc afectarea acelui cineva? Dacă definim sănătatea ca un echilibru elemental sănătos, şi boala ca un dezechilibru în echilibrul elemental, de obicei un dezechilibru destul de radical, atunci încercarea de a vindeca o persoană prin elemente / fluide, nu ar fi doar o soluție temporară? Întrucât, cu timpul, acumularea de fluide / elemente care a fost proiectată întru acea persoană s-ar disipa, având ca rezultat posibil refacerea bolii inițiale pe măsură ce se reface dezechilibrul elemental."

Spre a avea loc vindecarea adevărată şi permanentă, trebuie refăcut echilibrul Elemental ŞI trebuie rezolvate aspectele care au cauzat dezechilibrul. Prima parte (refacerea echilibrului) poate fi realizată printr-o proiecție de Elemente /Fluide, însă a doua parte este o altă chestiune. Dacă nu se realizează a doua parte, atunci acumularea de Elemente / Fluide va avea numai un efect temporar. Uneori procesul de interpunere a Elementelor / Fluidelor corectoare este destul pentru a porni mecanismele de autovindecare proprii pacientului. Un adevărat „vindecător" este capabil să efectueze o re-echilibrare printr-o proiecție de Elemente / Fluide ŞI este capabil să conducă pacientul prin rezolvarea problemelor cauzale. Cu alte cuvinte, majoritatea vindecărilor prin Elemente / Fluide sunt temporare şi paliative. Adevărata vindecare solicită ca pacientul să-şi asume responsabilitatea pentru rezolvarea proprie a aspectelor care au creat dezechilibrul, iar majoritatea oamenilor nu sunt interesați în a face asta.

„De asemenea, încărcarea unei persoane cu o încărcătură aşa de mare, nu ar afecta-o negativ? Sau o încărcătură acumulată se disipează dintr-un corp viu înainte de a putea face vreun necaz serios? Sau este totalmente greşită metodologia mea de a gândi vindecarea prin elemente şi fluide?"

Păi, trebuie să fii Artist în aplicarea acumulării. De exemplu dacă foloseşti Elementul / Fluidul greşit, sau le foloseşti în cantitate prea mare, atunci POȚI răni. Dar trupul uman este un lucru foarte elastic, aşa că ai ceva loc spre a greşi.
O acumulare potrivită, aplicată Artistic nu va răni pacientul.

„Cum ar afecta echilibrul elemental al unei persoane, abilitatea de a menține o încărcătură acumulată cât de mult timp se doreşte? Căci, dacă menții o încărcătură de fluid electric, atunci se produce un dezechilibru. Sau s-ar putea contrabalansa asta prin menținerea unei încărcături a ambelor fluide şi a tuturor celor patru elemente?"

Odată ce s-a realizat Echilibrul magic de bază, nici o acumulare nu îl deranjează.

„Este de asemenea posibil să creezi un condensator de fluide prin încărcarea repetată a unui lucru, apoi lăsarea încărcăturii să se disipeze, până ce încărcătura nu se mai disipează? Cum ar diferi acest tip de condensator de fluide, de condensatorii de fluide pe care îi prezintă Bardon în IIH? Ar exista vreo diferență cantitativă sau calitativă reală între aceste două tipuri de condensatori de fluide?"

În teorie este posibil, dar nu este practic în mod special.

„Revin la un aspect pe care l-ai spus într-o discuție anterioară; ai afirmat că un condensator de fluide fizic va afecta planurile fizic, astral şi mental. Pe când un condensator de fluide astral va afecta numai planurile astral şi mental, iar un condensator de fluide mental va afecta numai planul mental. În momentul prezent, mintea mea nu vrea să înțeleagă asta din varii motive. Aşa că de ce se întâmplă asta? Un efect pe planul mental nu afectează la rându-i astralul, care la rându-i afectează fizicul?"

Motivul pentru care nu înțelegi asta este pentru că mintea ta a omis un cuvânt important din ceea ce am spus: „direct". Un condensator fizic afectează „direct" fizicul, astralul şi mentalul. Un condensator astral afectează „direct" astralul şi mentalul. Un condensator mental afectează „direct" mentalul. Un condensator astral va avea „în cele din urmă" un efect fizic, şi un condensator mental va avea „în cele din urmă" un efect astral şi fizic (dacă asta este dorința magului).

„Dacă plantele pe care le-a numit Bardon sunt condensatori de fluide naturali, atunci care este scopul creației actuale a unui condensator lichid, aşa cum descrie Bardon? Poate, din motive pur practice? Nu ar putea fi folosit doar materialul brut al plantei ca şi condensator de fluide, în cantitate de vârf de cuțit?"

Din două motive 1) comoditatea oferită de un lichid şi 2) părţile materialului vegetal care servesc actualmente ca şi condensator de Fluide sunt părţile solubile în apă şi alcool.

„Bardon spune de asemenea că esenţele preparate alchimic sunt doar condensatori de fluide creaţi excelent. Cum diferă calitatea unui asemenea condensator de fluide alchimic de condensatorii de fluide pe care-i descrie Bardon? De asemenea, cum ar fi afectată calitatea unui condensator de fluide de către un schimb de substanţă fizic alchimic – adică distilarea unui fluid – ?"

O „esenţă" făurită Alchimic (acesta este un produs foarte specific) necesită mai mult decât distilare. Cu toate acestea, procesul Alchimic izolează şi purifică numai acele ingrediente care servesc drept condensatori de Fluide. Restul ingredientelor sau „caput mortem" împiedică actualmente Fluidele, iar prezenţa lor într-un condensator îi scade capacitatea şi puterea de radiere. Este ca şi diferenţa dintre un cristal de cuarţ neclar, şi un diamant perfect de clar.
Toate cele bune,
Rawn Clark 11 Ianuarie 2003

<u>Despre simbolismul primei cărţi de Tarot din IIH</u>

„Până acum, am avut impresia că inversiunea de culori între masculin şi feminin avea de-a face cu sexul / genul actual. Trebuie să înţeleg că imaginea descrie un „pol pozitiv" şi un „pol negativ" care există în toţi (asta nu este nou) şi care pare să fie o noţiune adiţională faţă de fluidele electric şi magnetic."

Cele două imagini umane reprezintă polaritatea care există înlăuntrul „fiecărei" persoane, dar imaginea ca întreg este menită să descrie Macrocosmosul şi Microcosmosul.

„Asta pare să fie coroborat cu următoarea propoziţie: „Hermafroditul fiind în mijloc, bărbat şi femeie într-o singură persoană, este simbolul echilibrului între principiul masculin şi cel feminin." Aşa că nu pare să vorbim despre sexe."

Păi, discuţia „include" genul fizic, dar simbolic, nu la propriu.

„a) Au sens cele de mai sus, sau cele două imagini sunt încă legate de genul fizic?"

Da, au sens.

„b) Dacă ultima afirmaţie este falsă, aş avea dreptate în a spune că aceşti poli plus / minus din toţi sunt cei care creează inversiunea de fluide aşa cum este arătată în imagine, şi care le face să circule dinăuntru înafară şi dinafară înlăuntru?"

Esenţial, da. Elementele şi Fluidele lucrează „ÎNTOTDEAUNA" la unison înlăuntrul tărâmurilor material şi astral.

„c) De ce hermafroditul nu arată nici o circulaţie a fluidelor, nici chiar a celui electromagnetic? Este deoarece nu mai există „poli"?"

Nu, nu este chiar aşa. Dacă examinezi îndeaproape figura hermafroditului, vei vedea că partea sa dreaptă este masculină / Electrică şi cu mâna lui dreaptă el se conectează cu figura feminină / magnetică. Partea lui stângă este feminină / Magnetică şi cu mâna lui stângă el se conectează cu figura masculină / Electrică. Aşa că polii încă există.
Ceea ce reprezintă hermafroditul (o combinaţie între Hermes şi Afrodita) este un Echilibru perfect al Elementelor şi Fluidelor. Un Echilibru „înglobează" ambii poli ŞI continuumul de similaritate care există între poli. Asta este ceea ce deosebeşte Echilibrul (Equilibrium) de echilibru (balance). În Echilibrul adevărat există soliditate şi neclintire, pe când echilibrul atârnă mereu într-un singur punct al continuumului dintre cei doi poli şi aşadar este uşor de dezechilibrat.
Aşa că motivul pentru care nu există nici o culoare în corpul hermafroditului este spre a ilustra îmbinarea perfectă a polilor şi controlul perfect asupra interacţiunii lor (adică asupra continuumului lor de similaritate). Culoarea indică de fapt „diferenţa" în timp ce lipsa culorii indică aici „asemănarea / similaritatea", ca şi cum ar fi dacă s-ar combina toate culorile spectrului luminii.
Toate cele bune,
Rawn Clark 3 August 2003

Despre moartea mistică

„Rawn, ai scris în discuția despre EGO SINE" dinainte, că elevul nu-şi pierde egoul ca rezultat al practicii bardoniste. „În acest proces nu există „pierdere" de identitate. Ci doar „transformare" de identitate." Cum se împacă asta cu ceea ce spune Bardon în IIH „Numai făcând această uniune şi renunțând voit la individualitatea sa, el se dizolvă voluntar, aceasta în limbaj mistic numindu-se moarte mistică."?"

În această dizolvare a Sinelui Individual nu există o pierdere, ci are loc Transformarea Finală de identitate, o expansiune de la Individual la Unitate cu Totul.
Permite-mi să explic puțin termenii lui Bardon. Poate că asta te va ajuta să înțelegi mai clar aspectul la care mă refer.
Aici „individualitate" se referă la corpul mental temporal (în Arheu, acesta este Corpul Mental Solitar) sau Sinele Individual atribuit lui Tiphareth. Sinele Individual este o proiecție întru cursul timpului [efectuată] din Sinele Superior (corpul mental etern) atribuit lui Binah (tărâmul lui Saturn). Sinele personal sau fizic este încarnarea spațiotemporală a Sinelui Individual sau corpul mental temporal.
La moartea fizică, sinele personal este re-absorbit întru Sinele Individual. El se „dizolvă" întru Sinele Individual.
Când un Sine Individual a evoluat suficient şi ajunge ca atare la capătul natural al ciclului său de încarnări, el sau se va uni „voluntar" cu Sinele Superior din care s-a ivit, sau îşi va menține „voluntar" structura Individualizată şi va servi ca agent temporal al Sinelui Superior, efectuând orice sarcină este cerută înlăuntrul tărâmului temporal.
Ceea ce Bardon a descris mai sus, este o unire voluntară a [Sinelui] Individual cu Sinele Superior. Sinele Superior, datorită poziționării sale în tărâmul etern, este conexiunea noastră personală cu „Dumnezeu" sau Unitatea, aşa cum prefer eu să-i spun.
Atunci când are loc această disoluție a structurii Individuale, acea cuantă a Sinelui Superior [care este Sinele Individual] este re-absorbită şi retrasă din tărâmul temporal. Aici nu există nici o pierdere de conştientizare – numai o expansiune infinită a ei.
Toate cele bune,
Rawn Clark 4 August 2003

„Dacă am trecut de acest punct – uniunea întru conştientizarea la nivelul Divinității, aş mai avea destul ego rămas spre a-mi păsa de trivialitățile (un cuvânt prost ales, unul mai bun ar fi „detaliile") treptelor inferioare de pe copacul vieții?"

Dacă nu ai avea o cantitate suficientă a calității de a-ți păsa, atunci nu ai fi capabil de o asemenea uniune. Integrarea Blândeții Iubitoare trebuie să preceadă uniunea, deoarece fără acest nivel de păsare, nu este posibil de a manifesta simultan toate cele patru calități divine.
Toate cele bune,
Rawn Clark 4 August 2003

Despre „cordoanele" care conectează cele trei corpuri ale noastre

„Ştie cineva unde şi cum se unesc cordoanele argintiu şi violet cu corpurile mental, astral şi fizic?"

Cordonul argintiu este înrădăcinat în ombilicul fizic sau buric (regiunea Apei din corpul fizic) şi este înrădăcinat în regiunea Apei a corpului astral cam în acelaşi loc spațial. Acesta este regiunea asimilatoare şi digestivă a ambelor corpuri.
Cordonul argintiu este o cristalizare a materiei astrale, cauzată de trecerea conştienței între corpul astralo-mental şi corpul fizic părăsit [de astral şi mental]. Este aspectul la care se reduce regiunea Pământ a corpului mental, atunci când conştientizarea conştientă este retrasă din corpul fizic, şi concentrată înlăuntrul corpului astralo-mental, iar corpul astralo-mental este îndepărtat de locația spațială a corpului fizic.
Cordonul violet sau mov apare atunci când corpul mental solitar este separat din corpul fizico-astral. Cu alte cuvinte, atunci când conştientizarea conştientă este retrasă din regiunile de Pământ şi de Apă ale corpului mental (id est conştientizarea conştientă asupra corpurilor fizic şi astral), este re-focalizată întru regiunile de Aer şi de Foc ale corpului mental, şi apoi este îndepărtată de locația spațială a corpului fizico-astral. În consecință, cordonul violet / mov este aspectul la care se reduc regiunile Pământ şi Apă ale corpului mental atunci când conştientizarea conştientă este mutată numai spre regiunile Aer şi Foc ale corpului mental. Cordonul violet / mov este o cristalizare atât a materiei astrale „cât şi" a materiei mentale, cauzată de trecerea conştienței între corpurile fizico-astral şi mental solitar. Punctele de conexiune sunt în acest caz regiunea ombilicală / de Apă a corpului fizico-astral, şi regiunea de Aer a corpului mental.
Dacă cineva face aşa cum sugerez eu în Arheul de vindecare de Sine, şi separă mai întâi corpul astralo-mental de cel fizic şi apoi separă corpul mental solitar de cel astral, este revelat un cordon mult mai elastic, care are o colorație mai deschisă şi întrucâtva mai puțin roşiatică, pe care aş numi-o culoarea lavandei. Cordonul de culoarea lavandei este aspectul la care se

reduce „regiunea de Apă” a corpului mental, atunci când conştientizarea conştientă a fost focalizată numai înlăuntrul regiunilor de Aer şi de Foc ale corpului mental, „în felul de mai sus”.
Cordonul de culoarea lavandei este o cristalizare „doar” a materiei mentale cauzată de trecerea conştienței între corpul mental solitar şi corpul astral. El este înrădăcinat în corpul astral în acelaşi loc în care este înrădăcinat şi cordonul argintiu, iar în corpul mental solitar este înrădăcinat în cel mai receptiv şi asimilator aspect al regiunii de Aer.
Toate cele bune,
Rawn Clark 23 August 2003

Despre relația dintre echilibrul interior şi echilibrul exterior

„Un echilibru magic în corpurile magicianului produce un echilibru în viața lui zilnică, un echilibru în manifestarea externă a elementelor?”

Face asta, deoarece majoritatea dezechilibrelor din circumstanțele noastre mundane apar din dezechilibrul nostru interior. Cu alte cuvinte, prin echilibrul interior, noi ne armonizăm mai bine cu lumea exterioară, ceea ce creează un echilibru între circumstanțele externe şi răspunsul nostru intern la ele.
De asemenea este mai uşor pentru noi să observăm echilibrul extern care există deja odată ce am obținut echilibrul intern sau personal. Sau mai bine spus, ceea ce anterior am perceput şi experimentat ca fiind un dezechilibru extern, este perceput acum ca echilibru, „deoarece” am obținut echilibrul interior.
Mai mult, prezența unui echilibru intern poate avea efectul magnetic de a face ca un dezechilibru extern să se corecteze.
Toate cele bune,
Rawn Clark 13 Februarie 2004

„Face asta, deoarece majoritatea dezechilibrelor din circumstanțele noastre mundane apar din dezechilibrul nostru interior.”
„Dar cum se întâmplă asta? Prin acțiunile / reacțiunile noastre? Sau prin efect „magnetic”? Sau ambele?”

Prin ambele, dar în mod special prin reacțiunile noastre. Când răspunsurile noastre la circumstanțele externe nu sunt în armonie cu natura noastră interioară adevărată, ele nu pot fi aşadar în armonie cu circumstanțele externe. Ceea ce cauzează o fricțiune între ele două, care rezultă într-un dezechilibru extern care se potriveşte cu dezechilibrul nostru intern. Dezechilibrul nostru intern ne opreşte să fim în armonie cu circumstanțele externe.

„De asemenea este mai uşor pentru noi să observăm echilibrul extern care există deja odată ce am obținut echilibrul intern sau personal.”
„Nu putem percepe această perfecțiune fără echilibrul personal? De exemplu prin trăirea în momentul prezent şi prin înțelegerea faptului că totul este perfect?”

O putem percepe în absența echilibrului intern, dar dacă avem echilibrul intern, percepția asupra ei este „uşurată”.

„Mai mult, prezența unui echilibru intern poate avea efectul magnetic de a face ca un dezechilibru extern să se corecteze.”
„Sună interesant! Este posibil şi inversul?”

Da, dacă prin invers înțelegi că un echilibru extern poate cauza ca un dezechilibru intern să se corecteze. Sunt sigur că ai experimentat asta şi tu. De exemplu nu au întâlnit vreodată un loc foarte liniştit care a avut efectul de a te face să te simți de asemenea liniştit? Oricum, este principiul unei frecvențe de vibrație care afectează altă frecvență de vibrație.
Dacă prin invers înțelegi că un dezechilibru extern să deranjeze un echilibru intern, atunci nu. Prin definiție, Echilibrul astral şi mental al Elementelor este neafectat de circumstanțe externe. Dacă te simți dezechilibrat de un dezechilibru extern, atunci nu ai atins încă adevăratul Echilibru al Elementelor.
Toate cele bune,
Rawn Clark 13 Februarie 2004

IIH şi Kundalini

„Sistemul lui Bardon ridică energia Kundalini în inițiat, şi dacă da, la ce nivel?”

Nu este o problematică de a ridica energia Kundalini. Este o chestiune de a ridica energia Kundalini „în propriul său ritm” ca o consecință naturală a avansări magico-mistice a inițiatului. Când inițierea este „echilibrată”, chakrele se dezvoltă şi

Kundalini se ridică fără efecte secundare. Asta deoarece într-o inițiere Hermetică echilibrată nu sunt forțate energia Kundalini şi sistemul chakrelor. De fapt, nu ne concentrăm deloc la voință asupra lor.
Chakrele reflectă starea interioară de maturitate a inițiatului. Ele înfloresc „în propriul lor ritm” atunci când inițiatul ajunge la nivelul de maturitate căruia îi corespund ele. Forța Kundalini se ridică natural „cu de la sine putere” spre a umple chakra care înfloreşte. Atunci când acest proces natural este lăsat în propria înțelepciune, în loc de a fi forțat, sau forțat înainte de vreme, nu apar efecte secundare, ci el împuterniceşte şi propulsează imediat inițiatul.
Pe de altă parte efectele negative sunt experimentate „deoarece” individul nu a ajuns la gradul de maturitate care deschide „natural” chakrele şi Kundalini. Într-un asemenea caz, Kundalini întâmpină rezistență sub forma „impurităților” (lipsei de maturitate) şi, prin natura sa, atunci când are în față acest tip de rezistență, Kundalini arde impuritățile şi zona înconjurătoare din structura energetică emoțională a individului. Hermetic vorbind, asta este în cele din urmă distructiv, deoarece chiar dacă sunt arse „manifestările energetice” ale acelor impurități care blochează, nivelul de maturitate rămâne relativ neschimbat, şi acele impurități „energetice” reapar în cele din urmă.
Există metode estice foarte complexe prin care se poate lucra în siguranță „cu” Kundalini, dar, contrar a ceea ce presupun majoritatea vesticilor, ele implică o concentrare intensivă asupra propriului nivel de maturitate şi asupra creşterii acestui nivel. Cu alte cuvinte, aceste metode implică mult mai mult decât încercarea de a ridica energia Kundalini. Ele presupun folosirea energiei Kundalini (foarte atent şi foarte precis) spre a încuraja maturizarea unui om – scopul fiind „maturizarea” şi nu doar ridicarea energiei Kundalini.
Sistemul lui Bardon evită toate aceste aspecte, concentrându-se direct asupra dezvoltării maturității magico-mistice a inițiatului. În sistemul lui Bardon, Kundalini este lăsat în mâinile naturii şi rata sa de ridicare este lăsată la înțelepciunea naturii, bazată pe rata de maturizare proprie a inițiatului.
Atunci când cineva suferă consecințele inconfortabile ale acțiunii de a-şi fi forțat chakrele să se deschidă, şi energia Kundalini să se ridice nenatural, remediul este să se concentreze asupra muncii de transformare a caracterului. Numai în acest fel se ridică nivelul de maturitate al individului spre a egala Kundalini al lor ridicat sau activ nenatural.
Toate cele bune,
Rawn Clark 29 Ianuarie 2004

<u>Importanța ordinii lucrului cu Elementele</u>

„Întrebarea pe care aş vrea s-o adresez grupului are de-a face cu ordinea în care lucrăm cu elementele, atât în microcosm cât şi în macrocosm. Găsesc a fi interesant că în decursul instrucțiunilor din IIH, ordinea elementelor este Foc-Aer-Apă-Pământ, atunci când cineva lucrează asupra sa însăşi (microcosmul). Însă atunci când cineva este capabil să se aventureze întru macrocosm, ordinea cerută este inversă. De exemplu ni se cere să vizităm regatele de Pământ, Apă, Aer şi Foc. Ar fi cineva din grup doritor să-mi spună de ce este aşa?”

Motivele sunt foarte practice. Focul este în general Elementul cel mai uşor de simțit, aşadar cel mai uşor Element cu care să începem munca, la nivel microcosmic. Este de asemenea cel mai stimulator, ceea ce însemnă că dacă mai există vreun dezechilibru major rămas, el va fi energizat [adică mărit sau evidențiat] ceea ce forțează elevul să-l rectifice înainte de a continua. Apoi Aerul calmează întregul sistem, şi creează un simț al echilibrului care este necesar înainte de a continua cu Elementul Apă, şi cu amplificarea naturii emoționale a elevului, pe care o va cauza lucrul cu Apa. Elementul Pământ vine ultimul, deoarece este combinarea celor trei Elemente anterioare, şi astfel le leagă efectele împreună înlăuntrul studentului. Global vorbind, secvența clasică Foc-Aer-Apă-Pământ asigură ca Elementele să devină integrate întru cele trei corpuri ale elevului, într-o manieră naturală şi neprimejdioasă.
Atunci când vine vorba despre munca macrocosmică de explorare a tărâmurilor Elementele, secvența este inversată din simplul motiv că ființele Elementului Pământ sunt cele mai dispuse să ia contact cu oamenii, şi sunt ființele cu care elevul poate lua contact cel mai uşor. Asta este deoarece conştiența noastră are în comun o structură mai similară cu cea a Gnomilor decât cu cea a celorlalte ființe. Ondinele sunt următoarele în ordinea uşurinței cu care pot fi recunoscute şi cu care se poate comunica, apoi urmează Silfii şi apoi Salamandrele. Aşa că în primul rând este o chestiune de uşurință.
Însă, este de asemenea şi o chestiune de „densitate”. Elementul Pământ este cel mai dens dintre tărâmurile Elementale, şi de aici, progresia urcă pe scara rarefierii, cum s-ar spune, spre Apă, Aer şi Foc. Vei vedea că toate aceste explorări sunt o chestiune de ascensiune pe scara rarefierii – din tărâmurile Elementale, se merge în zona care înconjoară Pământul, apoi în zona Lunară, zona Mercuriană, zona Venusiană, zona Solară, şamd.
Toate cele bune,
Rawn Clark 14 Iunie 2004

De ce nu a menționat Bardon „corpul eteric”?

„Apoi, în speranța de a integra terminologiile sistemelor taoiste cu care sunt obişnuit...este „corpul eteric”, pe care-l asociez cu ceea ce Bardon numeşte „matricea astrală”(menține împreună corpurile fizic şi astral), acelaşi cu sistemul de canale energetice, de meridianele de acupunctură şi de alte circuite mai psihice din corp asupra cărora meditează Taoiştii? Şi încă ceva, dacă planul eteric este mai aproape de al nostru decât este cel astral, atunci de ce nu îl menționează Bardon?”

„Eteric” este un cuvânt care pare să însemne altceva, depinzând cine îl rosteşte. La ce te referi „tu” când spui „eteric”?
Dacă te referi la corpul energetic pe care mulți îl percep ca o aură, atunci acesta este un aspect al tărâmului „fizic” şi este compus din energie „fizică” chiar dacă este vorba despre o formă foarte rarefiată de energie fizică. Aceştia sunt curenții de energie care merg înăuntrul şi înafara corpului fizic. Aceasta nu este matricea „astrală”, ci este matricea „fizică” care aderă la matricea astrală. Această energie pare deseori să fie mai mult decât fizică, datorită faptului că ea există într-o stare fizică atât de rarefiată încât este impresionabilă şi afectată cel mai imediat de influențe astrale şi mentale. Din perspectivă Hermetică este considerată un aspect al corpului fizic.
Toate cele bune,
Rawn Clark 19 August 2004

Cum se potrivesc PEM şi CAQ în IIH

„Asta este întrebarea unui prieten de-al meu care a citit opera dlui. Bardon, dat nu a efectuat practica. Atunci când cineva ajunge la finalul nivelului 10 dl. Bardon spune că nu mai are ce să-i spună inițiatului, deoarece el a devenit una cu Divinitatea. Dar mai avem două cărți după IIH!”

Atât în introducerea la PEM cât şi la CAQ, Bardon spune că evocarea şi quabbalah nu ar trebuie efectuate până când inițiatul nu a realizat nivelul „Opt” – nu nivelul „Zece”. Nivelul Opt priveşte trei abilități primare necesare pentru ca cineva să înceapă să lucreze cu PEM şi CAQ: 1) călătoria mentală, 2) stăpânirea Fluidelor şi 3) influența magică prin Elemente.

„I-am oferit răspunsul pe care-l credeam că are sens, şi anume că magicianul nu are „nevoie” de acele cărți, ci că este mai uşor pentru el să aibă la îndemână informația în loc de a o aduna toată de unul singur.”

Aceste cărți sunt mai mult pentru elevul care abia începe să păşească pe calea Hermetismului, decât sunt pentru cel care stăpâneşte nivelul 8. Ele oferă cititorului o idee despre ceea ce este posibil şi îi furnizează ceva pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

„Dacă magicianul este unit cu Divinitatea, de ce ar mai avea nevoie să citească şi să învețe cum să evoce spirite, sau să vorbească în limbajul universal.”

Nu ar avea nevoie de acestea.

„Nu ar aduce magului această unire cunoaşterea limbajului cosmic, şi nu ar mai fi nevoie de evocarea spiritelor deoarece el este una cu Dumnezeu? Ce ar putea să-ți spună un spirit sau de ce ai avea nevoie să-ți arăți autoritatea magică asupra unui spirit, atunci când eşti una cu Dumnezeu?”

Practica evocării magice este o experiență de învățare, care, în mod ideal, îl conduce pe mag „spre” unirea cu Unitatea. Asta este motivul pentru care munca începe „în timp ce se lucrează cu nivelul nouă” din IIH. S-ar putea să vrei să te uiți şi la http://www.ABardonCompanion.com/WhyPME.html

„Ştiu că trebuie să existe un nivel cantitativ de diferență între Divinitatea personală şi Unitate. Aşa că, în felul în care văd eu lucrurile, mai întâi trebuie să te uneşti cu Divinitatea personală şi apoi să urci pe Copac, unindu-te cu divinități mai înalte, până când ai potențialul de a accepta o uniune cu Unitatea. Aşa că aici este locul unde intră în joc PEM şi CAQ? Posibil că unirea cu divinitatea personală proprie nu este chiar aşa de cutremurătoare şi de unitară aşa cum cred, ci ar fi doar un „mecanism” de a-ți ridica la un nivel superior cele patru aspecte primare. Dacă aceasta ar fi situația, atunci înțeleg că ar trebui să lucrezi pe îndelete cu spirite / genii apoi cu divinități, până ajungi la Unitate. Aşa că adresez întrebarea: „sunt PEM şi CAQ cumva o parte din nivelul 10 al IIH?” Adică în antrenamentul mental de la nivelul 10 urci planurile până la Unitate. În antrenamentul astral de la nivelul 10 îți construieşti dumnezeul personal. Acesta nu este într-adevăr complet până ce nu lucrezi cu toate cele trei cărți odată, integrând toate aceste energii întru sine, stăpânind prin evocare energiile conştiente ale sferelor, şi stăpânind legitatea cosmică prin vorbirea tetrapolară.”

Da.

„Am un prieten care face invocații rituale ale divinităților Greceşti. Am văzut aceste ritualuri şi ele sunt foarte frumoase şi fascinante. Fața şi comportamentul lui se schimbă, şi poți spune că este ceva diferit. Privind aura din jurul lui, pot vedea o energie complet diferită. Este mai vibrantă şi mai deplină. El dialoghează cu fiecare persoană din cerc, şi dialogurile sunt folositoare sau au o importanță în viitor. Ştiu că dl. Bardon spune că acestea sunt posedări. Mă întreb dacă asta este în vreun fel ceea ce dl. Bardon spune despre unirea cu Divinitatea personală, exceptând faptul că practicatul construieşte Divinitatea în loc de a lua una „făcută de-a gata”?”

Unirea cu divinitatea personală este o expansiune a „sinelui”, pe când posedarea este o invocare a „altuia” şi abandonarea sinelui în favoarea acelei prezențe. Efectele adevăratei uniuni sunt permanente, pe când efectele posedării sunt temporare.

„Când cineva progresează în sfere, acela se uneşte într-adevăr cu divinitățile întâlnite? Ce deosebeşte asta de posedare, aşa cum este ea înțeleasă de dl. Bardon?”

Da, se uneşte, şi diferența este că are loc procesul expansiunii de către magician a „propriei” conştientizări de sine, astfel încât ea înglobează conştientizarea de sine a divinității. Este o împărtăşire a sinelui, nu o posedare a sinelui.

„Poate că greşesc, însă omul s-ar putea să trebuiască doar să converseze cu divinitățile pe măsură ce urcă şi nu să se unească cu ele. Asta tot ar produce un efect înlăuntrul inițiatului, deoarece aproape oricine recunoaşte faptul că ne adaptăm cu toții față de mediu sau împrejurare. De-a lungul unei perioade de timp, ar avea sens ca cineva să aibă trăsături mai apropiate de divin, prin faptul că petrece mai mult timp în jurul divinităților.”

Poate că ar trebui să te mai gândeşti la definiția ta asupra actului de a „conversa” cu o „divinitate”? Este o altă mâncare de peşte decât a vorbi cu cel mai bun prieten al tău...La aceste niveluri, comunicarea „este” unire.

„Ar fi posibil doar teoretic să nu creezi o Divinitate personală şi să nu te uneşti cu ea, ci să te uneşti numai cu divinitățile pe care le întâlneşti de-a lungul căii până ce ajungi în final la Unitate? Dacă ar fi posibil, care ar fi avantajele sau dezavantajele acestui proces, comparat cu paşii pe care ar trebui să-i faci, corespunzător dlui Bardon?”

Da, este posibil. Dezavantajul este cel al timpului care durează procesul, dar el variază şi depinde în întregime de karma personală. Metoda lui Bardon legată de Divinitatea personală (care deja reflectă caracteristicile Unității) este în general mult mai rapidă şi mai sigură. O altă metodă este ca din start să ținteşti către Unitate, lăsând la o parte toți intermediarii sau manifestările incomplete, dar pentru majoritatea oamenilor aceasta este cea mai grea cale dintre toate.

„Sunt foarte apropiat de tipurile de evocări fără ritual pe care dl. Mistele le discută pe siteul său. Le găsesc mult mai atrăgătoare decât îmbrăcarea pentru ritual, arme şi baghete rituale, etc. Ştiu că atunci când ajungi să stăpâneşti o sferă, poți să nu te mai foloseşti de unelte şi să evoci fără ele. Ştiu că uneltele sunt acolo pentru [a ajuta] memoria şi mintea. Aşa că ceea ce contează este să-ți „programezi” corect mintea, nu-i aşa?”

Da, însă lucrul cu uneltele este una dintre căile cele mai bune spre a „programa” mintea şi emoțiile.
Toate cele bune,
Rawn Clark 19 August 2004

„Aşa că, la nivelul 9 inițiatul îşi face uneltele rituale şi le încarcă. În relație cu antrenamentul CAQ, el începe să învețe literele. Se pare că la acest nivel, se poate lucra mai mult cu CAQ decât cu PEM. Dacă se începe călătoria în planurile elementale şi în zona care înconjoară pământul numai la nivelul 10, atunci ce spirite s-ar putea evoca la nivelul 9?”

Este nevoie să citeşti de mai multe ori aceste cărți spre a-ți da seama de anumite subtilități. Dacă priveşti îndeaproape nivelul 9, în secțiunea unde el a vorbit despre diferitele utilizări ale Oglinzii Magice, vei găsi printre ele referințe la PEM şi la contactarea entităților. Mai mult, în nivelul 8, magului i se oferă unealta necesară spre a evoca până la o densitate „mentală”, şi anume călătoria mentală. Până la finalul nivelului 8, inițiatul este capabil să contacteze mental o entitate, acesta fiind primul stagiu al evocării. Aşa că în cadrul nivelului 9 – plus – PEM, se învață cum să se evoce ființe până la o densitate „mentală”, şi apoi mai târziu, până la o densitate astrală şi /sau fizică.
Toate cele bune,
Rawn Clark 21 August 2004

<u>Importanța de a deosebi între ceea ce se *așteaptă* Bardon, și ceea ce el spune că este *posibil*</u>

„Ambele ediții [ale IIH] spun că învățăcelul de nivel V are nevoie să stăpânească condensarea elementelor până la gradul la care ele sunt tangibile fizic – adică pot fi observate de un neinițiat.”

Păi asta nu este exact adevărat. Permite-mi să-ți ofer câteva citate din ediția Ruggeberg (care în opinia mea este cea mai bună traducere asupra lui Bardon).

„În acest nivel nu este absolut necesar să produci o cantitate de căldură atât de mare ca să poată fi măsurată cu termometrul. Dar presupunând că magul are un interes deosebit în a lucra în acest fel mai spectaculos, el se poate specializa în această problematică, cu ajutorul acestor instrucțiuni. Dar adevăratul magician nu se va mulțumi cu acest mic fenomen, ci mai degrabă preferă să-şi continue dezvoltarea sa spirituală deoarece este convins că în decursul timpului poate obține mult mai mult.”

Cu alte cuvinte, efectuarea acumulării şi proiecției unui Element la un asemenea grad „prin exercițiul de nivel cinci” este „contrar dezvoltării ulterioare a magului”. De fapt, o astfel de dorință, „la acest nivel” ar putea arăta un dezechilibru în caracter.

„El ar trebui să simtă întotdeauna destul de distinct, proprietățile specifice ale elementelor cu care lucrează; el ar trebui să fie capabil să-i inducă chiar unui om obişnuit sau ignorant, să simtă şi să vadă acel element.”

Observi că el spune „ar trebui să fie capabil” şi nu „trebuie să facă”. Cu alte cuvinte, aici contează „abilitatea” şi încrederea magului, nu demonstrația factuală. Cu toate acestea, dacă cineva a stăpânit exercițiul până la acel punct, abilitatea de a condensa un element până la gradul în care o altă persoană poate fi „indusă” să îl simtă, va fi un rezultat natural.

„În anumite ocazii, Bardon a discutat despre diferite abilități pe care le-ar dezvolta un regim dezechilibrat de exerciții unilaterale. Însă, în această secțiune felul lui de a scrie este diferit. În loc de a descrie posibilități, el oferă instrucții cu privire la felul în care elevul își poate testa nivelul de stăpânire asupra Elementelor.”

Această secțiune cu privire la aprinderea unei lumânări este importantă, dar nu ca test pentru abilitățile magice. Ci este un test al dezvoltării caracterului unui om, deoarece se pune din nou întrebarea asupra motivației pentru care se urmează inițierea. Arătând ceea ce „poate” fi realizat – la un punct al antrenamentului în care realizarea unui asemenea fenomen „spectaculos” ar însemna o diversiune de la înaintarea în dezvoltarea adevărată – studentului i se oferă o alegere: îmi voi petrece timpul urmând „fenomenele mici” sau îmi continui dezvoltarea? Dacă caracterul elevului are „nevoie” de tipul de gratificare derivat din aprinderea unei lumânări, în mod magic cu ajutorul Elementului Foc, atunci la acest punct el va fi cu siguranță deviat de la progres, el petrecând următorii câțiva ani perfecționându-şi acumularea Elementului Foc. Pe de află parte, dacă elevul nu are înăuntrul caracterului acea nevoie, el va merge mai departe şi va stăpâni exercițiile viitoare, care fac o asemenea îndemânare să pară cu adevărat una prostească.
După cum Bardon a scris imediat după ce a explicat trucurile referitoare la aprinderea lumânărilor şi tampoanelor de vată - **„Adevăratul mag însă nu își va irosi timpul cu astfel de fleacuri.”**

„Însă cred că aceste exerciții sunt importante, dacă nu în mod necesar ca premise pentru nivelul VI, atunci importante pe termen lung, în special în măsura în care adevăratele chei ale magiei sunt bazate pe stăpânirea elementelor.”

Puțin mai departe, Bardon scrie: **„Cine nu-şi reaminteşte de nunta din Caana Galileei unde Domnul nostru a transformat apa în vin? Doar un adept aşa de puternic evoluat ca Isus Hristos ar fi putut realiza acest miracol, nu prin influențarea elementelor din afară ci prin stăpânirea principiului Akasha al apei transformate din interior spre exterior.”**

Şi puțin mai jos: **„Iau de bun faptul că nimănui nu-i va trece prin minte să se agheţe de un singur exercițiu sau de o singură metodă. Rezultatele vor fi fatale pentru sănătatea lui iar succesul nu va veni niciodată. Aceste fapte să fie luate foarte în serios.”**

„Îmi amintesc că Bill Mistele menționa undeva că el nu a reuşit să stăpânească exercițiile de condensare de bază, până la gradul pe care Bardon îl aştepta de la elevii lui. Ca şi consecință, timp de mulți ani Bill a continuat să se întoarcă la exercițiile de bază, spre a încerca să le stăpânească până la gradul pe care l-a intenționat Bardon, dar având mai multe obstacole în față decât dacă ar fi încercat să le stăpânească pe dea-ntregul de prima oară.”

În decursul IIH, elevul va întâlni puncte în care înțelegerea precisă a ceea ce se „așteaptă" Bardon cu adevărat, este critică pentru progresul ulterior. Ceea ce Bardon „s-a așteptat" este de multe ori diferit decât ceea ce el spune că este „posibil". Cred că prima oară unde apare această diferență este în nivelul doi, la exercițiile de concentrare senzorială. Mulți oameni sunt prinşi în încercarea de a condensa vizualizarea într-un asemenea grad încât ea să apară în fața ochilor „fizici" așa cum ar apărea obiectele obişnuite. Din nefericire pentru ei asta „nu" este ceea ce s-a „așteptat" Bardon de la elevul de „nivelul doi". De asemenea el nu s-a „așteptat" că elevul de la „nivelul cinci" va fi capabil să aprindă o lumânare cu Elementul Foc, să înghețe apa cu Elementul Apă, să leviteze obiectele cu Elementul Aer etc.
Atunci când cineva înțelege greşit diferența dintre ceea ce se aşteaptă el şi ceea ce el spune că este posibil, şi ca atare urmăreşte posibilul în loc să stăpânească ceea ce se aşteaptă, atunci acela își creează un dezechilibru. De exemplu spre a condensa Elementul Foc într-un asemenea grad încât să reușești în experimentul cu tamponul de vată, va trebui să te concentrezi exclusiv asupra exercițiilor de condensare a Elementului Foc, pentru un timp „îndelungat". Un asemenea timp îndelungat în a lucra numai cu acel exercițiu al Elementului Foc, va induce fără nici o excepție o stare de dezechilibru fizic, astral şi mental. Pe de altă parte, dacă ai stăpâni ceea ce se „așteaptă" în nivelul cinci şi ai progresa prin nivele, (şi dacă vei dori asta) vei câștiga abilitatea de a „cauza o condensare" a Elementului Foc, suficient de mare spre a aprinde un tampon de vată îmbibat cu alcool, în „mai puțin timp decât ți-ar lua dacă ai urma tehnica de la nivelul cinci".
Toate cele bune,
Rawn Clark 26 August 2004

„Se pare că se testează caracterul omului pentru că însăşi „dorința" spre a face „miracolul" indică o problemă – poate nerăbdarea."

Nu, într-un astfel de caz nu este o problemă de nerăbdare. Ci avem de-a face cu o nevoie egoistă de a se da mare şi a impresiona, ceea ce bineînțeles, vorbeşte despre o lipsă mai mare de auto-valoare / auto-vrednicie. Această nevoie este una dintre cele mai păguboase în avansarea magică. Adu-ți aminte de „Stâlpul Tăcerii".

„Motivul pentru care accentuez asta aşa de mul, este pentru că mi se pare că există un asemenea aspect la „fiecare" nivel al antrenamentului! De exemplu efectuarea elementarilor. Până când ai ajuns să stăpâneşti evocarea, este chiar aşa de valoroasă abilitatea de a face un elementar în mod laborios şi lent?"

Ah, dar aici trebuie să înveți cum să faci proprii Elementali şi Elementari „înainte" de a putea învăța tehnicile mai avansate ale evocării.

„Nu îți depăşeşti continuu abilitățile anterioare, şi astfel faci ca ceea ce a fost anterior foarte dificil, să fie acum foarte uşor?"

Ba da, însă, anumite lucruri „trebuiesc" stăpânite „mai înainte" pentru a putea fi „capabil" de a stăpâni tehnicile „înalte" care urmează. De exemplu trebuie să stăpâneşti Elementele înainte de Akasha şi de Fluide; altminteri lucrul cu Akasha şi cu Fluidele ar fi inutil.

„Mă gândesc acum că atunci când sunt oferite „instrucțiuni detaliate", acesta este un semn că trebuie să faci cu siguranță acel lucru – chiar dacă mai târziu el s-ar putea să pară lipsit de importanță. Dar atunci când Bardon menționează efecte mărunte ca şi acesta, ca o digresiune, şi nu mai oferă instrucțiuni ulterioare, atunci este mai bine să ignori digresiunea, să o consideri ca o curiozitate şi să nu o urmezi. Am dreptate?"

Nu neapărat. De pildă el a oferit instrucțiuni foarte clare în ceea ce priveşte aprinderea tamponului de vată. Însă acțiunea nu a fost prezentată sub forma unui exercițiu, şi asta poate servi deseori drept indiciu. În majoritatea cazurilor el spune ceva de genul „dar adevăratul magician nu îşi va pierde timpul". Pe lângă luarea în considerare a acestor „indicii", ceea ce recomand mai presus de orice este să meditezi foarte adânc despre aceste aspecte, atunci când ele se ivesc. Aproape de la prima pagină Bardon îşi sfătuieşte de repetate ori elevul să mediteze, mediteze, mediteze, şi o mare parte din carte a fost scrisă presupunând că elevul va medita asupra fiecărei întrebări care îi apare.

„Unele dintre acestea se pare că au un element de tentație"

Exact, şi asta este natura majorității „testelor". Bardon cere ca tu să te întrebi iar şi iar „de ce fac eu asta?"
Toate cele bune,
Rawn Clark 27 August 2004

„O întrebare pentru Rawn: spui că vizualizarea unui obiect la nivelul 2 nu trebuie să fie aşa de clară ca şi cum el ar fi fizic. Care grad de claritate este suficient atunci?"

Exercițiul „mental” de la nivelul doi nu are nimic de-a face cu ochii „fizici”. El se referă în totalitate la ochii „mentali” şi aşadar la abilitatea de a-ți imagina orice imagine doreşti şi astfel să o „vezi” cu „ochiul minții” tale.
Partea cu ochii deschişi se referă tot la ceea ce „vezi” cu „ochiul minții” în timp ce ochii tăi fizici sunt deschişi şi percep simultan (adică „văd fizic”) împrejurimile tale. Concentrarea ta „mentală” este asupra imaginii pe care o creezi cu imaginația ta, „cu ochiul minții”, iar „ochii tăi fizici” sunt concentrați asupra locului din spațiu în care-ți imaginezi obiectul. De exemplu îți imaginezi „cu ochiul minții” o minge roşie care pluteşte în aer la un metru în fața ta, şi simultan îți focalizezi „ochii fizici” asupra acelui loc aflat la un metru în fața ta. „Ochii tăi fizici” nu vor „vedea” o minge roşie, dar „ochiul minții” tale şi-o va imagina plutind acolo, ca şi cum ar fi o realitate fizică.
Îți sugerez să vizitezi http://www.ABardonCompanion.com/Corresp-IIHPractice.html şi că citeşti tot ce este scris acolo despre acest exercițiu.
Toate cele bune
Rawn Clark 27 August 2004

Inspirarea vs. acumularea de Akasha

„Am citit partea scurtă pe care Bardon o scrie despre Akasha la începutul IIH. A fugi de ceva şi a nu menține nimic. Mă gândesc că nu poți cuantifica ceva care este incomprehensibil. Acumularea presupune cuantificarea într-o anumită privință. Dacă asta este adevărat, atunci cum se potriveşte asta cu „a inspira Akasha...a-ți umple întreg corpul cu ea ”.”

Ceea ce inspiri şi ceea cu ce îți umpli corpul este „sentimentul” că „eşti unit cu întregul spațiu infinit”, plus „o culoare ultravioletă, aproape negru-violetă”. De fapt îşi uneşti corpul şi conştientizarea conştientă „cu” Akasha, „prin” inspirarea calităților ei primare.
Odată ce eşti unit în acest fel cu Akasha, vei înțelege imediat de ce Akasha nu poate fi acumulată dinamic. Spre a acumula dinamic ceva, însemnă că închizi acel ceva într-un recipient, îi îngrădeşti presiunea explozivă a puteri sale dense. Dar Akasha pătrunde „totul” – şi atunci cum să o poți închide?
Toate cele bune,
Rawn Clark 31 August 2004

Despre Elemente

„Este ceva în legătură cu care nu sunt sigur. Dacă atragi în tine o cantitate mare dintr-un element, nu creezi cumva un dezechilibru al elementului altundeva? De unde vine acel element? Există un stoc infinit de elemente?”

Aşa cum a spus pe bună dreptate W., Elementele sunt calități şi ca atare nu pot fi golite prin acumularea lor. Cu alte cuvinte, nu acumulezi o substanță fizic cantitativă. Ci acumulezi o calitate „ale cărei efecte sunt cuantificabile”. „Efectele” Elementelor sunt cele care sunt cuantificabile. Ăsta este motivul pentru care o acumulare de 3 inspirații ale unui Element va produce un efect cuantificabil mai mic decât o acumulare de 30 de minute.

W. a scris *„Cantitatea se aplică numai manifestării (lucrurilor ca materie şi energie) iar forța elementală este clar înaintea manifestării, şi este un principiu metafizic. Ca atare ea nu este cantitativă şi nu poate fi golită.”*

Cred că punctul confuziei vine aici din faptul că în vreme ce un mag acumulează „calitatea” unui Element, el / ea produce prin asta un „efect cuantificabil”. Ia de pildă primele exerciții cu Elementele din nivelul trei. Primul pas este să-ți imaginezi creator „calitățile” Elementului, ca şi cum acele calități ar umple întregul univers care te înconjoară. Al doilea pas este să începi să inspiri aceste calități întru corpul tău, spre a le experimentezi efectul foarte cuantificabil asupra trupului tău. „Calitatea” acumulată a Elementului este cea care produce direct „cantitatea” experimentabilă a unei acumulări. Dar această „cantitate” nu intră în existență până ce nu este acumulată. Adică, nu până ce „calitatea” Elementului s-a manifestat material.

A. a scris *„Pentru mine, răspunsul ar fi mai aproape de a spune că acumularea unui element este dislocarea lui dintr-o zonă în alta.”*

Nu. El este „transformarea” unei calități în cantitate, sau a unui principiu într-un efect material. Conştiența are puterea de a cauza o asemenea transformare a unui principiu într-un efect manifest, prin concentrarea intensivă a conştienței asupra calității dinlăuntrul oricărui tărâm de densitate (mental, astral şi / sau fizic), şi acumulând astfel calitatea într-un asemenea

grad încât materia tărâmului respectiv este afectată de ea. Odată ce este generat, acest efect este transferabil prin proiecție şi poate fi indus separat din propriul sine, prin transfer de conştiență.

„Deci, dacă toată materia fizică este compusă din 4 elemente şi ar fi să absorbi unul din cele 4 elemente din orice bucată de materie, s-ar dezintegra materia (deoarece are nevoie de toate cele 4 elemente spre a rămâne manifestată fizic)? Sau ar achiziționa automat ceea ce este transferat, dintr-o altă sursă materială (ex. Aer) şi astfel nu s-ar goli sau dezintegra niciodată?"

Materia „aderă la" „calitățile" Elementelor care o compun. Acele calități sunt inepuizabile, şi sunt cuantificabile (id est finite) „numai" în efectele lor materiale. Cu alte cuvinte „efectul lor asupra" substanței materiale este cuantificabil şi putem spune că un „lucru" „conține" o cantitate mai mare dintr-un Element decât un altul. Aşa că, dacă ai încerca să „absorbi unul din cele 4 elemente din orice bucată de materie", atunci ai absorbi „calitatea" Elementului şi „nu" efectul ei cuantificabil. Cu alte cuvinte, nu ai absorbi nimic „din" obiectul material însuşi.

„De asemenea, vidul spațial este o manifestare fizică de un anume fel, dar una care se presupune a nu fi alcătuită din materie, aşa că se află şi aici elementele?"

Da, bineînțeles. Elementele sunt „calități" ale conştienței. „Totul" este un aspect al conştienței.

„De cât de multe elemente este nevoie spre a forma diferitele tipuri de energie?"

Patru Elemente plus Akasha.

„Sunt elementele cuantificabile în planurile astral şi mental? Sau, la fel ca la materia fizică, noi observăm numai efectele calităților lor, atunci când corpurile mental şi astral trec prin schimbări de stări?"

Înlăuntrul tărâmului „secvențial", sunt cuantificabile numai „efectele" calităților Elementelor / Principiilor. Adică în tărâmul fizic, astral şi partea secvențială a tărâmului mental. Numai în tărâmul nonsecvențial al eternității pot fi cuantificate Principiile Elementale însele, în sensul că înăuntrul lor se află rădăcina semnificației esențiale.

„Elementele „există" numai în akasha?"

Dacă defineşti „existența" în termeni de cuantificare, atunci da. Însă nu poți separa efectele Elementelor de Principiile eterne însele. Efectele „ŞI" cauzele lor = existența.

„Elementele sunt semnificația esențială din spatele formelor?"

Nu exact. Alcătuirea Elementală a unui lucru este efectul cel mai imediat al semnificației esențiale Akashice. La asta m-am referit mai sus atunci când am spus că în tărâmul nonsecvențial etern, Principiile Elementale sunt cuantificabile. Pe măsură ce semnificația esențială coboară întru tărâmul secvențial, ea adoptă mai întâi forma unei relații între proporții diferite ale calităților Elementale. Cu alte cuvinte, cantități diferite ale acelor calități, care rezultă într-o proporție specifică a fiecărei calități Elementale inerente respectivului lucru. Aceasta este matricea mentală la care aderă materia mentală, care formează la rândul ei matricea astrală la care aderă materia astrală şi care formează apoi matricea fizică la care aderă materia fizică.

„Există vreo relație între modul în care elementele se rotesc tetrapolar, şi modul în care cele cinci corpuri solide platoniciene se potrivesc împreună spre a forma cubul lui Metatron? Mă întreb asta deoarece se spune că fiecare corp solid platonician este un element...şi ele se potrivesc toate împreună! (ele sunt în număr de cinci). Da ştiu că forma actuală nu este elementul, la fel cum focul fizic nu este focul. Dar exprimă formele semnificația esențial a elementelor (aşa cum aurul [ca metal] exprimă AUR), sau atribuirea fiecărui element la o formă este mai mult sau mai puțin arbitrară?"

Chiar şi Platon şi-a abandonat ideile despre metafizică înainte de a muri. Într-adevăr este un model fascinant la un nivel intelectual, dar „obiectiv" Natura nu lucrează aşa. Cu toate acestea corpurile solide platoniciene, „ca şi forme", fac o muncă destul de bună în a exprima „simbolic" semnificația esențială a Elementelor. Dar ca toate reprezentările intelectuale de acest fel, ele au aproape la fel de multe puncte negative, pe câte beneficii au.

„Dacă ți-ai putea conforma corpul tău mental cu corpurile solide platoniciene, potrivindu-le unul în interiorul celuilalt, şi dat fiind că fiecare element corespunde unui corp solid platonician, ar fi posibil să le fuzionezi pe toate împreună, prin identificarea completă cu formele şi învârtirea lor foarte rapidă?"

Posibil, dar ar durea foarte !„foarte”! tare.
Toate cele bune,
Rawn Clark 6 Septembrie 2004

PRACTICA

Diverse

Gânduri despre oprirea temporară a exercițiilor IIH

„Mi-am oprit recent meditațiile, datorită faptului că viața mea nu le mai permite. Însă cred că asta mă va ajuta mult într-un fel, şi anume văd că am nevoie de a-mi stabiliza mai mult viața. Asta mă va ajuta mult atunci când voi începe din nou."

Bravo ție! Asta sună a fi o decizie bună. Acum că ai o idee clară cu privire la schimbările pe care trebuie să le faci în circumstanțele vieții tale, pentru ca viața ta să sprijine Munca Hermetică (în loc de a fi o piedică pentru ea). Te afli într-o poziție EXCELENTĂ de a-ți restructura viața pentru ca ea să „ți se potrivească ție" în loc de a te potrivi tu continuu cerințelor ei. Ce incitant!
Îmi amintesc bine acel moment al vieții mele, şi privind în urmă îl recunosc ca pe un moment FOARTE fertil!! M-a deschis înspre a lua controlul asupra vieții mele. M-a eliberat spre a începe să-mi modelez conştient viața în ceea ce voiam „eu" ca ea să fie. Şi ceea ce voiam ca ea să fie era ca ea să sprijine Munca din IIH! În acel moment, „am ştiut" că nu puteam să-mi restructurez viața ŞI să efectuez simultan exercițiile din IIH. Am simțit o puternică remuşcare de învinovățire, datorită deciziei luate de a amâna exercițiile IIH, dar am domolit-o cu hotărârea mea de a-mi restructura viața şi cu hotărârea mea de a reîncepe munca IIH deîndată ce „aş fi ştiut" că venise timpul pentru ea.
Cam la şase luni mai târziu, dorul meu pentru Operă a devenit aşa de puternic încât am reînceput Nivelul Unu şi am făcut pentru a doua oară oglinda sufletului. Dar la o lună după asta, chiar după ce terminasem oglinzile însele, mi-am dat seama că circumstanțele vieții mele încă nu erau ceea ce aveau nevoie într-adevăr să fie. În procesul de a decide dacă să mai opresc din nou „temporar" exercițiile IIH, sau să nu o fac, am ajuns să-mi dau seama că motivul pentru care circumstanțele vieții nu se potriveau cu dorința era înrădăcinat în caracterul meu. Asta m-a dus la decizia de a continua lucrul de transformare de sine cu oglinzile, ŞI să amân temporar exercițiile IIH, domolindu-mi astfel dorința puternică pentru Muncă şi necesitatea de a face schimbări ulterioare în circumstanțele vieții.
Destul de sigur, lucrul pe care l-am făcut în transformarea de sine a trăsăturilor de caracter negative, a eliberat ultima bucățică de rezistență la schimbarea circumstanțelor vieții mele! În alte cinci luni (cam la un an de la prima mea oprire temporară) eram pregătit să reiau cu adevărat Opera. Nu m-am mai oprit după asta.
Acela a fost ritmul meu. Nu am de unde să ştiu care ar putea să fie propriul tău ritm. Va fi interesant de văzut, pe măsură ce se desfăşoară.
Dacă nu te deranjează un sfat [şi dacă te deranjează, cu atât mai rău!] nu uita că deşi nu vei mai face exercițiile ca atare, tot poți continua cu transformarea şi îmbunătățirea caracterului tău. Acesta este tipul de lucru care este efectuat în decursul vieții tale zilnice, şi vei fi capabil să progresezi mult în această privință în timpul fazei tale de „deconectare". Apoi, când reîncepi exercițiile, vei avea cu atât mai puțină muncă de efectuat, şi vei trece mai departe prin Niveluri, cu atât mai repede.
Munca pe care ai realizat-o până acum te-a schimbat, iar în perioada intermediară poți să clădeşti mereu pe aceste schimbări şi să le întăreşti.
Toate cele bune,
Rawn Clark 13 Noiembrie 2002

Valoarea scrierii unui jurnal

„Deşi mă aflu la început în practica IIH, pot afirma că înregistrarea viselor îți va îmbunătăți memoria, chiar dacă numai puțin. Examinarea continuă a viselor va avea loc în timpul zilei, ceea ce-ți va mări nivelul de atenție la detalii (atât în viața zilnică, cât şi în somn)."

Notarea viselor are un anumit impact asupra memoriei globale a unui om, dar beneficul său principal este asupra unei componente subtile a memoriei globale. Asta are de-a face cu memoria stărilor mentale în care conştientizarea normală este modificată într-un anume fel. Visatul este un exemplu bun, dar la fel sunt şi stările modificate de conştiență care sunt experimentate în timp ce faci exercițiile IIH, introspecția, meditația sau chiar în timpul traumei. Toate acestea necesită un tip de „memorie" puțin diferit decât tipul necesitat de evenimentele normale din starea de veghe. Pentru majoritatea noastră, acest tip de memorie nu a fost întărită intenționat pe măsură ce am crescut, pe când memoria noastră normală din starea de veghe a fost. De fapt noi ne concentrăm puternic asupra dezvoltării memoriei normale din starea de veghe, şi nu suntem învățați despre aspecte ca încercarea de a ne aminti visele.
Scrierea unui jurnal este una dintre căile cele mai bune spre a întări acest tip de memorie. „Acesta este un motiv foarte important pentru care Bardon l-a recomandat în relație cu exercițiile IIH."

În timpul experienţelor din meditaţie şi din vis, conştientizarea normală din starea de veghe este deviată sau suprimată, decuplându-te astfel de la memoria normală. Cu toate acestea, mintea subconştientă îşi aminteşte TOTUL şi memoria ei este una cu detalii minuţioase. Aşa că în momentele în care visul sau meditaţia sunt terminate, şi treci din starea modificată de conştienţă în starea normală de conştienţă de veghe, conexiunea cu memoria subconştientă mai persistă, iar asta este o oportunitate excelentă de a-i captura conţinuturile cu mintea ta „conştientă". Pe măsură ce efectuezi repetat acest act de a lua notiţe despre exerciţiile făcute sau despre visele avute, conexiunea dintre memoria ta conştientă şi cea subconştientă creşte mai puternică „şi mai permanentă". În cele din urmă, scrierea unui jurnal nu mai este necesară şi se dezvoltă o continuitate a memoriei. Cu alte cuvinte, îţi aminteşti pur şi simplu visele şi experienţele din meditaţie, în detalii vii şi fără a trebui să „încerci" s-o faci.
Toate cele bune,
Rawn Clark 10 Septembrie 2002

Recunoaşterea rezistenţelor emoţionale în calea progresului

„Aşa cum atestă şi Bardon, dimineaţa devreme este unul dintre momentele cele mai bune şi cele mai convenabile spre a practica. Unii oameni par a nu avea nici o problemă să se trezească dis de dimineaţă şi să fie foarte voioşi, însă eu nu par să fiu unul dintre ei. Fără ajutorul unui ceas deşteptător, am dormit azi dimineaţă până la 9:30 – oră care nu este devreme. Trezirea cu câteva ore mai devreme este ca o tortură, iar duşul rece e aproape de neconceput acum că este iarnă. Nu cred ca asta să fie o chestiune legată de oglinzile sufletului, ci mi se pare a fi fizică. Sunt singurul care această problemă?"

De fapt, eu aş spune că aceasta este o problemă a oglinzilor sufletului, având de-a face cu voinţa şi cu nivelul tău de angajament. Iniţierea nu presupune să păşeşti pe calea cea mai uşoară, doar pentru că ceva important este greu la început. Ea presupune să te schimbi pe tine şi să faci faţă provocărilor care apar natural pe calea transformării de sine. Deplângerea de tipul „este prea greu" trebuie să fie refuzată deoarece este atât o justificare insuficientă cât şi o explicaţie insuficientă.
Căci, dacă stai să te gândeşti la asta, în caz că ai fi vrut „cu adevărat" să faci exerciţiile dis de dimineaţă, atunci ai găsi o cale. Ţi-ai modifica obiceiurile spre a se potrivi unei treziri mai devreme. Este chiar aşa de simplu. Nu este un lucru pe care eşti „fizic" incapabil să-l faci – este ceva pe care eşti „emoţional nedoritor" să-l faci.
Cât despre duşul rece, de asemenea nu este un proces pe care eşti „fizic" incapabil să-l faci. Dacă faci aşa cum a sugerat Bardon cu perierea pielii înainte de duş, şi frecarea ei cu un prosop după duş, atunci nu vei mai fi îngheţat în final. Ceea ce te împiedică să faci asta, este o „lipsă emoţională de chef".
Un aspect al acestor exerciţii de dimineaţă care se concentrează asupra obiceiurilor tale fizice, este că ele aduc elevul să se confrunte cu această lipsă emoţională de chef, şi dezvoltă prin asta forţa voinţei şi autodisciplina. În cele din urmă, aspectul de a trece de rezistenţele emoţionale este cea mai mică dintre provocările cărora elevul le va face faţă inevitabil de-a lungul căii iniţierii.
Toate cele bune,
Rawn Clark 17 Decembrie 2003

Răspunsul oboselii

„De când am început să practic exerciţiile lui Bardon, mă simt mai obosit în timpul zilei decât eram înainte. A mai avut altcineva aceeaşi experienţă? Cunoaşteţi ceva exerciţii de „energizare" care m-ar putea ajuta să fac faţă acestei oboseli.?"

La început, oboseala este datorată unei cauze emoţionale sau a uneia fizice. Cauza fizică cea mai comună (legată de începerea exerciţiilor din IIH) este lipsa de somn! În loc de a ne schimba viaţa şi a omite ceva mai puţin important, mulţi oameni vor sacrifica timpul din cel al somnului. De exemplu trezindu-se cu o oră mai devreme, dar fără a se culca cu o oră mai devreme spre a compensa. O cantitate potrivită de somn este importantă în reglarea energetică a corpului fizic.
Dacă nu asta este cauza, atunci vinovatul cel mai probabil este un blocaj emoţional de un anume fel. Oboseala este în primul rând o stare emoţională. De exemplu te poţi simţi obosit, dar apoi se întâmplă ceva incitant, şi dintr-o dată eşti energizat. Şi invers, te poţi simţi plin de energie şi apoi se întâmplă ceva deprimant, şi dintr-o dată eşti frânt de oboseală.
Majoritatea blocajelor emoţionale şi sentimentelor de oboseală apar (în relaţie cu începutul IIH) datorită Oglinzii Sufletului, şi muncii de transformare a caracterului de la nivelele 1-3. Aşa cum am scris în „Comentariu la IIH: Nivelul Unu", în timpul perioadei de construire a listelor Oglinzii Sufletului, trebuie să ai mare grijă de tine, fizic şi emoţional. Introspecţia de acest fel şi de această adâncime va aduce sigur la suprafaţă tot felul de chestii, şi de multe dintre ele nici nu vei fi conştient la început.
O „şmecherie", spre a evita această oboseală emoţională este să aplici tehnica exerciţiului de control mental, de „detaşare" şi „observare", în loc să te implici în fiecare dintre aspectele pe care le descoperi prin introspecţie. Introspecţia seamănă foarte mult cu primul exerciţiu mental al Nivelului Unu, în care pur şi simplu „observi" ceea ce „este". Simultan te detaşezi

de ceea ce observi. Cu alte cuvinte, nu interacționezi „cu” ceea ce observi. Atunci când aplici această tehnică la introspecție, vei vedea că ea este mult mai puțin deranjantă emoțional, şi ca atare mult mai puțin obositoare fizic. De asemenea ea face mai uşor ca introspecția să pătrundă mult mai adânc întru psihicul tău şi să „mături colțurile întunecate” aşa cum a spus Bardon.
În ceea ce priveşte „exercițiul de energizare” vreau să te avertizez că dacă faci aşa cum s-a sugerat şi începi exercițiul de la Nivelul Trei de respirație prin pori a Energiei Vitale, atunci fii foarte atent. Te rog să fii atent la instrucțiunile „exacte” ale lui Bardon. Adică, faptul că trebuie să „expiri cantitatea exactă pe care ai inspirat-o”. „Nu” vrei să menții Energia Vitală. Tot ceea ce ai vrea să faci este să-ți umpli corpul cu ea şi apoi s-o eliberezi înapoi în univers. În timpul scurt în care ea îți umple corpul, corpul tău va extrage din ea tot ce are nevoie. Cu alte cuvinte, nu este nevoie să o menții în corp pentru perioade lungi de timp. De fapt, asta poate să fie periculos.
În general, sfătuiesc împotriva saltului înainte la exercițiul de energizare de Nivel Trei, şi sugerez concentrarea asupra „cauzei”. Dacă te bazezi prea mult pe energizarea proprie, atunci îți dezvolți un obicei de a evita „cauzele”. În final, asta te ajunge din urmă, şi rareori este o experiență plăcută.
În această problematică, ai putea de asemenea să iei în considerare lucrul cu magia Aerului, Apei şi Mâncării. De exemplu poți inspira ideația că energia corpului tău va fi consistentă în decursul zilei, şi va fi disponibilă când ai nevoie de ea.
Toate cele bune,
Rawn Clark 6 Martie 2004

Trecerea de un blocaj pe care nu-l înțelegi

„Am lucrat treptat cu exercițiile Nivelului Unu, şi mă aflu într-un fel de situație fără de ieşire. Aş putea să-mi fac cu uşurință timp pentru meditație / introspecție în fiecare dimineață, înainte de a-mi începe rutina zilnică. Dar găsesc că nici chiar cu ajutorul ceasului deşteptător, par a nu putea să mă trezesc şi să încep exercițiile. Am citit materialele disponibile pe acest forum, şi comentariile lui Rawn, şi deşi le găsesc foarte folositoare, nu am progresat mai departe. Sunt de acord că există un blocaj, dar nu par să-mi dau seama care este. Poate că pe măsură ce progresez prin lucrul cu oglinda, mă voi împiedica de acest lucru care mă ține înapoi. Poate cineva să ofere ceva observații personale similare acesteia? Şi dacă da, cărui tip de blocaj îi erau atribuie?”

Pentru mine, erau mai mulți factori, primul fiind teama de a mă transforma actualmente întru persoana care ştiam că pot să devin. Mă simțeam destul de sigur fiind „vechiul” Ron, şi întrucâtva mai puțin în siguranță ca „noul” Rawn. Pentru mine, asta s-a manifestat ca o anumită „lene” în ceea ce priveşte trezirea mai devreme spre a efectua exercițiile, şi mă simțeam ca şi cum exercițiile ar fi fost o povară, o corvoadă de care începea să-mi fie groază. Niciodată nu mai fusesem aşa de „obosit” de dimineață şi aşa de neputincios să răspund alarmei ceasului!
Şi la fel ca tine, în acea vreme nu îmi puteam da seama care era problema. Aşa că am decis să nu mă mai îngrijorez în ceea ce privea „cauza” şi să lucrez la o „soluție”. Ceea ce am făcut, a fost adoptarea unor tehnici din Nivelul Doi, şi am făcut tot ce am putut spre a-mi schimba obiceiul instaurat de a nu mă trezi dimineața, în obiceiul de a mă trezi în fiecare dimineață. Mi-am dezvoltat o afirmație pozitivă spre a-mi reprograma răspunsurile subconştiente, şi am repetat-o aşa cum a sugerat Bardon, în fiecare seară, pe măsură ce adormeam şi în fiecare dimineață „chiar după ce suna ceasul”. Esența afirmației mele a fost ca în fiecare dimineață să mă trezesc dornic să efectuez exercițiile. De asemenea, mi-am mărit prin meditație simțul ardorii, şi mi-am menținut meditația în care căutam cauza rădăcină a dificultății mele. M-am decis ferm să mă cobor din pat atunci când suna ceasul!
În mai puțin de o săptămână, aveam obiceiul de a mă trezi actualmente atunci când alarma se declanşa, plin de ardoare şi de energie pentru exercițiile mele. În acel moment, angajamentul meu de a urma munca IIH a devenit de neclintit. Şi la scurt timp după aceea, am ajuns să înțeleg factorii subiacenți care contribuiau la dificultatea mea originală.
Toate cele bune,
Rawn Clark 5 Octombrie 2004

Nivelul I: Antrenament mental

„Controlul” gândurilor

Acum câteva luni, un vizitator german şi cu mine comparam IIH în germană cu traducerile ei englezeşti. De interes special a fost ceea ce a avut el de spus despre frazarea engleză „controlul gândurilor” aşa cum spune titlul primului exerciţiu mental din Nivelul Unu. Conform acestui vizitator, aceasta este doar o posibilă traducere a cuvintelor germane, şi o traducere slabă.
Problema cu cuvântul „control” este că vorbitorii de engleză îl înţeleg de obicei ca „exerciţiu de constrângere asupra” gândurilor, dar asta NU este ceea ce sfătuieşte Bardon la acest exerciţiu. Vizitatorul meu a accentuat ideea că înţelesul secundar al cuvântului, este mai aproape de originalul german. Înţelesul secundar este „un standard de comparaţie”, ca în cazul unui „subiect de control” într-un experiment ştiinţific.
Aşa că ceea ce a intenţionat Bardon şi ceea ce pare să oculteze traducerea engleză, este că la primul exerciţiu elevul doar face bilanţul proceselor ce au loc în mod normal în mintea umană. Cu alte cuvinte, observă pasiv maşinaţiile minţii, fără să se implice, spre a înţelege teritoriul însuşi. Asta redă „controlul” sau standardul, care este o premisă esenţială pentru munca de schimbare a felului în care funcţionează mintea.
Toate cele bune,
Rawn Clark 29 Iunie 2002

Trebuie să ne amintim gândurile în timpul exerciţiului de „control al gândurilor”?

„Am început exerciţiul de „control / mărturie / monitorizare / a gândurilor”, şi am o nouă întrebare. Vorbind despre gânduri, FB scrie:
„urmăreşte pentru 5 minute şirul gândurilor, şi încearcă să ţi le aminteşti”
„îi va fi dificil (elevului) să le reţină pe toate”
Înseamnă asta că nu trebuie pur şi simplu să observ gândurile care-mi trec prin minte, (şi să le ţin minte imediat după ce apar), ci că trebuie să mi le amintesc pe toate la finalul duratei de 6-7-8 minute a exerciţiului?”

Nu. Şi aici, ediţia Ruggeberg oferă un aspect diferit al cuvintelor lui Bardon.
Unde ediţia Merkur scrie „urmăreşte pentru 5 minute şirul gândurilor, şi încearcă să ţi le aminteşti”, Ruggeberg scrie „urmăreşte pentru 5 minute şirul gândurilor, încercând să le reţii”. Cuvântul „reţii” nu se referă la pierderea „şirului de gânduri”, aşa cum este arătat în afirmaţia următoare. „Punctul principal este să nu uiţi de tine, „să nu pierzi şirul gândurilor, ci să le urmăreşti atent şi conştient””.
Al doilea paragraf din care citezi NU este o indicaţie că elevul trebuie să memoreze gândurile care i-au trecut prin minte în timpul observaţiei (asta nu ar fi o abordare „pasivă” asupra gândurilor). Ci acest paragraf spune că mintea se va linişti atunci când o observi pasiv şi îţi retragi participarea de la ea. Asta duce la tot mai puţine gânduri şi la finalul observării minţii liniştite, puţinele gânduri care apar pot fi memorate, chiar şi fără „încercarea” de a le memora. Aşa că acest paragraf doar semnalează contrastul dintre cât de ocupată este mintea la început şi cât de liniştită va deveni ea odată cu practica.
Este o diferenţă între a fi „conştient de” gândurile tale şi a le „memora”. Atunci când observi cu atenţie ceea ce are loc în mintea ta, până la capătul acestui exerciţiu vei fi martor la felul de gânduri apărute, respectiv la frecvenţa şi la intensitatea cu care au apărut. Şi ca în observarea oricărui lucru, ceea ce ai observat rămâne ca amintire, cu de la sine putere şi nu pentru că tu ai „memorat” intenţionat. La finalul exerciţiului, nu este important ce gânduri specifice au apărut şi în ce ordine, ci este importantă natura globală a gândurilor şi ea nu are nevoie de memorare.
Toate cele bune,
Rawn Clark 9 Ianuarie 2003

„Intenţionarea pe segmente” (en. segment intending) şi disciplina mentală

„Mă întrebam care este criteriul pentru ca exerciţiile de disciplinare a gândurilor (partea în care trebuie să mă apăr de gândurile care nu au nimic de-a face cu sarcina pe care o efectuez în viaţa obişnuită) să treacă la celălalt exerciţiu. În IIH Bardon scrie numai „având obţinută o îndemânare certă în acest exerciţiu”. Ce este o îndemânare certă? Trebuie să fiu conştient întreaga zi, apărându-mă TOATĂ ZIUA de gânduri nedorite, sau trebuie să fiu capabil de a mă concentra asupra sarcinii pe care o efectuez, 10 minute sau o oră? Există momente în care chiar nu vreau să-mi controlez gândurile în această manieră. Totuşi trebuie să fac asta?”

Ceea ce spun s-ar putea să nu te ajute în mod direct, dar am găsit folositor să mă gândesc la „tema” globală a primului nivel, ca la o practică în construirea unei intenţii prelungite. Încărcarea respiraţiei pentru un număr crescător de cicluri, impregnarea mâncării şi băuturii şi menţinerea intenţiei concentrate în decursul duratei unei mese, concentrarea mentală,

toate acestea încep a construi o experienţă cu focalizarea [adică încep să te obişnuiască cu ea]. Deşi evenimentele externe şi emoţiile pot declanşa un tip de focalizare bazată pe stimuli şi asociaţii întâmplătoare, noi nu gândim de obicei intenţionat în acest fel. Există aici paralele interesante cu alte şcoli de „manifestare" care spun că e nevoie de cel puţin 17 secunde de focalizare asupra unui singur gând pentru ca el să „combustioneze" întru energia minimă necesară spre a începe lucreze întru manifestare.
O cale puternică spre a folosi „concentrarea asupra acţiunii pe care o efectuezi" nu este încercarea de a-ţi menţine concentrarea întreaga zi asupra fiecărui detaliu, ci să faci ceea ce este numit în alte discipline „intenţionarea pe segmente". Acesta este un proces a de a-ţi împărţi ziua (sau sarcina, sau planul) în intervale de a-ţi plasa diferite intenţii pentru fiecare interval. Apoi, când începi intervalul, te concentrezi asupra intenţiilor plasate pe el. De pildă, când conduci spre serviciu intenţia ta este să ajungi acolo în siguranţă, să mergi liniştit prin trafic, şi să ajungi într-o dispoziţie de pregătire; în următorul tău segment, intenţiile tale se schimbă, bazându-se pe natura segmentului şi pe felul în care ai vrea s-o experimentezi. În loc de a te plânge cu privire la diferitele segmente, vei vedea că ele încep să se conformeze tot mai mult cu intenţiile tale. Intenţia menţine o parte mai mare din tine „prezentă" în decursul segmentului, şi rezultatul aduce feedback asupra îndemânării tale care se măreşte. Aceasta foloseşte nu numai într-un sens mohorât de muncă socială, ci ca o cale de a aprecia într-adevăr toate aspectele vieţii tale.
Binecuvântări Strălucitoare
emc

<u>Distorsiunile temporale şi focalizarea asupra unui singur gând (monofocalizarea)</u>

„Mi-am dat seama de ceva ciudat azi. Ca şi parte a practicării „conştientizării monofocalizate" de la nivelul 1, mă concentram asupra cântatului la chitară, şi au trecut pe lângă mine aproape trei ore! Mă întrebam dacă asta are potenţialul de a deveni un deranj, în special dacă se aplică activităţilor zilnice, aşa cum recomandă Bardon. Nu aş vrea să pierd cursa aeriană deoarece am ales să mă concentrez în întregime asupra muzicii."

Ca şi cu toate lucrurile din Hermetism, echilibrul este baza, iar disciplinarea mentală este agentul central, animator al echilibrului – este ceea ce leagă împreună moleculele care compun piatra fundaţiei. În consecinţă, orice formă de disciplinare mentală aduce rezultatul cel mai bun atunci când este abordată într-o manieră echilibrată.
La monofocalizare, trebuie să-ţi echilibrezi concentrarea principală cu alte preocupări, cum ar fi să nu ieşi de pe autostradă, sau să nu-ţi pierzi cursa aeriană. Cu alte cuvinte, pune o limită de timp – sau nu, după cum cere situaţia – şi foloseşte un cronometraj aşa cum a sugerat altcineva. Un ceas care să sune cu o alarmă slabă este bun în special pentru început, deoarece îţi eliberează mintea spre a ajunge cu adevărat întru monofocalizare fără a trebui să te îngrijorezi cu privire la cât este ceasul.
De asemenea, prinderea unei oportunităţi de a folosi câteva ore în care să-ţi laşi monofocalizarea să se perfecţioneze şi petrecerea acelor trei sau patru sau cinci ore în concentrare asupra unui singur gând – este o practică foarte înţeleaptă din când în când! Dar intră în ea cu intenţia conştientă a unui timp nelimitat.
Asta este punctul principal aici – intenţia conştientă. Nu este nimic nelalocul lui cu capacitatea de a menţine monofocalizarea timp de trei ore (sau mai multe) în continuu „<u>dacă asta este intenţia ta conştientă</u>." De fapt, această abilitate va fi un bun de mare preţ. Dar numai atât timp cât înveţi s-o disciplinezi. Pe lângă intenţia ta de a rămâne concentrat, adaugă intenţia de a rămâne concentrat înlăuntrul anumitor limite de timp – sau lipsa limitelor de timp, după cum este cazul.
De asemenea mai există un aspect aici, pe care nu l-am mai menţionat niciodată înainte.
Este imposibil să realizezi o adevărată monofocalizare (până la excluderea a orice altceva) în timp ce efectuezi activităţile zilnice, ca de exemplu când te afli la serviciu, sau când conduci etc. „Conştientizarea funcţională" pe care trebuie să o folosim în decursul acelor evenimente, are grijă prin natura ei de mai multe sarcini simultane. Ea poate fi focalizată în sensul că facem priorităţi, dar nu poate să fie cu adevărat monofocalizată şi să rămână „funcţională" (adică să fiu DE ASEMENEA capabil să conduc maşina, să tipăresc, etc). Ăsta este unul dintre lucrurile pe care instrucţiunile lui Bardon cu privire la concentrarea asupra activităţilor mundane, este menit să te înveţe – [şi anume] cum să diferenţiezi între monofocalizare şi efectuarea de priorităţi.
Exerciţiile propriu-zise de monofocalizare, în cadrul cărora stai în meditaţie, sunt menite să te înveţe adevărata monofocalizare. Monofocalizarea ultimă este o stare de absorbire completă, în care tu şi punctul tău de concentrare v-aţi unit şi aţi devenit una. Aici nu mai există separare şi lipsă de cunoaştere între tine şi punctul tău de focalizare. Asta este Înţelegerea (Binah).
În fine, este posibil să ajungi într-o stare în care poţi realiza monofocalizarea simultan asupra mai multor centre de focalizare. Aceasta este Înţelepciunea (Chokmah).
În cele din urmă, asta devine o stare continuă de conştientizare, în care eşti unit în mod continuu cu împrejurimile tale. Aceasta este starea de Unitate (Kether) aşa cum se manifestă ea la nivelul mundan.
Toate cele bune,
Rawn Clark 3 Ianuarie 2002

Mai multe despre monofocalizare / disciplinare mentală

„Am o întrebare cu privire la al doilea exercițiu al Nivelului Unu – disciplinarea mentală. Aşa cum o înțeleg eu, trebuie să te centrezi asupra unui singur şir de gânduri, sau asupra unei singure idei, şi să excluzi orice alte gânduri sau idei care ar putea încerca să apară. Am citit câteva mesaje de la oamenii care fac acest exercițiu, iar ei se concentrau asupra vizualizării, adică păreau să se concentreze o perioadă îndelungată de timp asupra unei imagini interne. Întrebarea mea este: diferă prin ceva faptul că mă concentrez asupra unei idei auditive? De exemplu dacă aş subvocaliza iar şi iar, un vers dintr-o poezie? Găsesc mai uşor de făcut asta, deoarece sunt o persoană auditivă (procesele gândurilor mele consistă în mare parte din dialog intern şi nu din imagini). Dacă încerc să mă concentrez asupra unei idei, găsesc că sunt aproape mereu „întrerupt” de un gând sau o idee vocalizate intern, deoarece nu folosesc partea auditivă din mine. Dacă blochez asta folosind un gând vocalizat drept punct de focalizare, atunci fac lucrurile mult mai uşoare. Cred că aş vrea să ştiu dacă există vreun motiv anume pentru care vizualizarea ar fi mai eficace sau mai potrivită pentru acest exercițiu?”

De fapt, în acest exercițiu, concentrarea asupra unei idei sau asupra unui şir de gânduri este mai bună decât concentrarea asupra unei vizualizări. Acest proces dezvăluie valoarea superioară a „meditației” monofocalizării. E drept, acest exercițiu îți antrenează disciplina mentală (adică abilitatea de a-ți direcționa mintea), dar este de asemenea menit spre a dezvălui beneficiul meditației monofocalizării. Această revelație soseşte mai repede dacă îți alegi ca focalizare o idee sau un şir de gânduri şi laşi imaginile, sunetele, aromele etc. să apară ca răspuns la ideea ta / şirul tău de gânduri.

„Rawn, aş fi interesat dacă eşti de acord cu sugestia lui S. că este mai bine să nu repeți iar şi iar un vers asupra căruia să te concentrezi. Dacă cel care este important este un şir de gânduri, atunci aş putea să mă concentrez de pildă asupra elaborării amănunțite a ceea ce voi scrie pentru un eseu...atât timp cât rămân concentrat asupra acelei idei, contează cât ar fi ea de extinsă? Motivul pentru care întreb asta este că după ce am citit pentru prima oară explicația pentru acest exercițiu, am presupus automat că punctul de concentrare ar trebui să fie ceva limitat, ceva repetat ca o mantra de exemplu dar asta este poate doar pentru că am citit atât de multe alte cărți care au sugerat ce am spus.”

Atunci când vine vorba de a-ți mări abilitatea de direcționare şi disciplinare a gândurilor, repetiția unei fraze este la fel de eficace precum este vizualizarea unui obiect. Oricare va servi ca ancoră în jurul căreia te concentrezi. Însă, aşa cum am menționat înainte, „disciplinarea mentală” înseamnă „monofocalizare” şi asta este o tehnică importantă de meditație. O parte din monofocalizare implică să-ți faci priorități în gânduri şi să le laşi să se plimbe doar atât de mult cât punctul tău de focalizare să înceapă să reveleze mai mult din el însuşi, dar în acelaşi timp să le limitezi doar la acele gânduri care sunt relevante pentru punctul de focalizare. Dacă tot ceea ce faci este să repeți o frază, atunci înțelegerea ta nu se măreşte în mod special. La fel este şi vizualizarea unei imagini.
În direcțiile oferite pentru exercițiu, Bardon menționează „numai” un gând, o idee sau un şir de gânduri. El „nu” menționează o imagine sau o mantra. Cu alte cuvinte, ideea ta de a te „concentra asupra elaborării amănunțite a ceea ce voi scrie pentru un eseu”, se potriveşte bine cu ceea ce a instruit Bardon.
Toate cele bune,
Rawn Clark 16 Decembrie 2002

Validarea răspunsurilor interne

„Mă simt destul de ridicol făcând cerința următoare, dar încă mă aflu la începutul acestui fel de a folosi „expertiza internă” şi nu am multe puncte de referință. Aşa că aş mulțumi celui care mi-ar da o validare cel puțin a câtorva dintre răspunsurile pe care le-am primit, deoarece ele au o natură specifică şi implică elemente teoretice pe care nu le am încă (cum ar fi semnificația lui Tiphareth).”

Îmi pare că te afli pe calea cea bună. În caz că nu vrei interpretare făcută de mine, sunt câteva puncte pe care să le iei în calcul.
1) Din moment ce această meditație monofocalizată are loc înlăuntrul minții tale, toate simbolurile şi răspunsurile pe care le primeşti vin tot dinlăuntrul minții tale. Asta înseamnă că spre a le înțelege semnificația, tot ce trebuie să faci este să scanezi şi mai adânc „înlăuntrul”. Nu este o chestiune de a citi ce înseamnă Tiphareth. Ci este o chestiune de a investiga mai departe ceea ce Tiphareth înseamnă „deja” pentru tine.
2) Această formă de meditație este o Artă. Arta implicată este una de a-ți deschide şi a-ți închide, a-ți extinde şi a-ți restrânge focalizarea. De exemplu la aspectul lui Tiphareth (sau atunci când apare orice altceva pe care simți că nu-l înțelegi pe dea-ntregul) va trebui să-ți deschizi puțin focalizarea şi să vezi unde te conduce „Tiphareth / soarele”. Lasă-l să te ducă o

vreme în călătorie, prin deschiderea conştientizării tale spre orice apare în conştientizarea ta. Apoi începe să-ți restrângi focalizarea din nou la acele lucruri care îți par cele mai relevante şi mai importante.
3) După ce ai stat un timp luptându-te cu întrebarea, mai rămâi un timp „odihnindu-te" cu întrebarea. Prin asta înțeleg să stai liniştit având întrebarea în mintea ta, fără să încerci să afli răspunsul. Las-o doar să stea acolo ca o întrebare. Las-o în pace şi după o zi sau două, luptă-te cu ea din nou. În timpul perioadei când ai lăsat-o în pace, mintea ta subconştientă va lucra asupra întrebării, fără nici o interferență conştientă.
Toate cele bune,
Rawn Clark 2 Februarie 2004

<u>Despre aplicarea „disciplinării mentale" în viața zilnică</u>

„Am ajuns la concluzia că din moment ce există o corelație pozitivă puternică între focalizarea mentală şi importanță / interes, ar trebui să încercăm să „facem" ca fiecare acțiune să fie importantă pentru noi."

Monofocalizarea are doi factori: actul de a ne concentra conştientizarea şi actul de a „percepe" importanța acelui ceva asupra căruia ne-am focalizat atenția. Acest din urmă factor al percepției este cel care face din monofocalizare o unealtă de meditație aşa de importantă. Este cel ce permite o creştere în „cantitatea" de informație cu care trebuie să lucrăm în meditația monofocalizată, iar procesarea de către noi a acestei creşteri cantitative de informație este cea care-i permite minții să-şi mărească şi „calitatea" înțelegerii lucrurilor asupra cărora ne concentrăm.
Atunci când aplicăm monofocalizarea în viața zilnică, are loc un efect reciproc în care, pentru că ne concentrăm conştientizarea asupra acțiunilor noastre, le „percepem" simultan şi importanța ceea ce are efectul de a le „face" importante. Dar în realitate, ele au fost mereu importante într-un fel sau într-altul – diferența este că acum le „percepi" importanța inerentă şi ea este acum un lucru „conştient". Bineînțeles, asta îți dă oportunitatea de a participa „conştient" în importanța lor şi de a o mări.
Aici este locul în care acest aspect al exercițiului de monofocalizare din Nivelul Unu se leagă de munca de la Nivelul Doi de transformare a caracterului, prin Oglinzile Sufletului, lucru care cere o recunoaştere a importanței inerente a fiecărui moment al vieții noastre. În munca de transformare a caracterului, trebuie să ducem un pas mai departe acea „recunoaştere" şi să participăm conştient în trans„formarea" acelei importanțe.
Toate cele bune,
Rawn Clark 20 Februarie 2004

<u>Cheia către disciplinarea mentală</u>

„Practic sistemul lui Bardon de câțiva ani. Încă mă aflu la nivelul 1. Am terminat toate celelalte părți şi am făcut până acum 3 oglinzi ale sufletului, dar încă sunt blocat la partea mentală. Mintea pare să-mi fie totalmente necontrolată, şi nu am fost în stare să efectuez cu succes monofocalizarea minții sau golirea minții pentru mai mult de jumătate de minut. Sunt momente în care reuşesc un timp mai îndelungat şi câştig pentru puțin timp o anumită cantitate de linişte. Asta durează însă numai câteva zile, şi apoi mintea mea o ia din nou la goană. Sincer ăsta a fost modelul pentru ultimii 3 ani, învăț ceva nou şi încerc să-l fac, dar mintea mea pare să se linişească o vreme şi apoi învață cum să se întoarcă la a fi gălăgioasă. Sunt absolut determinat să reuşesc dar în ultima vreme această problemă aproape că m-a dat jos în totalitate de pe calea spirituală. Deşi găsesc că ideea de eşec îmi aduce cantități mari de hotărâre spre a reuşi, aşa că acum mă simt foarte pasionat în legătură cu reuşita. Sper numai să poți să-mi oferi un sfat despre felul în care să-mi calmez mintea şi s-o mențin liniştită pe termen lung. De asemenea simt că este în mine un sentiment învățat al neputinței, care sau se construieşte sau e deja construit datorită tuturor eşecurilor mele din trecut. Am nevoie într-adevăr să reuşesc, dar nu ştiu ce altceva să fac spre a depăşi acest zid. Sunt sigur că răspunsul este destul de simplu şi ar fi uimitor dacă ai oferi ceva idei revelatoare!"

Cheia nu este să „linişteşti mintea"; ci mai degrabă să „ignori" pălăvrăgeala mentală subiacentă. Ignor-o şi distanțează-te de ea prin concentrarea atenției tale asupra unui lucru ales de tine. Lasă pălăvrăgeala mentală să continue de una singură „în fundal" fără nici o participare din partea ta.
Disciplinarea mentală presupune focalizarea atenției tale asupra locului în care vrei ca ea să fie focalizată. Dacă te concentrezi numai asupra obiectivului de a-ți linişti mintea, atunci te concentrezi de fapt asupra unei ne-linişti şi hrăneşti continuarea ei. Aşa că focalizează-te asupra altui lucru decât atotprezenta ne-linişte.
Toate cele bune,
Rawn Clark 21 Martie 2005

Despre prima parte a celui de-al doilea exercițiu mental al nivelului unu

„Lucrez asupra exercițiului de disciplinare cu un singur gând. Este puțin copleşitor pentru mine. Când stau şi meditez efectuând controlul mental, pot să mă eliberez de gânduri destul de bine, dar apoi când intru din nou întru conflictul vieții zilnice, se pare că sunt năpădit de ele. Orice încercare de a-mi face gândurile să meargă numai într-un anumit sens ratează, şi mă face şi mai confuz. Se pare că singurele căi obişnuite de a mă aduce la linia de plutire sunt forța şi tensiunea, dar ele funcționează numai până la un punct. Tot aud că mintea ar trebui convinsă şi nu forțată, şi că în cele din urmă focalizarea ar trebui efectuată fără tensiune; dar nu am o idee clară despre cum să ajung acolo. Vreo idee?"

Ia sarcina treptat. De exemplu începe cu angajamentul de a te concentra pentru cinci minute exclusiv asupra sarcinii aflate la îndemâna ta. Când ai stăpânit acea abilitate pentru un interval de cinci minute, începe să măreşti durata focalizării tale. Încearcă asta cu o mulțime de activități din rutina ta zilnică. Abordând lucrurile în acest fel nu eşti copleşit de panoramă, deoarece „la început" ai de-a face cu o cantitate convenabilă de timp, în loc de a încerca să faci față imediat perspectivei mai multor ore [de control] în şir. În cele din urmă, vei găsi că este uşor să-ți concentrezi atenția la voință şi să faci asta cât timp doreşti.
Toate cele bune,
Rawn Clark 1 Aprilie 2005

„Am abilitatea de a mă concentra intens pentru perioade îndelungate de timp, dar folosesc o forță puternică de auto-constrângere încât abia dacă mai pot simți fizic până îmi aduc atenția înapoi la corp (şi simt tensiunea şi durerea). Cred că această formă de concentrare nu este prea sănătoasă."

Acest exercițiu nu presupune concentrarea „intensă". Un exemplu bun al stării avute ca scop, este starea avută atunci când eşti concentrat asupra efectuării unei activități care-ți place. O astfel de concentrare este un produs secundar natural al interesului tău în ceea ce faci, şi nu necesită nici o forță. Cheia pentru tine s-ar putea afla în acest factor de interes vs. rezistență. Dacă te împotriveşti la ceea ce faci, atunci concentrarea întregii conştientizări asupra acțiunii respective cere forță. Poate că te va ajuta şi verificarea nivelului tău de împotrivire şi dezarmarea împotrivirii.

„Pot fi conştient de faptul că am gânduri de distragere în timp ce conduc, dar nu sunt sigur cum să mi le scot din cap decât prin forță, acțiune prin care mi se pare că mă înving pe mine. Ce nu înțeleg?"

Acest exercițiu nu este unul de luptă împotriva gândurilor care te distrag – ci el presupune concentrarea asupra acțiunilor şi gândurilor intenționate. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când îți dai seama că te desprinzi de focalizarea ta, adu-ți blând focalizarea înapoi la ținta ei intenționată. Ceea ce diferă mult de lupta împotriva gândurilor nedorite sau de încercarea de suprimare a acestor gânduri.
Toate cele bune,
Rawn Clark 2 Aprilie 2005

Despre exercițiul „vidul mental"

„Comentariile tale asupra momentului prezent au părut să lumineze ceva în mine, cu privire la practica mea curentă a minții tăcute. Deşi sunt foarte fericit cu exercițiile „nivelului 2", m-am întors de asemenea la practicarea minții tăcute, deoarece ea pare să mă atragă ca fiind o cheie fără de sfârşit spre toate celelalte lucruri."

După cum a sfătuit Bardon, exercițiul de vid mental este unul care ar trebui urmat în mod constant, concurent cu munca tuturor nivelurilor ulterioare. Odată cu trecerea timpului, exercițiul revelează tot mai multe.

„Atunci când practic mintea tăcută, sunt puțin confuz în legătură cu ceea la ce s-a referit Bardon, şi în legătură cu ceea ce este de dorit cu privire la practicarea sistemului său. Aşa cum înțeleg eu, o minte cu adevărat tăcută este una care a atins realmente samadhi, adică a trecut dincolo de dualitatea sine-altul, şi astfel poate rămâne în adevărată tăcere şi linişte. Din cunoştințele mele budiste, asta pare să fie „adevărata" minte tăcută. Însă, la asta s-a referit Bardon?"

Ceea ce examinezi cu exercițiul de vid mental, este Sinele. La început, vezi numai sinele mărunt al minții personale, dar pe măsură ce trece timpul şi practica ta se adânceşte, în contextul vidului tău se revelează niveluri mai înalte şi mai cuprinzătoare ale Sinelui. În cele din urmă, asta duce la realizarea Sinelui Unitar – Unicul Sine – FIInța pură. Însă tot ceea ce a cerut Bardon în nivelul unu este să faci primul pas pe acea cale şi să înveți cum să-ți goleşti pur şi simplu mintea de toate gândurile. El lasă la îndemâna ta să efectuezi restul călătoriei către Sine.

Efectuarea continuă a vidului mental este esențială pentru întreaga muncă din IIH. Fiecare nivel ulterior presupune că ai ajuns la un anumit nivel în adâncirea vidului (şi astfel în cunoaşterea Sinelui), care ar fi rezultatul natural a continuării de către tine în ceea ce priveşte lucrul cu vidul mental până în acel punct. Astfel de pildă abilitatea de a-ți transfera conştiența din nivelul patru, are nevoie spre a fi realizată de o anumită înțelegere asupra Sinelui, şi această înțelegere este rezultatul direct al practicării vidului mental în decursul celor trei niveluri anterioare. Dar dacă ai neglijat vidul mental, atunci transferul efectiv de conştiență este FOARTE greu de efectuat. De asemenea, dacă nu ai învățat să-ți goleşti mintea de toate gândurile, atunci exercițiile de concentrare senzorială de la nivelul doi sunt FOARTE greu de stăpânit.
Toate cele bune,
Rawn Clark 10 Iulie 2002

<u>Despre importanța continuării exercițiului „vidul mental" dincolo de nivelul unu</u>

„Am o întrebare despre vidul mental. Ai spus într-o conversație recentă (şi în mai multe alte conversații) că este necesar să continui rafinarea vidului mental chiar şi după ce s-a realizat scopul Nivelului Unu de zece minute. Nu sunt foarte sigur de ce ar fi aşa. Din câte ştiu eu, Bardon nu afirmă că asta este necesar. Aproape tot Nivelul doi şi exercițiile ulterioare din IIH cer concentrarea asupra unui singur lucru (de exemplu exercițiile de concentrare mentală ale nivelului doi). Nu este îndeajuns efectuarea acestor exerciții ulterioare – de ce este de asemenea necesar să se continue exercițiul vidul mental? Dacă acesta este necesar, mai sunt şi altele necesare spre a fi continuate, despre care Bardon nu a spus, cum ar fi observarea gândurilor şi monofocalizarea?"

Întrebarea ta m-a făcut să răsfoiesc IIH, căutând locurile în care Bardon afirmă că exercițiul vidul mental ar trebui continuat dincolo de Nivelul Unu. În ediția Merkur la pagina 94, există afirmația următoare „exercițiile care privesc evitarea gândurilor (vidul mental) trebuie să fie continuate şi adâncite". Ediția Ruggeberg la pagina 74 traduce puțin diferit, dar intenția este aceeaşi. Chiar dacă asta a fost tot ceea ce am putut găsi prin răsfoirea rapidă, sunt sigur că el reia aceste lucruri altundeva în IIH.
Oricum, spre a răspunde întrebării tale, motivul pentru care vidul mental este important are de-a face cu ce a spus L. ziua anterioară despre faptul că practicarea vidului mental revelează Sinele sau Mintea care există dincolo de creier. Nici un alt exercițiu din paşii de început ai IIH nu abordează direct această recunoaştere a Sinelui, dar conştientizarea bine dezvoltată asupra acestui nivel al Minții individuale este vitală (în special) pentru munca Nivelului Şase şi mai departe.
Nivelul Şase începe munca de perfecționare a echilibrului mental (care este terminat în Nivelul Şapte ca pregătire pentru călătoria mentală din Nivelul Opt) şi de „stăpânire" a Akashei. Acestea sunt ambele dependente de faptul că vidul mental trebuie să fi fost „deja" explorat adânc, sau şi mai bine, perfecționat.
Spre a lucra cu adevărat cu Akasha, este necesar un vid mental FOARTE adânc şi solid. Poate că propriile cuvinte ale lui Bardon vor clarifica asta. În „Întrebări şi răspunsuri", la pagina 42, întrebarea 65 „Ce este o stare mentală naturală?", Bardon a răspuns:

„Este starea spiritului [id est corpul mental] aflat în principiul Akasha, fără gânduri, sensibilitate sau percepții şi fără timp şi spațiu sau activitate a spiritului; este odihnă absolută, nimicnicie, vid."

Ceea ce este, bineînțeles, o descriere a vidului mental perfect. Cu alte cuvinte, spre a te plasa înlăuntrul Akashei şi a lucra cu ea, trebuie să ajungi mai întâi la această „stare mentală naturală".
Însă cele zece minute ale versiunii acestei stări din Nivelul Unu, NU sunt echivalentul „stării mentale naturale" a lui Bardon, în special dacă au trecut ani de când ai lucrat cu vidul mental de la Nivelul Unu. Aşa că dacă o persoană care nu a continuat să lucreze cu vidul mental ar fi să ajungă actualmente la Nivelul Şase, ar trebui să recupereze mult odată ce a ajuns acolo. Adâncimea vidului cerută spre a lucra cu Akasha (cel puțin a tipului de lucru pe care-l descrie Bardon) are nevoie de timp spre a se maturiza. Bineînțeles, cantitatea de timp de care este nevoie variază de la om la om, şi ar putea trece foarte repede pentru o persoană cu adevărat înzestrată, sau pentru una care a făcut această muncă într-o viață anterioară, însă tot ar cere timp şi tot ar fi o diversiune (temporară) de la progres.
Aşa cum i-am spus lui L. munca fiecărui Nivel dincolo de Nivelul Unu, presupune că elevul a ajuns la o adâncime minimă de vid, şi de cunoaştere asupra Sinelui de dincolo de creier [adâncime minimă care creşte cu fiecare nivel]. Bineînțeles, toate celelalte exerciții sprijină această adâncire a cunoaşterii de Sine, dar numai exercițiul de vid mental o abordează direct.
Toate cele bune,
Rawn Clark 14 Iulie 2002

Aducerea aminte a ceea ce are loc în cadrul stării de vid mental

„Am o întrebare despre vidul mental, nivelul 1. În timp ce-l practic sunt momente când uit de sinele meu conştient. Dar sunt treaz, deoarece stau drept şi fac exerciţiile fizice ale nivelului 2, în timp ce efectuez acest exerciţiu. Şi lucrurile dispar pur şi simplu. Este asta corect?"

Da, atât timp cât încă eşti „conştient". La acest nivel, este destul de obişnuit să nu-ţi „aminteşti" ceea ce are loc dincolo de gândire (i.e. uiţi), însă ar trebui să rămâi conştient „în timpul" vidului. Cu timpul, vei afla că vidul este de fapt destul de plin – el este „gol" numai de gânduri.
Aşa cum explic (şi demonstrez) în Lecţia Trei din „Arheul de vindecare de sine" starea de vid mental este regiunea de Foc a corpului mental. Atunci când prin practica vidului mental îţi concentrezi conştientizarea exclusiv în această regiune, apare o percepţie directă a semnificaţiei esenţiale care are loc dincolo de gândire, idee, cuvânt, sentiment etc. Ea este pre-cognitivă, adică are loc înainte de cunoaştere, aşa că spre a deveni conştient de ceea ce percepi în această stare, trebuie să te întorci cu grijă într-o stare cognitivă. În Arheu, recomand să intri în vidul mental pornind dintr-o stare de monofocalizare şi să te „întorci în starea de monofocalizare" imediat după vid. Intrând în vid „din" monofocalizare, îţi iei cu tine întru vid punctul de focalizare şi el pregăteşte scena, cum s-ar zice, pentru percepţiile directe dinlăuntrul vidului. Apoi, când te întorci întru monofocalizare şi îţi examinezi din nou punctul de focalizare, percepţiile directe pre-cognitive din vid iau formă ca gânduri, idei şi cuvinte. Făcând asta, începi să construieşti o punte de conştientizare continuă între cogniţia prin gândire şi pre-cognitiva percepţie directă a semnificaţiei esenţiale, care se află în vid.

„Dar cred că problema este cuvântul „conştient" Nu sunt adormit, adică dacă cineva deschide brusc uşa, voi şti. Dar nu pot spune că sunt treaz pe dea-ntregul, deoarece totul este gol. Nici chiar eu nu ştiu ceea ce fac. Poate să fie numită asta „conştienţă"?"

Da, aşa mi se pare. Nu este o stare „normală" de conştientizare, dar este conştientizare.

„Cu privire la monofocalizarea posterioară întoarcerii din vid, asupra cărui lucru ar trebui să mă concentrez? Ar trebui să mă concentrez asupra perioadei când am fost întru vid, în sensul că vidul de acolo, va deveni gând plin de înţeles? Am înţeles corect?"

Îţi sugerez să experimentezi cu diferite metode. Ceea ce descrii tu va funcţiona dacă îţi observi primele gânduri care-ţi apar în minte după ce ieşi din vid, şi dacă faci din aceste gânduri obiectul monofocalizării tale. O altă opţiune este să începi cu o monofocalizare (asupra oricărui subiect ai vrea) şi apoi să intri direct într-un vid. Când te simţi complet cu vidul tău, întoarce-te la monofocalizarea anterioară, şi observă atent cum s-a schimbat punctul tău de concentrare. Orice diferenţă pe care o observi va fi dovada a ceea ce ai câştigat din vid, dovadă care se imprimă asupra tărâmului gândului.
Toate cele bune,
Rawn Clark 6 Ianuarie 2003

Adâncirea vidului mental: întâlnirea diferitelor straturi ale minţii

„Am practicat „vidul minţii" cam de 6 săptămâni. Într-o zi fructuoasă, mintea mea se eliberează de toate gândurile cu excepţia celor mai efemere. Însă în ultima vreme, am început să experimentez ceva nou. Pe măsură ce mintea mea se eliberează de gânduri (şi stă aşa mai mult sau mai puţin) am început să simt emoţii puternice (în mare parte bucurie). Cu un anumit efort, pot să las şi emoţiile în urmă, dar ar trebui să fac asta? Este această emoţie o distragere, în sensul în care a menţionat Bardon distragerile, sau este permis să las sentimentul să curgă prin mine pe măsură ce practic vidul mental?"

Îmi pare rău, dar nu poţi avea un adevărat „vid" mental atunci când experimentezi emoţii puternice. În ceea ce priveşte exerciţiul VM (vidul mental), acestea sunt într-adevăr „distrageri". Însă asta nu înseamnă că ele nu au nici o valoare. Îţi sugerez ca data viitoare când se întâmplă asta, să schimbi vitezele, să ieşi din VM şi să intri în monofocalizare având aceste emoţii ca subiect de concentrare. Explorează-le prin monofocalizare, dar nu prin VM.
Atunci când este urmat, exerciţiul VM va dezvălui odată cu trecerea timpului diferite straturi ale minţii. Primul strat care este stăpânit este nivelul de gânduri din Nivelul Unu, dar mai există şi alte straturi, ca şi acela al emoţiilor pure pe care tocmai l-ai întâlnit. Dacă tratezi şi acest strat ca o „distragere" şi înveţi să-l ignori, în acelaşi fel în care ai învăţat să ignori gândurile, atunci practica VM îţi va ajunge la un nivel şi mai adânc.
Toate cele bune,
Rawn Clark 5 Mai 2003

Mai multe despre vidul mental / golul mental

„În această dimineață în timp ce meditam cu intenția de a realiza vidul mental, mi-am observat mai întâi pasiv gândurile timp de câteva minute, apoi m-am concentrat cât de intens am putut asupra unei singure întrebări pentru alte câteva minute. Dintr-o dată, în loc să mă căznesc să-mi golesc mintea, aşa cum făceam anterior, am simțit că un puls subit de energie îmi umple corpul şi mintea instantaneu – este dificil de explicat dar a fost foarte intens şi în acelaşi timp nu era o distragere (nu pot comunica acest concept prin cuvinte, într-un fel în care să se potrivească stării), şi apoi a fost ca şi cum m-a umplut vidul minții, în loc ca eu să mă străduiesc să ajung în acea stare...dacă asta are sens pentru cineva. Mă gândesc că am realizat VM pentru câteva minute, poate chiar cinci minute, dar pot exista îmbunătățiri, deoarece încă existau din când în când umbre ale gândurilor (deşi erau uşor de alungat). Este această scurgere de energie ceva de ignorat? La început am simțit că trebuia să mă concentrez asupra relaxării corpului, deoarece rezistam energiei şi am ajuns să mă încordez puțin."

Această energie este un efect secundar şi nu are nici o valoare intrinsecă. Judecând din ceea ce descrii, aş spune că a fost rezultatul faptului că ai ajuns la vidul minții. Acesta este o stare aşa de diferită, încât corpul tău probabil că a tradus noutatea întru senzația de energie. Ai făcut lucrul cel mai corect în a te „relaxa" şi a lăsa energia să se disipeze. Cu alte cuvinte, ai stat în VM în loc să te concentrezi asupra noutății.

„După meditație, m-am simțit extrem de bucuros şi de calm. Simțeam că totul din jurul meu (chiar şi tapetul de pe perete) era viu şi aproape că era o parte din mine."

Asta deoarece tocmai ai experimentat ceea ce înseamnă să „FII". Ceea ce bineînțeles, este întregul scop al VM – FIInța. Gândirea este cea care defineşte diferențele şi separă, dar VM este cel care uneşte – prin FIInță care este o trăsătură comună a „tot" ceea ce există, chiar şi a tapetului.

„Rawn, care este cea mai bună cale spre a construi pe ceea ce am simțit, în meditațiile ce urmează? Mă aflu pe calea corectă sau sunt distras de evenimente irelevante? Aş aprecia orice sfat."

Te afli cu siguranță „pe calea corectă"! Această primă experiență a VM a fost foarte dramatică datorită noutății ei, dar să nu te aştepți ca următoarele experiențe ale lui să fie cam la fel de dramatice. Şi nu te lăsa să fii dezamăgit dacă nu sunt la fel de dramatice. Acceptă-le aşa cum sunt, atunci când iau loc, întrucât asta este cheia adevărată către VM. Aşteptările te vor îndepărta rapid din VM, din FIInță.
Cu toate acestea, acum cunoşti prin experiență directă şi personală, cum este „simțit" VM. Asta înseamnă că acum ai o „locație" spre care să ținteşti. Las-o să-ți fie ghidul.
Felicitări!
Toate cele bune,
Rawn Clark 7 Noiembrie 2004

„O altă întrebare care mi-a venit. În meditațiile anterioare, când încercam să „ajung la" VM mă simțeam destul de neliniştit comparativ cu felul în care mă simțeam când făceam celelalte exerciții mentale ale nivelului unu. De două ori, m-am trezit în dimineața următoare spre a vedea că trupul meu mă durea ca şi cum aş fi alergat un maraton – muşchii mei mă dureau, pieptul mă strângea...se poate ca acestea să nu fie legate între ele, dar în nici una dintre acele zile nu făcusem vreun exercițiu fizic epuizant, aşa că părea ca o coincidență că tocmai începusem exercițiul VM. Întreb asta doar în caz că evenimentele sunt legate între ele, şi se mai întâmplă odată."

Poate că cheltuiai un efort mental şi o energie fizică neobişnuit de mari, spre a forța să apară VM. Asta poate duce la oboseală, pe măsură ce extragi energie din trup spre a-ți sprijini efortul mental.
Toate cele bune,
Rawn Clark 8 Noiembrie 2004

„Vreau să pun ceea ce s-ar putea să fie o întrebare stupidă: este absolut de neauzit ca cineva să considere exercițiile mentale ale nivelului unu în ordinea inversă de dificultate? Adică, să găsească VM a fi relativ uşor, dar urmărirea unui şir normal de gânduri a fi destul de dificilă? Spun asta, deoarece cred că am experimentat toată viața o variantă a ceea ce M spune aici, şi cam pot să pornesc şi opresc starea la voință. Faptul ca totul să dispară şi totul din jurul meu să fie conştient, îmi este foarte familiar."

Norocosul de tine! Nu, nu este de neauzit.

„Poate că îmi scapă ceva şi cu siguranţă nu am încercat niciodată conştient să fac ca acea stare mentală să dureze o anumită durată de timp.”

Şi asta va fi adevărata provocare / adevăratul test – să faci ca starea să dureze „intenționat” o anume durată.

„Însă nu am experimentat niciodată acel puls mare de energie, sau ceva de acel gen, şi nici nu m-am gândit vreodată că ar fi ceva special în legătură cu acea stare.”

Aşa cum i-am spus şi lui M, pulsul de energie pe care l-a experimentat a fost cel mai probabil un efect secundar al noutății experienței lui. Dar dacă ție ea nu îți este nouă, atunci acest efect secundar nu va avea loc.

„Dar mi se pare absolut ridicol să fac din prima exercițiul al treilea şi să am probleme cu primul!”

Eu nu văd asta a fi deloc ridicol. Fiecare dintre exercițiile mentale prezintă o tehnică pentru care se poate să ai sau nu o abilitate nativă. Tot ceea ce înseamnă este că VM îți vine mai natural, iar tehnicile primelor două exerciții nu. Cu toate acestea, tehnicile primelor două exerciții trebuie învățate, întrucât ele sunt la fel de importante pentru progresul tău ca şi VM.
Toate cele bune,
Rawn Clark 8 Noiembrie 2004

„Am găsit ultimele conversații interesante, deoarece am simțit şi eu un VM în cursul practicilor meditative anterioare. În cadrul lui nu am nici un gând şi cu cât stau mai mult înlăuntrul lui, cu atât mă simt mai „într-unul” (en. at one). De asemenea pare să facă totul a fi mult mai clar, ca de exemplu văzul şi gândirea, iar capul şi corpul mi se simte mai uşoare. Am făcut asta cu ceva vreme înainte de a citi opera lui Bardon. Am încercat asta un timp, apărându-mi gânduri, dar concentrându-mă asupra VM gândurile apar numai când este necesar şi în principal ele apar de undeva din afara mea, şi deşi s-ar putea să nu fie corelat, pare să amplifice sincronicitatea, adică apar multe coincidențe.”

Aşa cum am explicat în Arheul de vindecare de Sine, VM apare numai când conştientizarea ta este concentrată exclusiv înlăuntrul regiunii de Foc a corpului mental temporal. Adică atunci când conştientizarea ta este concentrată exclusiv asupra „percepției”. Prin exclusiv înțeleg faptul că ai exclus din conştientizarea ta conştientă, gândirea (regiunea de Aer a corpului mental temporal), sentimentul (regiunea de Apă a corpului mental temporal) şi senzația fizică (regiunea de Pământ a corpului mental temporal), şi te concentrezi doar asupra „percepției” fără aceste straturi adiționale de „interpretare”.
Atunci când are loc acest proces conştientizarea ta conştientă se află în absolută sincronicitate cu universul obiectiv, cu ACUMUL. Este starea „temporală” de FIInță fără ACȚIONAre. Aşadar nu este de mirare că ai sentimentul că „pare să facă totul a fi mult mai clar, ca de exemplu văzul şi gândirea, iar capul şi corpul mi se simt mai uşoare”.

„Întrebarea mea este: care e diferența între gândire şi non-gândire, adică cum sunt ele legate între ele? Sunt ele ca două căi dintre care una duce într-o stare centrată şi cealaltă prin miriadele de ramuri de gândire spre circumferința stării centrate? Este o cale mai bună decât alta?”

Ambele sunt aspecte ale „conştientizării”, una perceptuală şi alta interpretativă. Gândirea este sfera de activitate a regiunii de Aer a corpului mental temporal, şi percepția este sfera de activitate a regiunii de Foc. Gândirea este primul stadiu al interpretării, personalizării şi procesării percepțiilor din regiunea de Foc. Fără gândire, aceste percepții nu pot fi integrate întru personalitate sau în conştientizarea zilnică. Despre nici una nu se poate spune că este „mai mult” sau „mai puțin” importantă decât cealaltă.

„Este posibil să trăieşti mai mult şi mai mult prin efectuarea VM?”

Este posibil să integrezi VM întru viața ta, dar trăirea mai solicită pe lângă percepție, gândire, sentiment şi acțiune.

„În timpul exercițiului VM tinde să-mi apară o presiune uşoară între ochi (zona celui de-al treilea ochi), după exercițiu ea dispare şi simt opusul, uşurare şi claritate; dar acum nu mai este aşa de rea pe cât obişnuia să fie. Ar putea să fie asta un dezechilibru?”

Este mult mai probabil că tu îți încrețeşti fruntea în timpul concentrației adânci.

„Am fost puțin surprins, dar din moment ce alcoolul este focos, s-ar putea explica parțial de ce a afectat vizualizarea.”

Motivul principal este că alcoolul îți învinge inhibițiile. Este surprinzător cât de multe ne spunem nouă înșine că nu putem face! Alcoolul trece peste programarea internă.

„În experiența ta Rawn, ce este Voința? (Bardon spune că este un aspect esențial al spiritului)"

Este un aspect al Forței Vitale înseși, indiferent despre ce nivel de „voință" vorbești. Chiar şi înlăuntrul VM există voință – voința de a continua să percepi, de a continua să FII. Îți recomand să petreci mai mult timp în meditație adâncă asupra acestui subiect.

„Experiența mea asupra non-minții mi-a limpezit capul, şi mi-a permis să văd lucrurile dintr-un punct de vedere centrat, dar te întreb în opinia ta exercițiile 1 şi 2 ale nivelului 1 sunt la fel de importante ca şi VM?"

Da, absolutamente!
Toate cele bune,
Rawn Clark 10 Noiembrie 2004

„Par a nu avea nici o idee despre cum să mă concentrez asupra absenței gândurilor. Există vreo metodă (sau ceva de genul ăsta) care ajută să te ducă de la starea în care „apar gânduri slabe, care în mare parte nu par a fi gândurile mele" şi să te aducă la starea în care „nu apar nici un fel de gânduri". Îmi pot imagina că odată ce ai experimentat suficient de mult acea stare mentală, vei ajunge să ştii cum să „simți" starea de VM şi te poți concentra ulterior asupra acestui simțământ. Dar nu par a şti cum să ajung acolo..."

În decursul timpului în care corpul fizic este viu, mintea „legată de creier" sau conştientizarea de suprafață nu se opreşte niciodată actualmente din procesul de gândire. Scopul VM este să-ți facă cunoştință cu restul Minții tale care „nu" este legată de creierul fizic şi în consecință nu este limitată de gândire. Aşa că VM necesită ca tu să ignori „complet" conştientizarea de suprafață şi gândurile care trec constant prin ea. Spre a face asta, trebuie să-ți îndrepți atenția „departe" de gânduri şi de gândire, şi să te concentrezi asupra tăcerii însăşi. Cu alte cuvinte, aplică voit tehnica monofocalizării asupra „tăcerii" şi nu asupra gândurilor.
Toate cele bune,
Rawn Clark 16 Noiembrie 2004

<u>Meditația adâncă</u>

„Înainte de a da de IIH, nu am avut nici o experiență cu meditația. Aşa că experiențele mele de meditație derivă în totalitate din exercițiile nivelurilor 1 şi 2 din IIH, şi mă simt puțin nelalocul meu în legătură cu meditația „ad libed" (i.e. pe nepregătite)! Prin asta mă refer că meditațiile din IIH sunt pline de scop: elevul cunoaşte rezultatul dorit, înainte de a intra în starea de meditație. (exemplu „scopul meu este 10 minute fără gândire"). Aşa că nu sunt obişnuit cu folosirea meditațiilor pentru rezultate „necunoscute". Într-adevăr, ca o „consecință" a antrenamentului IIH, gândurile mele se abat rareori în necunoscut. Franz spune ocazional în text „cei care vor medita adânc asupra acestei afirmații, îi vor găsi semnificația adevărată, iar tu ai folosit de asemenea sintagma „meditație adâncă". Îmi sau seama că pare prosteşte să întreb, dar cum se meditează „adânc"? Încerc să înțeleg asta în contextul meditațiilor IIH; ar fi meditația adâncă comparabilă cu monofocalizarea de la nivelul 1? Dacă da, atunci cum să te concentrezi asupra temei meditației – având un control mental „mare" – dar totuşi să permiți destul de multă libertate pentru apariția unor intuiții noi şi neaşteptate? Căci în mod sigur, antrenamentul nostru timpuriu IIH ne-a învățat să blocăm orice gând tangențial."

Pentru realizarea acestui fel de meditație exploratoare sau de meditație de căutare de informații, este cerută o anumită artă. Şi da, este o formă de monofocalizare, în care te deschizi puțin mai mult decât în exercițiul propriu zis de la Nivelul Unu. Aici e nevoie să te joci cu limitele tale şi să laşi să intre gânduri care, la o primă vedere, par a nu se lega de subiect. Când apare un asemenea gând, examinează-l îndeaproape şi dă-i curs îndeajuns de mult spre a vedea dacă are vreo relevanță. Dacă nu are, atunci eliberează-l şi întoarce-te la focalizarea ta primară. Dar dacă se dovedeşte a fi relevant, în faptul că îți extinde gândirea asupra unei problematici, atunci încorporează-l întru meditația ta şi vezi ce revelează el.
O altă formă de meditație care este întrucâtva mai puțin structurată decât monofocalizarea este să te gândeşti intens despre subiectul sau întrebarea la îndemână. Priveşte-l din orice unghi în care poate gândi mintea ta, şi acordă minții tale libertate absolută spre a explora fiecare nuanță. Nu-ți încorseta deloc mintea altcumva decât spre a o menține focalizată asupra urmăririi acestei întrebări sau acestui concept.
O a treia opțiune, pe care o încurajez în mod special, este trecerea dintr-o meditație monofocalizată într-un vid mental şi apoi înapoi în meditația monofocalizată. La reîntoarcerea în monofocalizare, este probabil să apară multe gânduri noi, care îți vor conduce monofocalizarea în direcția unei descoperiri mai adânci. Asta este în mod special adevărat atunci când vine

vorba de explorarea întrebărilor cu privire la propriul sine, deoarece în timpul vidului mental te deschizi direct către propriile niveluri „superioare” de cunoaştere şi de conştientizare – niveluri pe care gândirea le ascunde, dar care odată ce au fost accesate pot fi modelate de gândire.

„Şi dacă „răspunsul” apare în cadrul meditației noastre, cum îl recunoaştem ca atare şi nu îl considerăm ca fiind o altă bucățică de zgomot mental de suprafață?”

Păi, prin experimentare. Dacă simți un lucru ca pe un răspuns, atunci testează-l să vezi dacă el este un răspuns „în practică”. Indiferent dacă se dovedeşte sau nu a fi un răspuns, învață din experimentul tău şi aplică ceea ce ai învățat. Cu alte cuvinte, asumă-ți riscuri şi învață din acele riscuri. Făcând asta, şi rămânând devotat procesului de „încredere şi testare”, sigur „vei” învăța cum să discerni între zgomotul mental şi adevărata intuiție.
Toate cele bune,
Rawn Clark 12 Aprilie 2003

<u>Privind în urmă la propria experiență asupra exercițiilor mentale de la nivelul unu</u>

„1. Ca începător, care au fost primele tale experiențe asupra minții? Asupra controlului ei? Care au fost dificultățile? Aş vrea ca răspunsul să fie cât mai detaliat posibil.”

Atunci când am stat pentru prima dată şi am încercat să fac primul exercițiu mental al Nivelului Unu, mi s-a părut imposibil. Mintea mea era foarte activă, şi în întregime în afara controlului „meu” sau cel puțin aşa se părea. Prima piedică a fost pentru mine să cred că dețineam în realitate control asupra ei! Îmi amintesc că la început am fost foarte frustrat. Şi numai după ce am încetat să mă lupt cu mintea mea (lupta cu ea lua MULTĂ energie şi nu avea nici un rezultat) şi am încetat să încerc să o îngenunchez prin forța voinței, a trecut frustrarea mea şi a început bucuria.

„2. Ce îmbunătățiri ai observat, şi cum s-au manifestat ele? În general, cer o descriere asupra progresului tău, de la începător complet, la intermediar şi la avansat. Sper că sunt ceva oameni destul de avansați aici, care să fie într-adevăr calificați să ofere sfat şi iluminare, nu dintr-un punct de vedere teoretic ci din punctul de vedere al unui adevărat practicant.”

Prima îmbunătățire a fost că lupta mea m-a învățat să nu mă lupt. Odată ce am sărit de acel hop şi am fost în stare să observ „pasiv” activitățile minții mele am învățat multe lucruri despre natura conştienței legate de creier. Unu, faptul că ea sfârşea prin a fi un loc destul de liniştit odată ce mă deconectam şi mă opream din participarea la activitatea ei. Doi, faptul că gândurile care apăreau în acea tăcere relativă erau gânduri importante. Ele apăreau şi dispăreau cu de la sine putere, şi observând asta, mi-am dat seama că acele gânduri sămânță erau „materialul” pe care conştiența mea de suprafață îl transforma în acea masă de elemente aleatorii care îmi tipizau mintea înainte. Dar acele gânduri lente dinlăuntrul tăcerii erau destul de diferite de rezultatul pe care conştiența mea de suprafață îl crea din ele, aşa de diferite încât haosul de la suprafață era irecognoscibil ca având orice înțeles esențial.
Succesul meu cu primul exercițiu a fost acela care mi-a permis succesul cu al doilea. În mod specific, învățarea abilității de a-mi detaşa conştientizarea activă de la participarea în conştiența de suprafață.

„3. Cum defineşti tu concentrarea sau „monofocalizarea”? Ce gânduri sunt excluse din ea? Şi cum experimentezi asta?”

Al doilea exercițiu presupune să înveți cum să-ți focalizezi atenția şi cum să ți-o menții focalizată pentru o durată de timp. Ceea ce poate fi efectuat eficace numai în contextul unei minți liniştite.
Exercițiul a fost foarte uşor pentru mine odată ce am obținut o calmare relativă a minții. În loc de a mă concentra asupra unuia dintre gândurile sămânță, care apar în mintea tăcută, mi-am pus o invenție proprie în acel mediu şi m-am concentrat asupra ei. La început asta nu a mers, deoarece deîndată ce mă concentram asupra acestui gând nou şi străin, conştientizarea mea de suprafață legată de creier lua controlul, şi începea să participe în transformarea gândurilor sămânță care apăreau în fundal, şi parcă se deschideau băierele iadului! Era ca şi cum ai încerca să citeşti în timp ce televizorul este pornit. O parte din mintea ta ascultă ce spune televizorul.
Modul în care am depăşit situația a fost prin ignorarea ei. După o vreme, chiar şi acel zgomot de fundal s-a transformat în linişte, şi am fost capabil să-mi concentrez „întreaga” atenție asupra formei gând create de mine.
Nu există reguli rapide şi dure privitor la ceea ce să excluzi şi ceea ce să incluzi. Acestea sunt alegeri intuitive ordonate direct de tine. La început m-am ținut numai de acele gânduri care aveau o relevanță în mod direct clară față de ideea aleasă de mine, şi am ignorat (adică nu am participat în) acele gânduri care nu avea o relevanță în mod direct clară față de ea. Mai târziu, am experimentat cu lărgirea acestor parametrii. Din acea experiență, am învățat care straturi de asociere merită urmate şi care nu merită.

Apoi am experimentat focalizarea atenției mele asupra gândurilor sământă care apăreau natural în starea de linişte. Acestea sunt tărâmuri destul de fertile spre a fi explorate!
Deîndată ce am ajuns să mă deprind cu exercițiul nu a fost nici o problemă să-mi mențin concentrarea atât timp cât doream sau cât era nevoie.

„4. Cum ai experimentat, şi cum experimentezi „vidul minții", aşa cum este el numit aici?"

Acest exercițiu este în anumite privințe o extensie a primului exercițiu, dar spre a ajunge la un adevărat vid, ai nevoie de abilitatea bine cizelată de a-ți focaliza mintea şi a o menține focalizată. Greul pentru mine a fost în a da drumul acelor gânduri sământă care apar într-o minte tăcută, atunci când nu o concentram asupra unui alt lucru. Puteam să le dau drumul uşor, dacă mă concentram asupra unei idei create, dar în acest exercițiu, nu există nici o idee creată asupra căreia să-ți concentrezi atenția. Chiar dacă în primul exercițiu am învățat cum să mă detaşez din participarea la ele, am descoperit că era o chestiune diferită să nu le percep nici măcar apariția. A fost nevoie de un fel diferit de focalizare şi de o cantitate mare de voință pentru ca eu să realizez tăcerea „completă" a „gândirii". Am aflat că această stare presupunea ca eu să mă concentrez „doar" asupra percepției a ceea ce „este", şi să ignor voit toate procesele de gândire, de orice fel. De asemenea, aici am învățat valoarea de a lăsa la o parte înainte de toate, inputul tuturor simțurilor fizice. Ceea ce m-a dus în cele din urmă la a compune „Meditația Centrul Liniştirii" (MCL).
Mi-a luat cam o lună de efort susținut, să ajung în cele din urmă la un adevărat vid al minții. După asta timpul a devenit un factor din ce în ce mai puțin important, şi după încă o lună, puteam menține vidul mental cât de mult doream.
Vidul în sine este foarte greu de descris cu caracter succint. El este infinit. La început, el a fost complet întunecat şi m-am simțit complet singur. Dar asta s-a schimbat odată cu timpul, şi acum îl experimentez ca fiind plin de strălucire. Această strălucire conține o cantitate infinită de informație care depăşeşte „gândirea". Gândirea urmează „după" percepția acestei informații dinlăuntrul vidului, şi face parte din felul în care integrez eu acea informație întru conştiența mea mundană. Însă „percepția" acestei informații, presupune absența completă a „gândirii".

„6. Având control asupra minții, cum te face asta să te simți în viața zilnică? Care sunt beneficiile?"

Autodeterminat, stăpân pe sine şi conştient de sine. Mi-a transformat viața într-un act conştient şi intenționat, în loc de a fi împins de ici colo volens nolens de evenimente, gânduri şi emoții. Sunt capabil să-mi „utilizez" mintea. Mi-o pot focaliza în orice moment, indiferent de ce se întâmplă în jurul meu. Pot intra într-un vid mental oricând aleg asta, repet, indiferent de împrejurimile mele. Mintea mea este prietena mea, şi ne înțelegem bine.

„7. Cum uşurează asta exercițiile senzoriale ale Nivelului 2? Vorbind din experiența ta PERSONALĂ?"

Exercițiile mentale ale Nivelului Unu sunt cele care fac posibile exercițiile de concentrare senzorială. Aceste exerciții ale Nivelului Doi au nevoie ca tu să fii capabil să-ți eliberezi mintea de orice altceva, şi să fii capabil să-ți concentrezi atenția „numai" asupra exercițiului aflat la îndemână. De asemenea au nevoie ca tu să ştii experimental cum lucrează mintea ta, şi la ce să te aştepți de la ea.

„8. Cum visează o minte disciplinată? Ai observat vreo schimbare în calitatea actului de a visa?"

Cred că în mare parte singura diferență este că mintea disciplinată visează mai uşor vise lucide, dacă ai alege să visezi lucid.
Toate cele bune,
Rawn Clark 29 August 2003

<u>Concentrarea vs. agitația de fundal a energiei sexuale</u>

„Sunt adeptul a orice poate ajuta exercițiile de dezvoltare mentală şi de concentrare. Unul dintre cele mai mari ajutoare este ceea ce eu numesc îndepărtarea „agitației de fundal", care este gradul de rezistență pe care mintea o opune exercițiilor de concentrare. Am o întrebare legată de re-direcționarea / transformarea energiei sexuale întru energie „productivă" dpdv mental."

Această chestiune nu are nimic de-a face cu energia fizică, fie ea sexuală sau de orice alt fel. Ea este o chestiune mentală şi emoțională. Ăsta este motivul pentru care Bardon combină exercițiile mentale cu lucrul cu oglinda sufletului. Energia sexuală devine un întrerupător pentru concentrare, numai dacă în ea este o componentă emoțională. Odată ce recunoşti conținutul emoțional şi te poți ocupa de „el" în mod direct, atunci energia sexuală nu mai este o distragere. Pentru acest proces este fundamental exercițiul de control al gândurilor, în care înveți să te „distanțezi de la participare directă" în acest strat al lucrărilor minții tale.

Aspectul emoțional primar care-i oferă energiei tale sexuale abilitatea de a-ți întrerupe focalizarea, este faptul că suntem învățați (de cultura noastră vestică) să o gândim ca pe un lucru murdar, un lucru care ne degradează atunci când îi „cedăm". Motivația este în principal pentru că orgasmul şi sexualitatea sunt aşa de plăcute pentru corpul fizic, iar noi suntem învățați că trupurile noastre sunt de asemenea lucruri murdare pe care ar trebui să le ignorăm dacă e să fim creaturi spirituale şi nu animale. În experiența mea, asta este o prostie menită să creeze o schismă de vinovăție în conştiență. Ea stă în opoziție directă cu natura!
Trupurile noastre sunt un cadou divin, nu un blestem. La nivel fizic, ele sunt singura noastră unealtă de a percepe bucuria, plăcerea şi frumusețea – toate acestea fiind calități divine importante. De asemenea, prin corpurile noastre fizice primim hrănire astrală şi mentală, în timp ce existăm în lumea fizică. Prin corpurile noastre fizice sacre, noi putem percepe şi experimenta lucruri în lumea fizică, care hrănesc cele mai înalte niveluri ale ființei noastre.
Unele experiențe fizice hrănesc „numai" corpul fizic şi nu ajung mai sus întru straturile Sinelui. Un exemplu al acestui lucru este privirea unui film pornografic – ar putea satisface nivelul fizic, dar nu satisface la nivelurile emoțional sau spiritual. La fel este mâncarea unui BigMac (câh) – el ne umple stomacul, dar în nici un caz nu ne hrăneşte corpurile superioare. „Acelaşi lucru este adevărat despre actele sexuale care sunt efectuate în contextul vinei sau ruşinii, sau despre energia sexuală neîmplinită, care poartă aceeaşi amprentă a vinei şi ruşinii – aceste lucruri nu hrănesc corpurile superioare."
Dar, atunci când sexualitatea este văzută ca percepția şi experimentarea cadoului divin al plăcerii fizice, şi ne lansăm în ea „plini de mulțumire" şi „fără de ruşine", atunci ea „va hrăni direct aceste niveluri mai înalte ale Sinelui". Pentru mine, un orgasm este o oportunitate de a experimenta o plăcere fizică, care-mi hrăneşte simultan şi Sinele superior. Întotdeauna o apreciez ca fiind un cadou divin, din moment ce există foarte puțină plăcere de acest tip care poate fi avută.
Aşa că atunci când simt creşterea energiei sexuale din corpul meu, ea nu poartă acea încărcătură a unui ceva necunoscut care caută să fie împlinit. Vezi tu, atunci când energia sexuală este experimentată în contextul ruşinii şi al vinei, nu experimentezi niciodată această hrănire superioare DAR „trupul tău şi Sinele tău superior ştiu ambele ceea ce-ți scapă". Această schismă, generată de faptul că anumite părți esențiale din tine ştiu un lucru pe când sinele de suprafață care controlează contrazice această cunoaştere, este cea care face ca energia sexuală să fie atât de covârşitoare pentru sinele de suprafață.
Repet, ăsta este motivul pentru care este aşa de importantă împreunarea lucrului cu oglinda sufletului, şi exercițiile mentale. Pe măsură ce le urmezi pe acestea două, ajungi față în față cu aceste problematici „în contextul în care ele există" – mintea şi personalitatea ta.
Moştenirea noastră culturală joacă un rol important în personalitatea normală, în special în acele părți ale moştenirii care aparțin de sexualitate. Dacă lucrul cu oglinda sufletului este abordat cu sinceritate adevărată şi nemiloasă față de sine, şi cu o auto-examinare care mătură cu adevărat „fiecare" colț al psihicului nostru, atunci este „inevitabil" că studentul va fi pus în fața acestor aspecte generate de conflictul dintre moştenirea noastră culturală, şi natură. Acest conflict este, în cele mai multe cazuri, rădăcina cauzală a „formării" trăsăturilor negative de caracter.
Buddha a spus că încarnarea implică suferință, şi că suferința este lucrul asupra căruia ne concentrăm majoritar. Deşi acesta este evident un adevăr, nu este întregul adevăr. Motivul pentru care experimentăm cel mai mult suferința, e pentru că ea este aspectul asupra căruia suntem învățați să ne concentrăm. Dar nu este singura noastră alternativă şi în opinia mea nici nu e intenția originală a încarnării fizice. Pământul este menit a fi ca o mănuşă fină, catifelată care ne sprijină şi ne hrăneşte la „toate" nivelurile Sinelui. Dar l-am făcut un loc împotriva căruia luptăm şi pe care încercăm să-l forțăm corespunzător voinței noastre, un loc de mare suferință.
Inițierea este un proces de inversare a acestei vătămări şi de recuperare a abilității noastre de a ne hrăni „întregul" Sine – un proces care aduce aceste niveluri mai înalte ale Sinelui întru mănuşa catifelată pe care am creat-o din nou. Acesta este motivul pentru care munca inițială din IIH este concentrată asupra echilibrării nivelurilor personale ale Sinelui – „mai întâi" ne creăm din nou la cel mai de jos nivel, şi ăsta este actul care creează mediul în care un nivel şi mai înalt al Sinelui se poate manifesta „la nivelul fizic / personal".
Această muncă inițială de transformare de sine personală este hrănitoare pentru „cel mai înalt" nivel al Sinelui. Ea permite celui mai înalt Sine al tău să lumineze puțin mai strălucitor în întunecimea acestui tărâm fizic. Iar acesta este un eveniment FOARTE puternic şi binecuvântat! Această lumină adițională acționează ca o sământă, conținând potențialul pentru mult, mult mai multe (dacă ai grijă de ea).
Şi acum (scuze că am bătut din gură aşa de mult), ceva sfaturi practice.
Îți sugerez să faci un test în care să-ți experimentezi energia sexuală ca pe un cadou. În loc să-i rezişti şi s-o dai la o parte, încearcă s-o îmbrățişezi şi să te bucuri de ea. Nu sugerez că trebuie s-o satisfaci fizic de fiecare dată când apare (asta ar fi epuizant!), ci îți sugerez să încerci să experimentezi în acest fel energia sexuală, indiferent dacă o satisfaci sau nu. Şi când iei lucrurile în propriile mâini, fă asta ca un act de bucurie şi ca un simplu act de a găsi plăcere în ceva care ți se cuvine, din moment ce te afli într-un corp fizic. Încearcă să experimentezi această plăcere şi cu niveluri mai înalte ale conştientizării de sine. Cu alte cuvinte, extrage din ea, cu „întregul" tău Sine, fiecare bucățică de hrănire plăcută pe care o poți extrage. Nu o lăsa să fie o experiență pur fizică.

De asemenea, împreună cu acest experiment, îți sugerez să-ți hrăneşti nivelurile mai înalte ale Sinelui şi prin alte mijloace. Un exemplu excelent este percepția frumuseții. Atunci când vezi, auzi, miroşi sau simți ceva care ți se pare

a fi frumos, focalizează-ți mintea asupra acelui ceva, şi îmbată-te în frumusețea lui. Savureaz-o şi permite-i să-ți pătrundă conştiența. Rămâi asupra ei cât de mult timp poți sau doreşti. Fă asta sau ceva asemănător cu fiecare ocazie pe care o ai, şi foloseşte bine fiecare oportunitate care ți se prezintă.
Această ultimă practică va umple stomacul nivelurilor superioare ale Sinelui, iar energia sexuală va fi mai puțin presantă şi va prezenta o distragere mai mică.

Toate cele bune,
Rawn Clark 13 Septembrie 2002

Nivelul I: Antrenament astral

Ponturi despre oglinda sufletului

„Aş aprecia o reflecţie de la cineva cu privitor la elementul de care ar aparţine pofta trupească."

În caz că întrebarea ta se leagă de oglinda sufletului, ar fi imposibil pentru oricine altcineva decât tine să răspundă. În acel context „pofta trupească" este o categorie prea largă pentru ca cineva să spună cărui Element dinlăuntrul „tău" aparţine ea. Acestea sunt de fapt tipul de judecăţi pe care trebuie să le facem noi înşine, bazându-ne pe propria manifestare personală a fiecărei trăsături de caracter.
Însă, în general, pofta trupească este asociată Elementului Foc, din faptul că se manifestă de obicei ca o forţă pasională. Dar pofta trupească poate aparţine şi de Apă, şi de Aer şi de Pământ.
Cărui Element îţi spune instinctul tău că ar trebui s-o asociezi? În lucrul cu oglinda sufletului, el este de obicei cel mai bun ghid spre atribuirea trăsăturilor tale de caracter Elementelor.
La a doua dintre multele oglinzi de caracter pe care le-am făcut în decursul anilor, m-am decis să încerc un experiment. Procesul de asociere a trăsăturilor de caracter Elementelor, fusese greu la prima mea oglindă a caracterului, aşa că m-am decis să-l abordez diferit. De această dată. Le-am repartizat aşa cum mi-a spus instinctul meu imediat, fără toate acele ore de gândire şi indecizie. Le-am scris pe toate (a durat cam 5 minute) şi le-am pus la o parte. Câteva zile mai târziu, mi-am luat lista de trăsături care nu erau asociate Elementelor, şi am început din nou procesul de asociere a fiecărei trăsături, aşa cum îl făcusem la prima oglindă. Această listă (care a durat câteva zile) era puţin diferită decât lista mea făcută instinctiv în 5 minute. Am folosit lista făcută cu mai multă muncă pentru lucrul de transformare a caracterului şi ca de obicei am ajuns să schimb unele dintre atribuirile mele pe Elemente. În final, asocierile mele făcute prin muncă intensivă au evoluat înspre a se potrivi mai bine cu lista făcută în cele 5 minute, decât se potriveau cele din lista făcută prin muncă! Cu alte cuvinte, lista mea instinctuală era în fine mai acurată decât era lista pentru care „transpirasem". Nu era perfectă, dar era mai bună!
Accept, până atunci dobândisem o înţelegere mai bună asupra Elementelor decât o aveam când am făcut prima mea oglindă, dar chiar şi aşa, acesta poate fi un loc la fel de bun spre a începe, ca oricare altul. Odată ce ţi-ai făcut atribuirile instinctuale proprii faţă de Elemente, întoarce-te şi examinează-le raţional. Şi bineînţeles, pe măsură ce lucrezi cu ele şi începi procesul de schimbare de sine, le vei înţelege mult mai bine repartizările Elementale. Acesta este locul în care atribuirile tale Elementale îşi primesc rafinarea lor finală – în procesul de transformare de sine.
Toate cele bune,
Rawn Clark 22 Mai 2002

Mai multe întrebări asupra oglinzii sufletului

„Referitor la trăsăturile de caracter ale Nivelului 1, încă încerc să-mi dau seama care trăsături se potrivesc cu Akasha."

Nici una. Trăsăturile de caracter sunt atribuite numai celor patru Elemente.

„Ciudat. Mă gândeam că ai spus sigur ceva despre trăsăturile de caracter Akasha, dar uitându-mă prin arhivă, nu găsesc nimic. Probabil am interpretat greşit ceva, undeva."

Probabil că locul de unde ai luat ideea era din comentariul meu din cartea ABardonCompanion. Am intitulat categoria „indiferent" (aspectele despre care nu îţi dai seama cărui Element aparţin) ca şi „Eter / Necunoscut". Nu m-am referit la faptul că ele aparţin Akashei / Eterului, ci am folosit termenul personal, spre a le semnifica incomprehensibilitatea. Îmi dau seama că dacă va apărea o a doua ediţie a cărţii mele, va fi nevoie să modific acea frazare.

„Am început primul pas, şi am deja probleme în a ajunge la 100 de elemente în oglinda sufletului. Sunt împotmolit undeva la 90. Mi-am verificat aproape întregul trecut, însă apar mereu aceleaşi cuvinte. Am scris mereu cuvântul (cum ar fi lăcomia, sau altceva) şi o mică notă cu privire la contextul apariţiei. Dar acum, nu mai am adjective (ca şi, lacom, urâcios, mânios), trebuie ca ele să fie mai multe de 100? Căci oricare ar fi acea stare, am trăit-o odată sau de mai multe ori în viaţă. Sau trebuie să scriu situaţiile. Căci atunci sunt cu miile. Poate că limbajul îmi este prea limitat."

O sută de trăsături este un scop, nu este de fapt o cerinţă minimă. Aşa că dacă tu poţi ajunge doar la 90, atunci ele sunt ceea ce ai...pentru moment. Odată cu trecerea timpului, poţi adăuga mereu la lista ta, pe măsură ce-ţi dai seama de mai multe caracteristici.
Cu toate acestea, este folositor să fărâmiţezi etichete cuprinzătoare ca şi lacom, urâcios, mânios, şi aşa mai departe. Fiecare dintre ele se poate manifesta într-o varietate de feluri şi apare ca răspuns la un număr destul de mare de diferiţi stimuli. Aşa că-ţi sugerez să examinezi aceste etichete largi şi să încerci să le fărâmiţezi puţin.

Marele avantaj care apare din efectuarea acestei deconstrucții devine clar atunci când începi munca de nivel doi, de transformare a caracterului. Este foarte dificil, dacă nu imposibil să transformi ceva aşa de larg cum este „mânia” . Dar dacă o împarți în mai multe „tipuri” specifice de mânie, atunci poți „pune mâna” pe un tip odată şi îl poți transforma. Prin transformarea unui tip odată, poți transforma în cele din urmă mânia.

Un răspuns dat de Vovin

Dragă M,
Ce te face să fii leneş? Care sunt motivele pentru lenea ta? Foloseşte astfel de întrebări spre a săpa mai adânc în motivele trăsăturilor tale de caracter.
De exemplu sunt leneş. În legătură cu ce sunt leneş?
1) Leneş în legătură cu practica mea.
2) Leneş când vine vorba de plata facturilor.
1) De ce sunt leneş în practica mea? Ezit să fac munca deoarece îmi e teamă de eşec?
2) De ce sunt leneş în plata facturilor? Luarea banilor din contul meu bancar mă face să mă simt nesigur?
Trăsături noi apărute din cuvântul Leneş.
1) Teama de eşec.
2) Nevoia de a mă simți protejat financiar.
1) De ce mă tem de eşec? Şi exact în legătură cu ce simt teama de eşec?
etc etc. etc. etc.
Prin procesul de autoanaliză, aşa cum este arătat mai sus, nu vei avea probleme în găsirea celor o sută de trăsături negative de caracter.
De asemenea, este o idee bună să desenezi rezultatele analizei tale. În acest fel, vei ajunge la o imagine clară asupra felului în care trăsăturile tale se influențează reciproc şi asupra modului în care ele interacționează. Din exemplul de mai sus, căsuța „Leneş” se va ramifica în alte două căsuțe „Leneş în practică” şi „Leneş în plata facturilor”. Acestea se vor ramifica în „Teama de eşec”, etc. În cele din urmă, aceste trăsături tind să meargă în cerc şi să se oprească acolo de unde au pornit, sau vei afla că anumite trăsături influențează sau se găsesc la rădăcina multor altora.

- continuarea lui Rawn -

Relația dintre trăsăturile tale de caracter şi Elemente nu poate fi percepută numai cu intelectul rațional. Aceasta este motivul pentru care Bardon sugerează ca elevul să mediteze adânc asupra fiecărui Element şi asupra trăsăturilor de caracter. Meditația are acces la „mai multe” informații decât intelectul rațional, şi dezvăluie o înțelegere asupra Elementelor care nu poate fi obținută doar prin gândire. Îți sugerez să aplici tehnicile mentale ale Nivelului Unu, de meditație monofocalizată şi meditație vid al minții, spre a pătrunde mai adânc întru Elemente, în loc de a te concentra numai asupra listelor de trăsături de caracter, şi asociațiilor cu Elementele.

„Acestea fiind spuse mă „gândesc” că emoțiile cele mai puternice şi pline de energie aparțin Focului, datorită energiei electrice sau proiective pe care o au. Mânia este deseori înfățişată ca fulgere şi raze roşi, etc. Încrederea este văzută în desene animate ca având un piept umflat, sau determinarea, o anumită trăsătură a liniei faciale. Toate aceste exemple, mie îmi înfățişează o anumită cheltuială de energie, şi aşadar aparțin Focului. Sentimentele ca timiditatea sunt simțite în interior – atrase acolo magnetic în opinia mea, şi aparțin aşadar Apei şi emoțiilor. Cel puțin aşa le înțeleg eu, şi sper că Rawn sau altcineva mă va corecta dacă greşesc, şi indiferent dacă am sau nu dreptate, va adăuga anumite informații luminoase acestui subiect.”

În general, ai ideea corectă [asupra lucrurilor]. Însă problema este că trăsăturile pe care le-ai scris sunt „rezultate ale” trăsăturilor de caracter. De pildă mânia este un „simptom” sau „efect” Focos, nu este o „trăsătură rădăcină de caracter”. În lucrul cu Oglinda Sufletului, trebuie să găseşti însăşi rădăcina. Rădăcina mâniei „ar putea” avea o natură Focoasă, dar poate avea de asemenea una Apoasă, Aeriană, sau Pământească. Ăsta este motivul pentru care am spus că aceşti termeni largi „trebuie” să fie fărâmițați situațional şi examinați până când ai descoperit cauza lor rădăcină.
Atribuirea Elementală a trăsăturilor tale de caracter este o chestiune FOARTE personală, aşa că listele de corespondențe servesc unui uz limitat în această privință. Ceea ce pentru o persoană există ca trăsătură Focoasă, ar putea fi Apoasă pentru tine, aşadar, chiar dacă îți găseşti într-o listă făcută de altcineva trăsătura de caracter, tot trebuie s-o examinezi şi să decizi „de unul singur” cărui Element aparține ea cu adevărat în cazul „tău”.
Este inevitabil că „la Nivelul Unu” vei face câteva greşeli în atribuirile Elementale, deoarece la acest nivel, comprehensiunea ta asupra Elementelor este destul de sub-dezvoltată. Dar asta se schimbă pe măsură ce progresezi şi îți adânceşti lucrul cu Elementele. Înțelegerea ta asupra lor se îmbunătățeşte, astfel încât mai târziu ajungi să repartizezi trăsăturile de caracter aşa cum este nevoie. Oglinda Sufletului de la Nivelul Unu ar trebui să fie aşa de bună pe cât eşti

capabil să o faci, dar ea este de asemenea un lucru care evoluează, la care adaugi caracteristici deîndată ce le descoperi, şi din care tai jos trăsături pe măsură ce le transformi. Ea nu are nevoie să fie „perfectă”.
Sfatul meu este să o faci cât de bine poți la acest nivel, bazându-te pe înțelegerea ta curentă asupra Elementelor. Acceptă-i imperfecțiunile şi promite-ți că vei face corectări pe măsură ce înțelegerea ta se adânceşte. La acest nivel, străduința către o perfecțiune absolută în aceste atribuiri duce adesea la oameni care petrec luni în şir numai asupra acestei faze a muncii, şi ajung aşa de frustrați încât renunță în mijlocul drumului.

„Terminându-mi cu puțin timp în urmă (fără prea mare dificultate) oglinda negativă a sufletului, m-am decis azi să trec mai departe la oglinda pozitivă a sufletului. Atunci când m-am aşezat să scriu câteva trăsături de caracter pozitive, am ajuns rapid la o conştientizare asupra mea şi despre imaginea mea de sine. Am găsit foarte repede aproape 200 de trăsături pentru oglinda negativă a sufletului, dar mă căznesc să ajung la 80 pentru oglinda pozitivă. Ăsta este un aspect care a dezvăluit multe pentru mine, şi a însemnat că munca asupra oglinzii pozitive a sufletului a fost actualmente întrucâtva mai supărătoare decât munca asupra oglinzii negative.”

Ceea ce ai povestit este o experiență comună. Cred că ea apare din cultura noastră modernă în care este mai acceptabil să ne criticăm decât să ne lăudăm pe noi înşine, aşa că aproape niciodată nu luăm oportunitatea de a ne analiza trăsăturile pozitive de caracter. Când suntem dintr-o dată puşi în fața situației de a face această acțiune, tragem linie şi ne căznim să vedem binele în mijlocul atâtor rele. Parțial, deoarece suntem aşa de fixați în a ne feri de lauda de sine; însă, analiza pozitivă a sufletului NU presupune laudă de sine sau egocentrism – ci este efectuarea sinceră a bilanțului părților bune din noi. Ceea ce necesită un nivel de sinceritate față de sine la fel de radical cum îl presupune analiza trăsăturilor negative de caracter! Oglinda sufletului nu este un exercițiu de condamnare de sine, falsă smerenie sau devalorizare de sine. Este un exercițiu de auto-examinare „sinceră” şi autoanaliză „sinceră”.
Deseori, atunci când vine vorba de trăsăturile pozitive, o persoană care a făcut o muncă foarte amănunțită în fărâmițarea trăsăturilor de caracter negative până la detalii aproape microscopice, va scrie trăsături pozitive foarte cuprinzătoare, ca „bucurie”, „blândețe”, şi va uita complet de nevoia de a fi specifică. Rezultatul va fi o percepție foarte strâmbă asupra sinelui, ca fiind o creatură extrem de negativă; pe când în realitate ăsta este doar rareori cazul cu cineva care a fost capabil să pătrundă aşa de adânc în partea sa negativă.
Unii oameni vor gândi că oglinda negativă a sufletului este cea mai importantă, dar asta este doar parțial adevărat. Accept, focalizarea muncii de transformare a caracterului este pusă asupra transformării trăsăturilor negative, dar trăsăturile pozitive sunt „esențiale” acelui proces. Ele sunt aliații noştri, în faptul că arată calea spre succes. Aşa că depistarea câtor de multe trăsături pozitive poți, se dovedeşte a fi foarte benefică în cadrul muncii de transformare a caracterului.
Toate cele bune,
Rawn Clark 5-22 Ianuarie 2003

Este pălăvrăgeala mentală o trăsătură negativă de caracter?

„Este aşa-numita „pălăvrăgeală mentală” (discuția mentală internă) un element de introdus în oglinda sufletului, sau este o activitate legată doar de spirit...din moment ce ea este un neajuns corectat la nivelul 1, la categoria „spirit”?”

Pălăvrăgeala mentală nu este un „neajuns”. Ea este un aspect natural al minții umane. Este felul în care funcționează creierul, şi nu un defect emoțional. Aşadar, ea nu este potrivită pentru oglinda negativă a sufletului.
Toate cele bune,
Rawn Clark 28 Octombrie 2003

„Unii ar putea spune că „pălăvrăgeala mentală” creează un obstacol atât pentru observația externă (prin adăugarea lucrurilor la impresii) cât şi pentru acțiunea internă (prin blocarea voinței), că ea împrăştie şi iroseşte energia, că ea semnifică o lipsă de unitate internă şi de control intern. Pălăvrăgeala mentală ar putea să crească emoțiile negative dacă ea este critică şi judecă, ea poate înşela conştiența dacă ea se justifică, explică sau ascunde în altfel adevărul. Ea ajută la ascunderea realului, permițându-i cuiva să judece pe alții prin alt standard decât se judecă pe el însuşi. Pălăvrăgeala mentală poate duce la identificarea cuiva cu propriile gânduri şi stări mentale în loc să le controleze. Cred că un enunț mai potrivit ar fi că pălăvrăgeala mentală ar putea să fie sau nu un neajuns, sau un simptom al unui neajuns, dar chiar şi aşa cred că este periculos s-o excluzi în totalitate.”

Ceea ce descrii tu sunt felurile în care individul „relaționează cu” pălăvrăgeala mentală. De una singură, pălăvrăgeala mentală este o simplă stare de fapt a naturii – un mecanism al conştienței legate de creier. Odată ce individul îşi întoarce atenția la o parte de la pălăvrăgeala de suprafață a minții, ea descreşte.

Pălăvrăgeala de suprafaţă reflectă starea interioară a individului, şi chiar acea stare interioară este cea care trebuie transformată, pe lângă relaţia individului cu pălăvrăgeala de suprafaţă. Dar pălăvrăgeala de suprafaţă însăşi, nu este „vinovată”.
Bineînţeles, „felul în care omul relaţionează cu pălăvrăgeala sa de suprafaţă” este un aspect relevant pentru Oglinda Sufletului, dar pălăvrăgeala mentală însăşi nu este, deoarece ea nu e un aspect al caracterului unui om.
Toate cele bune,
Rawn Clark 28 Octombrie 2003

„[În oglinda sufletului] am scris „pălăvrăgeală mentală permanentă, care duce la o lipsă a concentrării şi a memoriei de scurtă durată, şi la probleme de asimilare mentală”.”

Problema aici este o lipsă a disciplinării mentale, nu pălăvrăgeala mentală. Pălăvrăgeala mentală este hrănită de concentrarea ta asupra ei – exerciţiul de observare al gândurilor te învaţă asta, nu-i aşa? Dacă pălăvrăgeala ta mentală te distrage, atunci asumă-ţi control asupra minţii tale şi focalizeaz-o altundeva. Situaţia asta nu este una care poate fi corectată prin etichetarea „pălăvrăgelii mentale” ca o trăsătură negativă de caracter. Singura cale de a o corecta este prin întărirea disciplinării mentale.

„În acest caz Rawn, sugerezi că dacă am grijă de restul oglinzii negre [şi rezolv trăsăturile ei negative], asta va face ca pălăvrăgeala mentală să nu mai fie un handicap?”

Nu. Tot ceea ce va face această acţiune, este că va schimba natura pălăvrăgelii mentale, lucrurile despre care vorbeşte şi emoţiile pe care le exprimă, dar nu va face nimic spre a elimina strânsoarea pe care o exercită asupra atenţiei tale. Acesta este un aspect separat, care trebuie să fie abordat din perspectiva disciplinei mentale.
Toate cele bune,
Rawn Clark, 29 Octombrie 2003

<u>Atunci când introspecţia lasă elevul cu un sentiment de alienare</u>

„Să fiu sincer, încep să simt ca pe o corvoadă să ascult preocupările zilnice ale majorităţii oamenilor. Sunt sigur că ei observă acest nou comportament. Chiar observ oameni care se înfurie deoarece nu mai aleg să „particip” la emoţiile lor aşa cum o făceam înainte. De asemenea, am ales să-mi ţin viaţa spirituală foarte privată şi să nu vorbesc niciodată despre ea, dar întotdeauna există oameni isteţi care observă...Are cineva de aici experienţe similare şi îmi poate oferi ceva sfaturi pentru a mă descurca cu oamenii care sunt fericiţi în a nu pune întrebări, în această lume a iluziilor? (ultima remarcă nu ar trebui citită ca negativă)”

Oricum aş citi-o, ea pare a fi negativă, cel puţin deoarece ai împărţit lumea în „oameni ca mine” şi „oameni ca ei”. Mă gândesc că asta este o fază foarte comună a muncii de introspecţie / de schimbare de sine, indicând faptul că întoarcem în afară ceea ce ar trebui să întoarcem doar înăuntru – judecarea.
Îţi sugerez să examinezi foarte atent aceste sentimente, pentru ceea ce sunt ele. În esenţă, acesta este un aspect al nevoii de a te simţi superior altora, ca un mijloc de a te face să te simţi „bine”. Este o înjosire a altora, spre a te ridica pe tine. Rezultatul final al acestei acţiuni este că vei rămâne singur singurel.
Există un vechi proverb care spune că ceea ce ne supără în altul sunt de fapt lucrurile care ne supără înlăuntrul nostru. Când caracterul altuia ne face să-l judecăm, înseamnă că vedem în noi aceeaşi slăbiciune dar mai degrabă nu vrem s-o recunoaştem aşa că îl privim de sus pe celălalt, ca să ascundem ce este de asemenea înlăuntrul nostru. Însă, calea transformării caracterului necesită ceva mai mult de la noi. Ea necesită să întoarcem acea rază de laser înăuntru, şi să dezrădăcinăm acea slăbiciune dinlăuntrul „nostru”. Felul în care acţionează cealaltă persoană este problema ei, dar felul în care acţionezi tu este problema ta.
Toate cele bune,
Rawn Clark 20 Noiembrie 2003

„Prietenul meu mi-a recomandat că aş putea să ajut voluntar oameni mai puţin norocoşi – el credea că acest act te ajută să te conectezi mai mult cu oamenii şi să-ţi dezvolţi o iubire mai adâncă pentru omenire.”

Acţiunea respectivă poate face asta, dar nu atunci când este făcută din motive egoiste. Dacă actul implică doar ceea ce „tu” poţi obţine din el, şi nu simplu „efectuarea pentru alţii”, atunci nu este „dăruire”. Ci este o versiune mai subtilă a „luării” [de la altul]. Dăruirea este ceea ce oferă compasiune şi nu luarea [de la altul].

„Noaptea trecută în timpul meditațiilor mele, mi s-a reamintit că există oameni ca Victor Frankl, care nu şi-a judecat capturatorii şi a reuşit să creeze pace dinlăuntrul lui. O faptă destul de măreață, având în vedere circumstanțele."

Cheia pentru asta este recunoaşterea ta în ceilalți. Ceea ce începe la nivelul sinelui mundan. De exemplu atunci când întâlneşti pe cineva care este împotmolit într-o viață foarte meschină, la suprafața existenței, îți vezi sinele trecut care a trăit cândva şi el acelaşi tip de viață. Îți aminteşti cât a fost ea de dureroasă şi de sumbră, în comparație cu acum şi simți compasiune pentru starea lui proastă, care a fost cândva a ta. Vezi pe cineva care este condus de mânia sa, şi îți aminteşti toate momentele când ai fost şi tu condus de mânia ta. Cu alte cuvinte, compasiunea pentru altul constă în primul rând în recunoaşterea a cât de asemănător eşti tu cu acela, şi apoi iubirea pe care o simți pentru propriul sine curge în cel cu care te asemeni datorită caracterului vostru comun.
Pe măsură ce conştiența individului se extinde şi ies la suprafață amintirile încarnărilor anterioare, se experimentează un caracter comun cu fiecare act imaginabil, de la cel mai oribil la cel mai sublim. Iar când conştientizarea ta se uneşte cu Divinul, împărtăşeşti caracterul comun cu „ori" ce, „ori" cine, „ori" când, „ori" unde şi „ori" de ce.
Toate cele bune,
Rawn Clark 21 Noiembrie 2003

De ce să atribuim la Elemente, trăsăturile oglinzii sufletului?

„Cu privire la compilarea Oglinzii Sufletului şi repartizarea trăsăturilor de caracter la Elemente, apoi categorisirea ulterioară a trăsăturilor de caracter conform efectului lor, nu am înțeles niciodată de ce facem asta."

Există două motive principale de a face asta. Primul este că te plasează într-o relație diferită cu elementele pe care le-ai scris. Te separă puțin mai mult de natura personală a acestor trăsături, prin intelectualizarea lor, pe măsură ce analizezi căror Elemente se potrivesc, care este gradul lor de apariție etc. Ceea ce-ți oferă puțin mai multă putere asupra lor şi te ajută să efectuezi transformarea lor.
Al doilea, practica te invită să iei în considerare felul în care Elementele se manifestă „înlăuntrul tău". Acesta este un precursor important spre a înțelege felul în care Elementele se manifestă extern. Când poți identifica personal felul în care simți un Element înăuntrul tău, atunci îl poți recunoaşte extern mai rapid. Şi când poți manipula Elementele „intern" în acest fel (transformare a caracterului), atunci le poți manipula mai rapid extern.

„Există vreo cerință să transformi calitățile negative într-o anumită ordine (de pildă mai întâi toate calitățile de Foc, sau poate mai întâi pe cele mai puternice)?"

Nu. Aşa cum a explicat Bardon, ai de-a face cu două opțiuni: sau începi cu trăsătura de caracter cea mai supărătoare, sau începi cu cea mai puțin supărătoare. Cu alte cuvinte, începi cu o trăsătură despre care ştii că va fi dificil să o transformi, sau cu una despre care ştii că va fi uşor să o transformi. Dacă simți că ai destul de multă voință spre a face față cu eficacitate unei trăsături majore, atunci fă asta, deoarece îți va întări mult voința. Pe de altă parte, dacă te îndoieşti de voința ta, atunci începe cu o trăsătură mai uşoară, şi asta îți va creşte voința gradual.
Toate cele bune,
Rawn Clark 4 August 2004

Nivelul I: Antrenament fizic

Mai multe întrebări asupra nivelului unu

„Am probleme în ceea ce priveşte disciplina mentală, [exerciţiul] în care trebuie să menţii un gând sau o idee timp de 5 minute sau mai mult. De exemplu dacă mă gândesc la o portocală, îmi este permis să analizez portocala vizual, cu alte cuvinte să privesc cu ochii minţii detaliile portocalei, sau se presupune doar să menţin imaginea portocalei şi doar atât? Sau poate o emoţie, de pildă iubire. Mă gândesc la momentele când am fost îndrăgostit? Este bine dacă variez imaginile atât timp cât ele se leagă de iubire (sau orice altceva este conceptul ales)?"

Aici este vorba de„disciplinarea" gândurilor, ceea ce însemnă că trebuie să înveţi cum să-ţi aduni şi să-ţi ghidezi gândurile. Toate gândurile tale ar trebui să pivoteze în jurul focalizării tale centrale. Aşa că, în exemplul tău asupra portocalei, ar trebui să faci mai mult decât să vizualizezi o portocală. [Ceea ce este de fapt mai potrivit pentru Nivelul Doi şi pentru exerciţiile de concentrare asupra unui singur simţ]. Ai nevoie să-ţi eliberezi gândurile destul de mult, dar să le menţii centrate asupra portocalei. Pe măsură ce gânduri care nu au de-a face cu portocala, intră nepoftite în concentrarea ta, trebuie să le opreşti şi să te întorci la portocala ta.
Acest exerciţiu te învaţă cum să alegi dintre potopul de gânduri care locuiesc în mintea normală. La primul exerciţiu, tot ceea ce ai făcut a fost să observi această hoardă de gânduri, şi să te detaşezi de la ea. Acum trebuie să te ataşezi din nou la procesul de gândire şi să îl controlezi, să îl ghidezi şi să-l foloseşti spre propriile scopuri.
Procesul arătat mai sus te pregăteşte pentru exerciţiile de Nivel Doi, de concentrare asupra unui sigur simţ. La acestea, va trebui să exerciţi un control şi mai mare asupra minţii tale.
Exerciţiul de vid mental este, în multe privinţe, antiteza disciplinării gândurilor deoarece ea necesită detaşare completă. În acest sens el este similar cu primul exerciţiu de observare detaşată, cu excepţia faptului că la vidul mental te detaşezi chiar şi de „observare".

„Am început introspecţia, şi am găsit 90 de elemente pentru oglinda neagră a sufletului. Însă, procesul a durat doar două zile! Am fost oare prea autocritic şi am scris lucruri prea mărunte? Am făcut tot posibilul să descopăr totul, dar am tendinţa de a-mi îngropa sentimentele cu emoţii, ceea ce face greu de a descoperi trăsăturile majore în ceea ce mă priveşte. Însă, lista de până acum pare să conţină lucruri relevante."

Îţi sugerez să ai încredere în propriul proces de lucru. Mie îmi pare că ai pornit excelent cu oglinda ta negativă, dar asta nu înseamnă că trebuie să te opreşti la 90 de trăsături de caracter. Cu cât descoperi mai multe, cu atât mai bine. Dar dacă asta este tot ceea ce poţi descoperi tu în acest moment, atunci treci mai departe la lista oglinzii tale pozitive şi reîntoarce-te ulterior la lista oglinzii negative. Fă ceea ce simţi că este natural, şi ceea ce presupui că este „potrivit". Aproape întotdeauna, locul cel mai bun de a începe este cel pe care-l simţi a fi potrivit să începi.

„Dar cele ce m-au preocupat foarte mut, au fost visele mele. Din momentul în care am început Nivelul I, în fiecare noapte am fost bătut la cap de un aspect al personalităţii mele, aproape ca şi cum subconştientul meu a ales o trăsătură exactă de caracter din cele pe care le scrisesem la exerciţiul cu introspecţia, şi a creat un vis deranjant spre a-mi arăta cât de mare era problema legată de acel aspect. Nu voi intra în detaliu despre conţinutul viselor, dar ele au fost supărătoare (iar eu experimentez rareori coşmaruri sau ceva negativ). Este asta normal, sau ar trebui să fac ceva în legătură cu experienţa?"

Nu este nimic greşit în legătură cu ceea ce descrii. De fapt, este foarte bine. Eu numesc această experienţă „şcoala viselor". Ceea ce se întâmplă, este faptul că mintea ta subconştientă a fost îmbibată de munca ta cu IIH, şi continuă respectivul lucru chiar şi atunci când tu nu eşti concentrat conştient asupra lui. Atunci când visezi, ai un acces direct la acele straturi subconştiente ale psihicului tău şi experimentezi direct ceea ce se întâmplă acolo. Însă, acesta e tărâmul simbolului personal, aşa că orice ai experimenta este simbolic într-un anumit fel. De pildă natura deranjantă a viselor tale, este simbol al modului în care te simţi tu cu privire respectivele trăsături de caracter. Şi prin acest limbaj simbolic, înveţi toate ramificaţiile simbolice ale acestor trăsături de personalitate.
Atât timp cât îţi aminteşti că visele respective sunt „simbolice" şi faci tot posibilul să pătrunzi întru „sentimentul" pe care ele îl generează, această metodă poate fi un ajutor minunat în munca ta cu oglinda.

„Poate că visele mele îmi spun ceva pe care-l trec cu vederea, ceva pe care NU îl scriu în oglinda sufletului?"

Păi, fac ele asta? Sau luminează mai mult ceea ce ai descoperit deja? Astea sunt întrebări pe care doar tu le poţi descoperi, de unul singur.
Toate cele bune,
Rawn Clark 4 Iunie 2002

<u>Diverse subiecte despre magia euharistică [răspunsuri oferite de Rawn şi EMC]</u>

„Poate cineva dintre cei mai experimentaţi să explice la ce se referă Bardon prin „încorporarea dorinţei în mâncare”? Înţeleg ceea ce spune el prin dorinţa de lucruri emoţionale, cum ar fi sănătate, linişte şi pace interioară, dar ce se poate spune despre abilităţi? Nu are nici un sens pentru mine să spun „Pe măsură ce mănânc această mâncare, mănânc abilitatea de a vizualiza” sau „mănânc abilitatea de a-mi controla gândurile”. Care ar fi cea mai bună cale de a fraza aceste gânduri pentru ca dorinţa să fie mai eficace?”

Răspuns de EMC

Ceea ce trecusem cu vederea în acel pas, dar am revenit şi am „re-învăţat” ulterior este importanţa celor 6 cuvinte „cu cea mai intensă imaginaţie posibilă”...ceea ce s-a dovedit a fi de ajutor pentru mine în acel nivel nu au fost cuvintele, ci imaginarea intenţiei ca şi cum aş fi avut deja abilitatea pe care o doream, şi această abilitate creată de proprietăţile magice ale mâncării pe care o mâncam.
Aşa că pe măsură ce mâncam, îmi imaginam că pot simţi trezindu-se înlăuntrul meu abilitatea de a vizualiza cu însufleţire (en. vividly). Ar putea ajuta, dacă treci de la perspectiva persoanei întâi la cea a celei de-a treia persoane în care te priveşti, şi „vezi / simţi / îţi imaginezi” energia acestei intenţii făcându-ţi forma să strălucească. Îţi dai seama că această persoană are capacităţi incredibile de vizualizare. Îţi imaginezi cum ar trebui să fie pentru ea să-şi imagineze în mod clar o scenă cu detalii bogate şi să menţină această scenă timp nelimitat.
Aici este locul unde folosirea imaginaţiei tale în cele mai sălbatice şi eficace feluri pentru tine, îţi oferă abilitatea de a te juca într-un fel dintre cele mai puternice.
Caută toate acele imagini personale, vise, sentimente, simboluri, cărţi pe care le-ai citit, muzică, poveşti...examinează toate acele resurse din viaţa ta care se potrivesc cu ce am spus anterior, LUMINEAZĂ-TE spre acest scop şi fă-l mai cvadridimensional decât un şir de cuvinte. Joacă-te cu ele, până când apare actualmente o ENERGIE în spatele dorinţei, anumite sentimente foarte plăcute în legătură cu felul cum îţi va fi atunci când AI DEJA această abilitate, şi TOARNĂ ASTA ÎNTRU MÂNCAREA TA. Îţi poţi imagina de asemenea că mâncarea sau băutura SUGE / ATRAGE întru ea ca un magnet puternic aceste sentimente (dar ultima variantă pare să fie mai eficace la exerciţiul apei magnetice).
Apoi ai o ancoră foarte interesantă, pe măsură ce corpul tău absoarbe în mod material tot acest amalgam, care devine o parte din fiinţa ta fizică. Aproape că poţi simţi acest proces adânc înlăuntrul formei tale fizice, într-un fel care nu are altă cale decât să se manifeste într-un anumit interval de timp...
-emc

Răspunsuri de Rawn

Ceea ce descrii tu (emc) se aplică la crearea frazelor de autosugestie, şi de tehnica autosugestiei în general. Magia euharistică şi autosugestia sunt legate îndeaproape.
Există o apreciere pe care aş dori s-o adaug la cele pe care le-a spus aşa de bine, emc. Atunci când începi să lucrezi cu magia euharistică este foarte comun să împingi ideea întru substanţă, într-un fel aproape fizic. Mulţi oameni îţi ţin respiraţia sau îşi încordează muşchii într-un anume fel, îşi încreţesc fruntea, toate ca efort de a forţa ideea întru substanţă, fizic şi energetic. Asta este o irosire de energie.
Această muncă de impregnare cu o idee, din nivelele Unu şi Doi, este făcută în întregime cu mintea. Ceea ce faci este să –ţi plasezi ideea întru Akasha rezidentă înlăuntrul substanţei, şi singurul lucru care are putere în Akasha este mintea sau corpul mental.
Aşa că este mult mai productiv să cheltuieşti acea energie într-un fel mental decât într-unul fizic. Mişcările fizice ţi-ar putea sprijini procesul mental şi ţi-ar putea ajuta focalizarea minţii, dar puterea magiei euharistice rezidă în întregime în minte. În cele din urmă, euharistia necesită numai un gând scurt, foarte concentrat.
Toate cele bune,
Rawn Clark 18 Iulie 2002

Magia *Nivelului Unu* a respiraţiei, mâncării şi apei – magiile Euharistiei – sunt probabil CELE mai prost înţelese exerciţii ale Nivelului Unu. Bardon a executat un lucru „prost făcut” în a se exprima clar în acea secţiune, aşa că aşa că trebuie să periezi bine exerciţiul spre a ajunge la adevărata esenţă a magiei Euharistice (ME).
ME presupune doar conexiunea minte - Akasha. Ea nu este un exerciţiu de acumulare sau de proiectare a energiei fizico-astrale.
Akasha se află înlăuntrul fiecărui lucru fizic, şi tocmai această Akasha dinlăuntrul substanţei este cea în care se impregnează gândurile. Akasha dinlăuntrul aerului pe care-l respirăm (nu din Elementul Aer) este cauzarea rădăcină a acelui aer. Atunci când impregnăm Akasha cu ideaţia noastră, noi ne adăugăm eficace ideaţia la cauza rădăcină. Atunci când inspirăm aerul astfel impregnat, noi inspirăm de asemenea şi Akasha care se află în el, care poartă imprimarea ideaţiei noastre. Această

cantitate de Akasha-aer se uneşte cu Akasha existentă în celulele noastre pe măsură ce sângele circulă şi transferă ideaţia întru propriile noastre celule, prin intermediul Akashei. Ca şi cauză rădăcină a materiei, ideaţia pe care am impregnat-o în Akasha se ţese întru matricea mentală, cea astrală şi în fine şi în cea fizică, ce înconjoară Akasha.
ME este un exerciţiu în întregime mental. Singurul lucru pe care-l foloseşti este mintea ta. Mai întâi îţi formulezi mental ideaţia şi apoi îţi transferi ideaţia întru substanţă, *numai cu mintea*. Act ce nu implică nici o pierdere de energie. Tot ceea ce implică este voinţa mentală şi atitudinea unei siguranţe complete de sine. Trebuie să ştii, fără nici o îndoială, că ideea ta a fost transferată în Akasha care se află în substanţă.
Atunci când ingerezi substanţa impregnată, trebuie din nou să nu ai nici o îndoială că ea invadează fiecare aspect al fiinţei tale. Prin simplul curs al naturii ea va face asta, indiferent dacă participi conştient sau nu la acţiune.
Găsesc frecvent că este destul de dificil să conving oamenii de simplitatea ME, dar ea este un exerciţiu foarte simplu. În cea mai mare parte, presupune să nu mai ai vechile obiceiuri şi să te opreşti din a face ca exerciţiul să fie aşa de dificil. Pur şi simplu lasă-ţi mintea să facă treaba.
ME este legată îndeaproape de autosugestie.

„BAIA OCHILOR: nu mai îmi pot da seama cum funcţionează asta. Mă gândeam că Magia Apei se baza în mare parte pe folosirea proprietăţilor magnetice ale Apei, dar dacă nu folosesc magnetismul, nu este asta puţin în afara spiritului în care a fost scrisă această secţiune (secţiunea de Magie a Apei)? Nu simt că în acest exerciţiu s-a intenţionat ca apa să se încarce prin Akasha, dar greşesc oare?"

ESTE într-adevăr o chestiune încurcată, aşa că nu te simţi singur! În această secţiune, Bardon vorbeşte despre proprietăţile magnetice ale apei reci, şi foloseşte termenul „magnetizare" dar el nu explică „cum" să magnetizezi apa rece. Tot despre ceea ce spune să „faci" în Nivelul Unu este să impregnezi substanţe cu o idee, prin intermediul Akashei care se află în ele. Ca o consecinţă a faptului că apa rece este natural magnetică, ideaţia ta va impregna de asemenea foarte puternic moleculele fizice ale apei reci, schimbându-le puţin câte puţin structura fizică. Ceea ce are ca rezultat o încărcătură mai puternică şi mai eficace în mod direct a ideii tale mentale, decât dacă ai folosi apa caldă sau o altă substanţă. Însă „magnetizarea" este efectuată de către apă şi nu de tine. Nu eşti instruit să foloseşti nici o altă energie în afara ideaţiei tale, care se ataşează Akashei rezidente în apă.
Spre a magnetiza cu adevărat un lucru, este nevoie de o acumulare şi de o proiecţie a Fluidului Magnetic, şi asta NU este ceea ce Bardon sugerează aici.
Îmi este un mister, de ce Bardon a formulat exerciţiul de aici într-o manieră aşa de încurcată, şi de ce menţionează baia magnetică a ochilor spre dezvoltarea clarviziunii (care nu apare decât mult mai târziu în IIH). În opinia mea, este o secţiune foarte prost scrisă, deoarece pare să încurce aproape pe toată lumea.
Cu mult timp în urmă, singura cale în care mi-am făcut propriul drum prin această parte din IIH a fost să împart secţiunea, cuvânt cu cuvânt aşa cum descrii tu în traducerea scrierilor mele. Atunci când am împărţit-o în acest fel şi am analizat-o intens, a devenit clar că Bardon NU a intenţionat ca elevul să manipuleze Fluidul Magnetic la acest nivel (adică să magnetizeze).
Toate cele bune,
Rawn Clark 25 Iulie 2002

„Misterul respiraţiei"

„În IIH, la paragraful Misterul respiraţiei, Bardon scrie „Dacă adăugăm o idee, un gând sau o imagine, indiferent că e concretă sau abstractă, întru aerul care-l inhalăm, gândul va include (va fi preluat de) principiul Akasha al aerului inhalat, care îl va transfera prin fluidele electric şi magnetic în substanţa aerului.""

Cu alte cuvinte, Akasha rezidentă înlăuntrul tuturor substanţelor fizice este susceptibilă la imprimarea mentală. Ea va prelua o idee care este proiectată întru ea, şi apoi o va exprima prin intermediul Fluidelor Electric şi Magnetic, şi al Elementelor lor. Pe măsură ce Fluidele trec ideaţia în Elemente, ideaţia este integrată întru tărâmul material („substanţa aerului"). Scopul lui Bardon în asocierea oxigenului cu Focul, a nitrogenului cu Apa etc, a fost a spune că acestea sunt căile prin care ideea trece în materie prin intermediul Elementelor.

„Mai târziu el spune „fluidul electromagnetic, încărcat cu o idee sau imagine va conduce aerul electromagnetic colorat cu această idee, din fluxul sanguin prin matricea astrală spre corpul astral; şi de aici este reflectată spre spiritul etern prin matricea mentală.""

Şi aici, el spune că există de asemenea şi un efect „ascendent" al acestui tip de magie, efect care este efectuat prin „aerul electromagnetic". Acesta este primul efect al magiei respiraţiei – eficacitatea sa avută asupra nivelelor astral şi mental al individului (în opoziţie cu magia mâncării, a cărei eficacitate este orientată în primul rând către nivelul fizic).

Sintagma sa „aerul electromagnetic” face referire la Elementul Aer şi la încărcătura lui Fluidică, nu la „substanţa aer” sau aerul material. Cu alte cuvinte, el spune că Akasha a trecut ideea asupra Fluidelor şi Elementelor şi acum „Elementul Aer” trece această idee în corpurile astral şi mental, prin intermediul Fluidului pe care-l conţine.

„Bazându-mă pe discuţia anterioară asupra acestui subiect, şi în lumina materialului citat mai sus, conchid că principiul Akasha la care face referire Bardon, ca a cincia energie, cea primordială, se află în afara controlului direct al magicianului, în ceea ce priveşte toate scopurile practice ale magiei. Ea face ceea ce face, iar magicianul (din nou, în ceea ce priveşte scopuri practice) nu are nevoie să-şi facă griji în legătură cu asta.”

Ba chiar invers. Deşi nu poate controla „Akasha” (de pildă ea nu poate fi acumulată, cum pot fi Elementele sau Fluidele), magul învaţă cum să se folosească de proprietăţile ei inerente. Magiile Euharistice ale aerului, mâncării şi apei, sunt exemple asupra felului în care magul se poate folosi de acţiunile naturale ale Akashei.

„Aşa cum spune Bardon, Akasha trece gândul în substanţă, „prin fluide””

Da. Îţi poţi imagina procesul astfel: Akasha se manifestă direct ca şi Fluide, Fluidele se manifestă direct ca şi Elemente, Elementele se manifestă direct ca şi materie fizico-astrală.

„iar eu adaug că de fapt prin fluide ajunge ideea [gândită] în Akasha aerului, în primul rând!”

Mecanismul proiecţiei de gânduri de către mintea umană implică prin natură operaţia Fluidelor şi a Elementelor, ca toate celelalte acţiuni din tărâmul material. Cu toate acestea, Fluidele şi Elementele sunt de importanţă minoră în această privinţă, deoarece ele acţionează automat. Important este că Akasha e capabilă să absoarbă şi apoi să manifeste un „gând”. Repet, aceasta se întâmplă automat tot timpul, dar aici este esenţial că ne putem folosi conştient şi intenţionat (adică magic) de acest mecanism natural.

„Interesant totuşi, el descrie ideea ca urcând către spiritul nemuritor, pe când eu gândeam că ea ar trebui să coboare întru lumea materială...? El spune că ideea este reflectată din astral PRIN mental şi nemuritor – implicând că nivelul astral foloseşte (controlează) în acţiune celelalte niveluri.”

Hai să privim mai îndeaproape ceea ce a spus el: „fluidul electromagnetic, încărcat cu o idee sau imagine va conduce aerul electromagnetic colorat cu această idee, din fluxul sanguin prin matricea astrală spre corpul astral; şi de aici este reflectată spre spiritul etern prin matricea mentală.”
Să traduc asta: „Fluidul electromagnetic” (pe care Bardon îl atribuie Elementului Aer) ţine ideea trecută în el de către Akasha. Fluidul electromagnetic conduce „Elementul Aer” odată cu ideea, în afara fluxului sanguin şi poartă Elementul + ideea prin matricea astrală (care uneşte corpurile astral şi fizic), comunicând ideea ta corpului tău astral. După ce pătrunde corpul tău astral, „Fluidul electromagnetic” îţi poartă mai departe ideea prin matricea mentală (care conectează corpurile astral şi mental) şi îi comunică corpului tău mental („spiritul etern”) ideea.
Astralul este „intermediar” între fizic şi mental. El este influenţat de ambele ŞI le influenţează pe ambele, dar nu „controlează”.

„Gândindu-mă la asta, îmi amintesc de o tehnică de meditaţie care te instruieşte să inspiri pace şi lumină şi să expiri murdăria şi frustrările. Evident, această tehnică se axează mai mult pe repetare decât pe încărcare înainte de inspiraţie. Care sunt gândurile tale despre asta, şi întreb de asemenea sunt 2 respiraţii puternice mai bune decât 10 respiraţii încărcate mediu? Ultimele sunt în mod clar mai uşor de obţinut (deşi durează mai mult timp) dar dacă o cantitate de dorinţă inspirată poate fi cuantificată astfel, atunci nu este o diferenţă prea mare între ele, nu-i aşa?”

Spre a-l cita pe Bardon „În consecinţă, este evident că nu cantitatea aerului inhalat contează cât calitatea, respectiv ideea cu care s-a impregnat substanţa aerului.” Versiunea lui Bardon asupra meditaţiei pe care ai descris-o poate fi găsită la exerciţiile fizice de la Nivelul Doi.
Toate cele bune,
Rawn Clark 27 Februarie 2003

Durata zilnică a exercițiului „respirația conștientă" din nivelul unu

„Mă poți sfătui în legătură cu următoarea problemă? Practic în fiecare dimineață exercițiul descris de Bardon la paginile 74-75 din IIH, respirația conștientă, în care impregnezi cu o dorință puternică aerul pe care-l respiri. Eu măresc exercițiul în fiecare zi cu o respirație. Am fost sfătuit să măresc exercițiul până ajung la jumătate de oră pe dimineață. Este bine asta, sau să îl fac doar de zece minute? Dacă fac prima variantă, atunci va trebui să mă trezesc mai repede!"

La pagina 75 (ediția Merkur), ultimele două propoziții ale instrucțiunilor lui Bardon cu privire la „Misterul Respirației", spun: „Când practici aceste exerciții de respirație, nu depăşi 30 de minute; mai târziu un standard de 10 minute dimineața şi 10 minute seara va fi suficient."
Cu alte cuvinte, practica ta este mai rapidă odată cu timpul, chiar dacă măreşti numărul de respirații. Factorul care se măreşte odată cu practica este viteza impregnării şi a vizualizării tale Aşa că, chiar dacă la început poate dura până la 30 minute să inspiri 7 respirații de aer impregnat cu grijă şi să vizualizezi fiecare inspirație circulând prin corpul tău şi având efectul ei intenționat, după câteva săptămâni de practică, probabil că va dura numai 10 minute spre a inspira de exemplu 20 de respirații de aer impregnat în întregime.
Bardon nu s-a referit la faptul că ar trebui să măreşti numărul de inspirații până când umpli 30 minute cu sute de inspirații. Aici este importantă „calitatea", şi nu cantitatea specifică a numărului de inspirații. La început, e nevoie de mai mult timp spre a realiza „calitatea" potrivită.
Poate că acest extras din „Comentariul asupra IIH" va ajuta spre a clarifica subiectul:
„Odată cu practica, construirea unei idei şi circularea ei prin corp poate fi efectuată într-o nanosecundă. Şmecheria spre a învăța exercițiul fără a altera ciclul respirației este să separi ideea de respirație. De exemplu stabileşte-ți ritmul obişnuit de respirație şi respiră normal, în timp ce construieşti ideea în aerul din jurul tău. Apoi, când ideea este stabilită, inspiră aerul impregnat. Nu face apnee, ci revino la respirația normală menținând ideea în corp şi circulând-o prin corp. Expirația să fie doar a aerului, nu şi a ideii."
„Cu alte cuvinte, cea care lucrează este mintea ta şi nu respirația. Respirația este doar cea care poartă ideea şi nu este necesar să-ți alterezi ritmul respirației spre a-ți acomoda viteza gândirii. Odată cu practica, te vei obişnui cu lucrul mental, şi el va deveni destul de rapid pentru tine spre a nu mai avea respirații „goale" în timp ce tu gândeşti. În final, ritmul gândirii şi vizualizării se va potrivii cu cel al respirației.

„Apoi, acelaşi articol a spus că ar trebui să exersez o oră dimineața şi una seara. Eu nu exersez atât de mult, aşa că îmi scapă oare ceva?"

Această disciplină va aduce cea mai mare rată a progresului. Însă mai puțin timp va fi îndeajuns pentru un progres mai lent dar totuşi consistent. Adunate în această durată aproximativă de o oră, de două ori pe zi (ceea ce înseamnă mai puțin de 10% din zi) sunt practicarea exercițiilor astrale, mentale şi fizice, la fel cât şi meditarea asupra secțiunii teoretice din IIH.
O oră, de două ori pe zi, este un standard bun spre care să tinzi, dar unul mai bun este să stai atât timp cât ai nevoie. De exemplu să spunem că ai dificultăți cu un anumit exercițiu, şi ceea ce ai nevoie să faci este să petreci mai mult timp exersându-l – atunci renunți cumva când a trecut o oră deoarece ți-ai împlinit datoria de a exersa exact o oră pe zi? În cele din urmă, „practica" ta devine pe deplin integrată în întreaga ta viață şi nu mai este o chestiune de a petrece doar 8.3% din zi! În cele din urmă, 100% din „viața" ta devine magică.
Toate cele bune,
Rawn Clark 28 Iulie 2003

Despre utilizarea muzicii de meditație

„Ieri am ajuns la concluzia că în timp ce ascult muzică de meditație mintea mi se goleşte mai uşor şi este mult mai uşor să fac exercițiul. Dar dacă opresc muzica, atunci toate acele gânduri şi voci dau buzna, şi nu mă pot concentra. Ar putea ca în viitor să fie o barieră faptul că acum ascult muzică, sau ar trebui să o opresc şi să fac exercițiul pe calea mai grea?"

Faptul că ascultarea muzicii face să-ți fie mai uşoară concentrarea este o indicație că acea parte a minții tale care altminteri te distrage este preocupată de muzică şi astfel nu te mai distrage. Problema cu continuarea acestei metode este că va fi întotdeauna o parte a minții tale asupra căreia nu vei avea control, datorită faptului că eviți confruntarea ea. Dar dacă închizi muzica şi lucrezi din greu aşa, vei câştiga în cele din urmă controlul asupra întregii tale minții şi nu doar asupra unei părți din ea. Eu îți recomand ca în timpul exercițiilor IIH să închizi muzica şi să-ți confrunți întreaga minte.
Toate cele bune,
Rawn Clark 27 Iulie 2002

Energia şi folosul duşului rece

„Evident, în cazul duşului rece, importantă este mişcarea energiei înlăuntrul trupului. Va fi ea discutată în paşii ulteriori – sau vei explica motivația acum, în termeni hermetici?”

Bardon nu discută mişcarea energetică ce rezultă din secvența cald – rece – cald. De fapt, el spune foarte puține despre beneficiile ei, în afara faptului că este înviorătoare.
Efectele ei sunt similare cu cele al periatului corpului, adică detoxifică şi simultan stimulează mişcarea energiei de-a lungul nervilor. În timp ce periatul corpului detoxifică pielea (şi stimulează sistemul limfatic), secvența cald – rece – cald detoxifică energia centrală fizică a omului, prin aducerea ei la suprafața pielii. Pe măsură ce energia centrală trece de la centru la extremitate, ea poartă cu ea impuritățile energetice şi le eliberează prin suprafața pielii de unde sunt îndepărtate de proprietățile magnetice ale apei reci. Încălzirea care urmează (cu prosopul sau cu apa) are efectul de a opri exteriorizarea şi permite energiei centrale să se întoarcă în centru.
Bineînțeles, acest efect este amplificat atunci când faci din el un act „conştient”. Cu alte cuvinte, participi conştient la mişcarea naturală a energiei dinăuntru în afară, şi te foloseşti în mod conştient de această mişcare spre a te elibera de orice negativitate sau de alte toxine energetice. Te poate ajuta foarte mult în auto-transformarea caracterului tău, deoarece poți ataşa foarte uşor trăsături de caracter negative la această energie centrală.
Toate cele bune,
Rawn Clark 11 ianuarie 2003

Despre baia ochilor şi a feței

„Am reînceput baia ochilor şi a feței cu Herba Eufrasia şi Borax. După ce fac baia ochilor, pot pune Boraxul în apa care are Herba Eufrasia, şi apoi să folosesc apa cu Herba Eufrasia care va avea acum şi Borax pentru baia feței, sau este mai bine să le separ pe acestea.”

Boraxul e intenționat să fie folosit ca săpun sau curățător în folosirea magică a apei, în care te „eliberezi” de ceva prin transferul acelui lucru în apa cu Borax, pe măsură ce îți speli fața. Asta este chiar opus față de tehnica - Herba Eufrasia în care absorbi ceva „din” apă. Aşa că acestea două nu ar trebui să fie amestecate şi îți recomand să reciteşti cuvintele lui Bardon spre a obține o înțelegere mai clară asupra celor ce le-a sugerat.
Toate cele bune,
Rawn Clark 8 Noiembrie 2004

„Deci, dacă înțeleg corect, tehnica prin Borax este ca şi cum ai face o baie într-un râu rece în timpul verii, şi tehnica Herba Eufrasia este ca şi cum ai binecuvânta mânarea?”

Da.

„Bardon a scris că tehnica Borax este pentru femei. Eu sunt bărbat, aşa că pot continua tehnica?”

Remarca sa întrucâtva sexistă despre „femeia adept” a aparținut sintagmei că apa „va face fața şi pielea să arate mai tânără, mai elastică deci mai atractivă”, dar utilizarea Boraxului nu este rezervată numai pentru femei, la fel cum dorința de a-şi face va face fața şi pielea să arate mai tânără, nu este rezervată numai pentru femei. Boraxul este un săpun.

„De asemenea Bardon a scris deseori să nu uiți să magnetizezi apa. Ce trebuie să fac spre a magnetiza apa? Doar să mențin temperatura sub 37 grade Celsius?”

În ceea ce priveşte Nivelul Unu tot ceea ce trebuie să faci este să impregnezi apa rece cu ideația / dorința ta.
Toate cele bune,
Rawn Clark 9 Noiembrie 2004

„Este potrivit să binecuvântezi apa cu borax de exemplu să îndepărteze boala, şi să binecuvântez apa cu Herba Eufrosia să îmi ofere sănătate?”

Nu se presupune aşa de mult binecuvântarea apei ca aceasta să îți „ofere” sănătate. Ci se presupune umplerea apei cu ideea de sănătate, şi apoi „absorbirea” acelei idei din apă. Invers, nu se presupune binecuvântarea apei ca aceasta să „îndepărteze” boala; ci se presupune „oferirea” sau „proiectarea” bolii tale întru apă.

Toate cele bune,
Rawn Clark 16 Noiembrie 2004

Nivelul II: Antrenament mental

Vizualizări dansante!

„Când efectuez vizualizările cu ochii închişi de la Nivelul 2, obiectul ales de mine „refuză" – în lipsă flagrantă de respect față de amenințările, înjurăturile şi implorările mele – să rămână „staționar"! Obiectul meu se învârte, sare, dansează, se mută...face orice în afară de a „sta locului"! (În mod curios, asta nu se întâmplă atunci când fac exercițiul cu ochii deschişi). Pentru cele aproximativ 18 luni de când am început lucrul cu IIH, asta a fost o provocare continuă."

Din descrierile tale, am impresia că nu controlezi „tu" acele vizualizări, şi asta mă îngrijorează întrucâtva. Ideea aici este că „tu" creezi vizualizările printr-un act de voință. Ele nu sunt ceva care ar trebui „să-ți vină" aşa cum îți vine o idee, ci sunt lucruri pe care le creezi „tu". Ca atare „tu" eşti cel care determină dacă ele stau sau nu locului. Nu ar trebui să te afli nicicând în postura de a trebui să lupți spre a le controla. Este important ca imaginile pe care le creează un magician să rămână tot timpul în controlul lui.
Sugestiile mele sunt următoarele:
1) Dacă vizualizarea ta ia o viață proprie, atunci respinge-o imediat şi începe din nou, prin re-crearea unei imagini voite.
2) Deoarece asta nu se întâmplă atunci când lucrezi cu ochii deschişi (o indicație a faptului că eşti mai concentrat şi mai puternic ca voință, atunci când ai ochii deschişi), încearcă să începi cu ochii deschişi şi apoi să duci acea imagine stabilă în exercițiul cu ochii închişi.
Toate cele bune,
Rawn Clark 3 Ianuarie 2003

Exerciții de vizualizare de nivel doi:
A face față imaginilor reziduale care rămân chiar şi când ochii sunt închişi

„La nivelul 2, am ajuns la punctul în care concentrarea mentală de la nivelul I este destul de puternică, încât sunt capabil să desluşesc detaliile obiectelor, dar am probleme în a mă concentra mai puțin asupra propriilor ochi fizici. Motivul este pentru că tot văd nori strălucitori care îmi amintesc de imagini ce rămân pe retină şi după ce închizi ochii, iar aceşti nori împiedică ceea ce încerc să văd cu ochii mentali. Pe măsură ce continui să meditez, ei par să se solidifice şi să se facă mai strălucitori, stânjenind mai departe vizualizarea. Ştie cineva ce sunt aceşti nori şi cum îi pot folosi sau cum pot scăpa de ei şi să mă concentrez mai mult asupra imaginilor mentale?"

Ei sunt efecte normale care au loc când majoritatea oamenilor îşi închid ochii şi le acordă atenție. Sunt fenomene fiziologice normale. Iată recomandările mele:
1) Închide-ți ochii şi concentrează-te numai asupra acestor imagini. Nu te îngrijora în legătură cu controlul minții tale, pur şi simplu bucură-te de experiența acestor culori plutitoare etc. Explorează-le întreaga rază de efecte. Motivul pentru care sugerez asta, este deoarece acest fenomen anume îți atrage atenția în mod special. Şi una dintre singurele căi de a le slăbi atractivitatea este să le explorezi în întregime, pentru ca ele să nu mai aibă nimic nou care să te atragă.
2) Odată ce le-ai explorat până eşti satisfăcut de rezultat, începe să-ți reînnoieşti eforturile de a învăța să le ignori. Pune-le în fundal, îndreaptă-ți atenția departe de la ele, şi concentreaz-o asupra subiectului de efectuat.
Pentru acest exercițiu de la Nivelul Doi, se vrea să-ți foloseşti ochii astralo-mentali, nu cei fizici. Vizualizarea plastică este produsă astralo-mental şi nu fizic.
Toate cele bune,
Rawn Clark 1 Decembrie 2001

Mai multe despre exercițiile de concentrare senzorială de la nivelul doi

„Cum au simțit alții acest exercițiu, în special deoarece mirosul pare a fi legat inextricabil de şi consangvin cu, un simț kinestezic tactil."

Simțul „tactil" este atribuit Akashei şi astfel toate simțurile (din lucrul Nivelului Doi) sunt legate ce el în acelaşi fel.
Văz = Foc
Auz = Apă
Tactil = Akasha
Miros = Aer
Gust = Pământ

Sunt sigur că ai observat acelaşi tip de informaţie kinestezică apărând şi în exerciţiile vizual şi auditiv. Probabil mai mult la auz decât la văz, nu-i aşa? Dacă vei examina lista de mai sus, vei vedea un anumit model de relaţii între simţuri, care se manifestă în exerciţiile de Nivel Doi ca şi grad de dificultate în izolarea fiecărui simţ. De exemplu e mai greu să separi văzul de auz decât de tactil. Este mai greu să separi mirosul de pipăit decât de auzit. Este foarte dificil să separi gustul de miros. Destul de ciudat, tactilul în sine este cel mai uşor de izolat.
În cele din urmă, scopul este să izolezi complet fiecare simţ. În cazul mirosului, îţi sugerez să foloseşti ca ghid informaţia kinestezică, spre a intra mai adânc în ceea ce încearcă să-ţi comunice mirosul însuşi. Cu alte cuvinte, concentrează-te asupra sentimentului asociat şi caută-i semnificaţia „mentală" esenţială (ca opusă semnificaţiei emoţionale), şi apoi dă drumul acestei forme-sentiment, lăsând să rămână doar semnificaţia esenţială. Înţelegi la ce mă refer?
Componenta emoţională (adică forma) a percepţiei simţului kinestezic ascunde înlăuntrul ei percepţia semnificaţiei esenţiale. Odată ce intri în ea şi găseşti semnificaţia esenţială, nu mai este nevoie de formă şi poate fi eliberată. Acţiunea revelează simţul pur al mirosului, privat de toate celelalte influenţe. El apare atunci fără reacţie sau judecare, şi asigură o percepţie directă a semnificaţiei esenţiale a mirosului.

„Mi-ai putea oferi un exemplu din viaţa normală în legătură cu ceea ce vorbeşti?"

Bine. Să spunem că miroşi un trandafir. El are o nuanţă puternică de lămâie şi una mai slabă de mosc, care îţi ating simţul olfactiv în două locuri diferite. Acţiunea îţi oferă o senzaţie de uşurime expansivă, dar şi un simţ al împământării. Corpului tău îi place că miroase trandafirul. Eşti fericit şi mulţumit.
Ceea ce sugerez în acest moment este ca să-ţi schimbi focalizarea asupra sentimentelor kinestezice de uşurime expansivă, împământare, fericire şi mulţumire. Examinează-le folosind tehnica monofocalizării, şi află ce comunică aceste răspunsuri emoţionale pe lângă conţinutul lor emoţional clar. Poate că ele comunică doar o întâlnire cu Frumuseţea? Poate că aceste mirosuri sunt legate de amintiri plăcute din trecut? Poate că emoţiile îţi spun ceva despre corpul tău, ca de exemplu că-i lipseşte ceva de care-ţi aduce aminte acest miros.
Odată ce ai izolat semnificaţia din spatele acestor reacţii kinestezice / emoţionale, întoarce-te la concentrarea ta asupra mirosului. Pune deoparte inputul kinestezic (adică detaşează-te de el şi ignoră-l) şi înlocuieşte-l cu conştientizarea ta asupra semnificaţiei esenţiale pe care acesta a comunicat-o. Acum întoarce-te la percepţia mirosului, şi observă cum comunică „mirosul" ceea ce ai perceput anterior prin simţul tău senzorial kinestezic.

<u>Imaginaţia „plastică" şi concentrarea senzorială de nivelul doi</u>

„Am o întrebare...când Bardon spune să ne imaginăm un obiect în mod plastic...ce înţelege el prin asta?"

În acest caz, „plastic" înseamnă plămădit cu mintea. Ceva creat cu mintea şi format cu mintea. În mod ideal, lucrul va arăta solid „în ochii minţii tale".

„Obiectul pe care ţi-l imaginezi este opac sau transparent? Dacă este transparent, atunci ce procent de transparenţă are?"

Cu ochii închişi, obiectul ar trebui să apară complet opac şi solid, deoarece aici este mai uşor să te bazezi doar pe ochii minţii tale decât pe ochii fizici. Însă având ochii deschişi, trebuie să utilizezi ochii minţii în timp ce te foloseşti de asemenea şi de ochii fizici. Obiectul imaginat nu va avea nici o densitate pentru ochii tăi fizici, dar ar trebui să aibă densitate opacă pentru „ochii minţii". Acest exerciţiu te învaţă, printre alte lucruri, cum să-ţi separi focalizarea ochilor minţii de cea a ochilor fizici, şi cum să le menţii simultan pe ambele. [Deci cum să-ţi menţii atenţia atât asupra ochilor fizici cât şi asupra celor mentali.] El rafinează mai departe disciplina ta mentală.
Exerciţiile de concentrare senzorială de Nivel Doi nu presupun să înveţi să-ţi condensezi vizualizarea într-un asemenea grad încât ea să apară şi în faţa ochilor fizici. Asta va veni mai târziu. Pentru acum, importantă este antrenarea organelor „minţii", şi anume ochi, ureche, limbă, nas şi tactil. Când aceste simţuri mentale au fost întărite suficient, atunci mai este un mic pas spre a le face să depăşească simţurile fizice; în acel moment vizualizarea ta „va" fi vizibilă pentru ochii tăi fizici şi odată cu timpul şi practica, va fi vizibilă şi pentru ochii altora. Dar nu asta este aşteptat la Nivelul Doi.
Toate cele bune,
Rawn Clark 4 Octombrie 2002

<u>Exerciţiile de concentrare senzorială de la nivelul doi – partea a patra</u>

„Vă voi spune unde mă aflu cu vizualizarea. Am avut două succese şi nu ştiu cui să le atribui. Au fost ambele „flashuri". Am încercat să am din nou succese şi am renunţat, şi poate că asta este problema mea. S-are putea ca lumina să fi avut de-a face ele, obiectele fiind ambele reflectorizante – dar mă agăţ de un pai."

Mă gândesc că majoritatea blocajelor comune ale exercițiilor de concentrare senzorială, şi ale vizualizării în particular, vin din faptul că oamenii se aşteaptă ca vizualizarea are nevoie să fie văzută cu ochii fizici, ca şi cum ar fi fost un obiect real. Dar nu este aşa. Exercițiile de concentrare senzorială de la nivelul doi sunt menite să antreneze organele „minții", şi anume ochi, ureche, limbă, nas, tactil, şi nu analoagele lor fizice.
În Nivelul Doi trebuie să vezi foarte clar obiectul imaginat cu „ochii minții", dar nu îl vei vedea cu ochii tăi fizici. Condensarea unei imaginații într-un asemenea grad încât să atingă un grad de densitate perceptibilă fizic, urmează mai târziu în antrenament şi NU este o cerință a Nivelului Doi.
Motivul pentru care aceste exerciții încep cu ochii închişi este pentru că în general e mai uşor să ignori inputul senzorial al ochilor fizici atunci când ei sunt închişi. Asta lasă gol ochiul minții, care este subiectul acestui exercițiu. Odată ce separarea dintre ochii minții şi vederea fizică este realizată cu ochi închişi, ochii sunt deschişi şi te antrenezi din nou spre a crea aceeaşi separare „în timp ce este prezent inputul ochilor fizici". Cu alte cuvinte, lucrând cu ochii deschişi întăreşti separarea dintre ochii minții şi văzul fizic – şi nu încerci să întăreşti vizibilitatea fizică a obiectului imaginat.
Te rog aminteşte-ți că acestea sunt exerciții din secțiunea de antrenament „mental". Scopul lor este să-ți antreneze simțurile creatoare „mentale".

„Am interpretat cuvântul „plastic" ca însemnând – nu cu ochii minții."

Ştiu. Mă gândesc că toți facem asta la început. Sunt sigur că am făcut-o şi eu, şi am rămas împotmolit la acel exercițiu pentru cea mai mare durată de timp (aşa s-a părut) până am privit mai îndeaproape contextul. Nu avea nici un sens ca în contextul unui exercițiu mental de la Nivelul Doi, Bardon să intenționeze efectuarea unui act ca o imaginație palpabilă „fizic". Odată ce mi-am dat seama de asta, am citit cu mare atenție cartea şi am descoperit că el nu s-a referit la cuvântul „plastic" în sensul a ceva tare şi opac ca o bucată de plastic (sau cel puțin traducătorul original nu s-a referit la cuvântul „plastic" în acest fel). Ci s-a referit la sintagma „capabil de a fi plămădit ca şi lutul" sau „produs prin plămădire". Plămăditorul este în acest caz „mintea". În ACEL context al înțelesului cuvântului „plastic", exercițiile de concentrare senzorială de la Nivelul Doi se potrivesc perfect în progresia antrenamentului mental dezvăluit în cele zece Niveluri. Dacă cuvântul „plastic" ar fi fost propus în alt fel (în sensul „ca o bucată de plastic"), atunci plasarea sa la Nivelul Doi ar fi produs în mod global un progres FOARTE dezechilibrat.
Dacă poți privi la monitorul computerului tău şi poți vedea cu „ochii minții" tale un creion plutind în fața monitorului, atunci ai reuşit o vizualizare plastică cu ochii deschişi. Acum încearcă să menții acea vizualizare timp de zece minute! Serios, doar menține-o în fața „ochilor minții" timp de zece minute! Este chiar atât de uşor să înfăptuieşti cerința dată şi cam amuzant atunci când prinzi şmecheria. „Hai să ne jucăm de-a cine poate să mențină vizualizarea pentru 10 minute!"
Vizualizarea ta „mentală" nu va fi văzută la acest nivel cu ochii tăi fizici. Nu ăsta este scopul acestor exerciții senzoriale. Scopul este să-ți separi simțurile mentale de cele fizice şi să înveți să le dezvolți şi controlezi independent de simțurile fizice. Trebuie să-ți dezvolți creativitatea cu aceste simțuri într-o asemenea măsură încât creațiile tale să pară a fi „reale" în „mintea" ta. Dacă una dintre creațiile tale nu este reală mai întâi în „mintea" ta, atunci nu are nici o speranță să devină o realitate astrală sau fizică.
Aşadar, Nivelul Doi „începe" procesul de dezvoltare a imaginației creatoare şi plastice, cu simțurile „mentale". De asemenea, exercițiile astrale şi fizice de Nivel Doi încep procesul de dezvoltare a abilităților astrale şi fizice, care se vor îmbina cu cele mentale şi te vor conduce în cele din urmă să fii în stare să creezi imaginații palpabile fizic.

„Deci, care este diferența dintre a te afla în punctul în care „vizualizările tale „vor" fi vizibile de către ochii tăi fizici", şi a te afla în punctul în care vizualizările sunt destul de puternice spre a părea a fi fizic / plastic în fața ta? (cu ochii închişi sau deschişi, ceea ce eu credeam că era necesar pentru nivelul 2?)"

„Plastic" nu înseamnă „fizic". Termenul „plastic" înseamnă aici maleabil şi „plăsmuitorul" este mintea / corpul mental. Cu alte cuvinte (la Nivelul Doi), asta nu are nimic de-a face cu vederea „fizică".
Exercițiile de concentrare senzorială ale Nivelului Doi se află la capitolul „Antrenament Mental". Ceea ce înseamnă că ele aparțin de antrenarea „corpului mental" însuşi şi a simțurilor „mentale". Exercițiile respective îți izolează simțurile mentale şi le separă de simțurile astralo-fizice. Proces care purifică, rafinează şi împuterniceşte simțurile „mentale". Mai mult, aceste exerciții „folosesc creativ" simțurile mentale, în opoziție cu simțirea pasivă cu ele.
Aceasta este munca Nivelului Doi, şi nu condensarea imaginii până la un asemenea grad încât să devină vizibilă fizic. Condensarea imaginii mentale vine ca rezultat natural al nivelurilor ulterioare, şi nu presupune să petreci următorii doi ani folosind tehnica de antrenament mental de la Nivelul Doi spre a o obține.
Odată ce fiecare simț „mental" a fost purificat şi rafinat în acest fel, treci mai departe la Nivelul trei unde combini simțurile. La acest nivel, imaginațiile tale mentale încep să îşi sporească densitatea astrală. Acesta este de asemenea punctul în care începi acumularea de energie vitală (EV) şi inspirarea Elementelor însele, ceea ce sprijină dezvoltarea mentală şi îi oferă substanță astrală şi fizică.

Exercițiile de concentrare senzorială sunt o formă de monofocalizare. Dar acum, în loc să ți se ceară să foloseşti monofocalizarea drept mijloc spre investigare şi acumulare de cunoaştere aşa cum făceai la Nivelul Unu, ți se cere să o aplici de asemenea într-o manieră creatoare. În loc de a-ți consuma voința „asupra" calmării minții tale şi „asupra" menținerii ei în acel punct, acum îți focalizezi voința „prin" monofocalizare şi o eliberezi spre a crea o imagine mentală, sunet mental etc, la alegerea ta.
Inerent acestui proces de a izola un simț odată „şi a-l folosi creator", elevul va învăța în mod natural despre componenta emoțională a fiecărei percepții senzoriale, şi despre impactul pe care fiecare simț mental îl are asupra corpurilor astral şi fizic. Asta ce defineşte mai mult corpul mental pur pentru elev şi îl ajută să diferențieze între cele trei corpuri ale lui (mental, astral şi fizic), clădind aşadar pe ceea ce s-a început la Nivelul Unu în termeni de definire a corpului mental prin disciplinare mentală şi introspecție.
Un model de dezvoltare care este văzut în întreaga muncă a lui Bardon, este că elevul trebuie să-şi dezvolte „mai întâi" abilitatea de a crea la nivel mental. Apoi ea este dezvoltată spre o densitate astrală şi în fine spre o densitate fizică. Dacă nu este stăpânită abilitatea de a crea la nivel mental, atunci nu există nici o posibilitate de a crea consistent la nivel fizic.

„Ca răspuns la una dintre întrebările mele anterioare ai spus ceva care pare să indice că împrejurimile trebuie într-adevăr să „dispară". Mă „gândesc" că există o contradicție între acest răspuns şi ultima ta conversație (Nu că ar fi ceva rău în contradicții!!)"

Aparența unei contradicții se datorează dificultății avute în explicarea subtilității acestui exercițiu de la Nivelul Doi. În anul care a trecut de la răspunsul dat ție, am învățat multe despre cum conceptualizează oamenii aceste exerciții, şi despre cum să explic mai bine lucrurile, de aici diferența aparentă în răspunsuri. Mă scuz că procesul meu de învățare în a explica lucrurile a cauzat confuzia ta.
Bardon a scris:
Merkur - „Aceste obiecte ar trebui să fie suspendate în aer, şi să apară aşa de plastic în fața ochilor tăi încât să fii capabil aproape să întinzi mâna şi să le prinzi".
Ruggeberg - „Acum ar trebui să ai impresia că obiectul pluteşte în aer în fața ochilor tăi şi este vizibil în toate detaliile cât mai real posibil, într-o formă aşa de plastică încât să pară tangibil."
Observă că în ambele cazuri fraza este „în fața ochilor tăi" şi nu „cu" ochii tăi. De asemenea observă cuvintele „apară", „aproape", „impresia că", „să pară" – din nou, indicând ceva mai puțin decât văzul fizic.
Bardon continuă:
Merkur - „Ar trebui să nu fi conştient de împrejurimile tale şi să te concentrezi numai asupra obiectului imaginat".
Ruggeberg - „În afară de obiectul imaginat, nu trebuie să observi nimic din împrejurimile lui".
Observă că el nu spune nicăieri că împrejurimile tale ar trebui să dispară sau că vizualizarea ta ar trebui să-ți acopere împrejurimile. Ceea ce spune el este că „focalizarea ta mentală" (id est ochii „minții" tale) trebuie să se ocupe numai de vizualizare. Aşadar, împrejurimile tale nu dispar; ci „nu eşti conştient" de ele, sau nu le „observi".

Întrebarea ta inițială a fost: *„Înseamnă asta că dacă fac exercițiul în camera mea, pereții camerei, etc. trebuie să „dispară" din raza vizuală şi trebuie să fiu capabil să văd „actualmente" obiectul imaginat (ca într-o halucinație)?"*

Răspunsul meu a fost „La exercițiile de vizualizare de Nivel Doi nu trebuie să dispară din raza vizuală întregul perete. Ar trebui să dispară numai spațiul din spatele obiectului pe care-l vizualizezi. Cu alte cuvinte, numai lucrul pe care-l vizualizezi trebuie să fie plastic, iar restul vederii tale ar trebui să rămână la fel."
În timpul care a trecut de atunci, am învățat multe despre felul în care oamenii conceptualizează aceste exerciții. În acel moment nu mi-am dat seama că termenul „dispare" era aşa de important. Pentru mintea mea, în acest context „dispare" însemna că focalizarea unui om este aşa de concentrată asupra vizualizării, încât fundalul devine lipsit de importanță, şi aşadar „dispare din observare", ca opus la „dispare din vederea fizică".
Mă gândesc că principalul motiv pentru care apare confuzia în jurul exercițiului de vizualizare, este că aici suntem instruiți să-l efectuăm mai întâi cu ochii închişi şi apoi cu ochii deschişi, implicând faptul că prima parte este făcută doar cu mintea şi a doua parte este făcută cu ochii fizici. Însă, NU acesta este motivul pentru care exercițiul e făcut cu ochii deschişi. Motivul pentru care exercițiul începe cu ochii închişi este deoarece aşa se oferă un acces mai rapid la simțul mental propriu-zis, din moment ce simțul fizic este suprimat prin faptul că ochii fizici sunt închişi. Odată ce simțul mental este întărit până în punctul în care poți menține vizualizarea cu ochii închişi (deci cu simțul fizic suprimat) timp de cinci minute fără întrerupere, atunci ochii se vor deschide şi trebuie să faci față menținerii aceleiaşi vizualizări „mentale" în prezența unui input senzorial fizic simultan. Asta întăreşte mai mult simțul „mental" şi îi separă mai mult funcționarea de dependența de simțul fizic al văzului.
Odată ce se realizează un grad de control aşa de mare asupra „vederii mentale în timp ce primeşti simultan un input de la văzul fizic" până când se ajunge la cinci minute fără întrerupere, se va trece mai departe la auzul „mental". Aici, la fel ca la simțurile rămase, nu ne putem închide urechile, aşa cum am putut să facem cu ochii, şi trebuie să facem DE LA ÎNCEPUT aceste concentrări „mentale" în prezența inputului de la simțurile noastre fizice.

În contextul tuturor celor cinci exerciţii de concentrare senzorială, natura duală a exerciţiului vizual capătă o semnificaţie diferită. El este împărţit în aceste două părţi spre a întări pas cu pas controlul mental asupra simţului „mental" pur. Şi când vine vremea de a lucra cu simţurile rămase, care nu oferă opţiunea acestei dezvoltări în două stagii, suntem pregătiţi să realizăm controlul asupra lor, deoarece am învăţat deja cum să separăm cu adevărat simţul nostru mental de simţul nostru fizic.
Dacă poţi menţine timp de cinci minute o imaginaţie senzorială, excluzând orice altceva în exerciţiul de meditaţie, atunci vei avea şi abilitatea de a-ţi imagina orice imagine, sunet, senzaţie, miros sau gust pe care-l vrei, oricând şi în orice circumstanţă. În timp ce scrii la calculator, vei fi capabil să menţii cu „mintea" ta şi „în faţa ochilor tăi", imaginaţia unui cub roşu, şi totuşi să vezi cu ochii fizici monitorul calculatorului tău. Într-o cameră înghesuită şi plină de zgomot, vei fi capabil să auzi clipocitul unui pârâu, separat de zgomotele care te înconjoară. Când mănânci o supă ce are gust rău, vei fi capabil să te concentrezi asupra unui gust mai plăcut şi să termini de mâncat politicos supa din faţa ta. Când conduci maşina pe lângă mortăciunea de la marginea drumului, vei fi capabil să-ţi distragi mintea cu aroma mai plăcută a unui trandafir. Când îngheţi într-o dimineaţă de iarnă, nu te vei crispa din cauza frigului deoarece poţi să-ţi imaginezi în schimb senzaţia căldurii.
În cele din urmă, exerciţiile acestea îţi vor oferi abilitatea de a trece peste orice simţ de-al tău, şi astfel de a trece peste puterea lor de a-ţi influenţa mintea şi dispoziţia. Cu alte cuvinte, abilitatea de a-ţi controla simţurile mentale îţi măreşte simultan controlul asupra reacţiilor faţă de împrejurimile tale, şi îţi împuterniceşte abilitatea de a „răspunde conştient" în loc de a „reacţiona instinctual". Aşa cum a scris şi Bardon „Exerciţiile de concentrare care sunt efectuate cu toate cele cinci simţuri, întăresc spiritul sau mintea şi puterea voinţei".
Un alt aspect al acestor exerciţii senzoriale este aplicarea lor la ritual, ca de exemplu evocarea. Într-un ritual de evocare, una dintre responsabilităţile magului este crearea unei atmosfere potrivite pentru spiritul pe care el / ea îl cheamă. Unii oameni se vor gândi că este îndeajuns să creezi o atmosferă „fizică", prin utilizarea tămâii, lămpilor colorate etc, dar aceste lucruri nu au nici un folos pentru o entitate „non-fizică"! Pentru o entitate „non-fizică", atmosfera fizică este irelevantă comparativ cu atmosferele mentală şi astrală pe care magul trebuie să le creeze. „Înainte de toate" magul trebuie să creeze o atmosferă mentală, prin crearea mentală a luminii potrivite, aromei potrivite, sunetului potrivit, senzaţiei potrivite etc. Ceea ce se face folosind aceeaşi tehnică învăţată în Nivelul Doi. Apoi, dacă este necesar, creaţia „mentală" este adusă la o densitate astrală, prin folosirea altor tehnici învăţate în Nivelurile ulterioare. Şi, dacă este necesar, este adusă la o densitate fizică (dacă se doreşte o materializare fizică a entităţii evocate).
În acest timp, magicianul ar putea să aibă lămpile colorate şi tămâia care să ardă, dar acestea servesc „numai spre a-i sprijini proiecţia mentală". Cu alte cuvinte, recunoaştem, este mai uşor (la început) să-ţi menţii proiecţia „mentală" în decursul unui ritual de evocare, dacă ai un senzor fizic care să-ţi amintească de ea. Dacă tot ceea ce vezi cu ochii tăi fizici este îmbăiat în lumină verde, atunci este mai uşor (adică e nevoie de puţin mai puţină focalizare specifică) să-ţi menţii proiecţia „mentală" simultană a unei lumini verzi, în timp ce-ţi menţii de asemenea proiecţia „mentală" a aromei şi senzaţiei potrivite etc. Spre a spune altfel, lampa şi tămâia fizică sunt doar „unelte" folosite de mag spre a-şi sprijini proiecţiile „mentale". În absenţa rădăcinii lor mentale, aceste unelte au o semnificaţie intrinsecă mică.

„În cazul vizualizării plastice, cum să ştiu că am perfecţionat exerciţiul? Sunt tentat să stau doi ani de fiecare simţ, ca să-mi iasă cum trebuie. Doi ani de simţ înseamnă 10 ani ceea ce-mi va oferi o fundaţie solidă pentru munca viitoare!"

Sunt curios să ştiu ce valoare crezi că există în capacitatea de a vedea imaginile tale mentale cu ochii fizici? Ce avantaj ar aduce asta comparativ cu efectuarea timp de doi ani a acestui exerciţiu de Nivel Doi? Trecerea în acest fel peste văzul fizic (prin disciplinare mentală) nu are efect asupra transformării unei creaţii mentale într-un lucru solid fizic. Nu păcălirea creierului tău să creadă că o creaţie mentală este de fapt un lucru fizic, este cea care-i aduce creaţiei densitate fizică. Ea nici nu ascute vreunul dintre simţurile tale mentale, astrale sau fizice. Acest proces nu are nici o aplicaţie practică.
Înţelegi că pentru a face vizibilă ochilor fizici o creaţie mentală în acest fel, tot ceea ce faci este să-ţi păcăleşti creierul? Este asemănător cu jocul unui copil care-şi acoperă ochii crezând că astfel este invizibil pentru toţi ceilalţi. Sau să trecem la povestea lui Crowley care a intrat gol într-un restaurant, gândindu-se că este invizibil pentru toţi, deoarece „el" se gândeşte că este invizibil. El ar fi putut fi invizibil pentru ochii proprii, dar numai pentru ochii săi. Asta nu este magie.
Realizarea abilităţii de a-ţi păcăli creierul în acest fel nu-ţi oferă o „fundaţie solidă pentru munca viitoare". Dar antrenarea simţurilor mentale până la gradul indicat de mine o va face. Acesta este gradul „cerut" la Nivelul Doi spre a trece mai departe, la alte Niveluri care-ţi vor perfecţiona abilitatea transformând-o în alte abilităţi mai avansate. Nivelul Doi nu îţi cere acum acele abilităţi. Ele trebuie dezvoltate prin alte exerciţii decât concentrările senzoriale „mentale" de la Nivelul Doi.
Bardon a efectuat cele trei secţiuni ale fiecărui Nivel în aşa fel încât să ceară elevului cam aceeaşi cantitate de timp spre a le realiza. În mod evident, secţiunea mentală a Nivelului Doi nu este menită să dureze ani şi ani spre a fi realizată, pe când secţiunile astrală şi fizică durează numai un termen de luni. Dacă ar fi fost aşa, atunci Bardon şi-ar fi încălcat premisa esenţială a unei dezvoltări echilibrate.
Bineînţeles, în aceste chestiuni trebuie să-ţi urmezi directiva internă. Tot ceea ce pot face eu este să vorbesc din experienţă proprie şi să-ţi spun spre ce m-a condus să fac propria directivă internă, şi rezultatele pe care le-am realizat urmând ceea ce mi-a spus ea.

„Mersi Rawn, ai pus punctul pe i! Încercam să mă gândesc la un fel de a formula abilitatea de a suprapune imaginile mentale pe cele fizice fără a fi nevoie să „păcăleşti" mintea spre a le percepe ca fiind „fizice". Însă suprapunere era un cuvânt greşit, mai degrabă ar trebui să spun „desfăşurare"!"

Da! Sunt două percepţii simultane, separate dar întreţesute – una percepută cu ochii minţii şi una cu ochii fizici – având focalizarea primară asupra imaginii mentale. Asta devine şi mai clar atunci când vine vremea să se lucreze cu celelalte simţuri. De exemplu „desfăşori" (îmi place cuvântul) sunetul unui clopot care sună, odată cu sunetele ambientale ale împrejurimilor tale. Auzi clopotul cu urechea minţii tale şi simultan auzi cu urechea fizică zgomotul împrejurimilor, dar concentrarea este asupra clopotului imaginat.

„Curios în legătură cu asta, este că atunci când foloseşti mai multă concentrare mentală asupra obiectului pare să aibă cam acelaşi efect!"

Da, se păcăleşte creierul şi „îl" facem să traducă imaginea mentală într-o percepţie fizică. Dar acest grad de control asupra „creierului" tău nu este relevant pentru exerciţiile mentale de Nivelul Doi. Şi nici nu este o tehnică „magică" folositoare. Cu siguranţă este distractivă, dar nu este folositoare.

„Timpuriu, în crearea şirului de imagini, vei vedea că anumite imagini sunt mai plastice decât altele. Unele vor fi surprinzător de vii."

Într-o discuţie anterioară asupra acestui subiect, am scris „Inerent acestui proces de a izola un simţ odată şi a-l „folosi creator", elevul va învăţa în mod natural despre componenta emoţională a fiecărei percepţii senzoriale, şi despre impactul pe care fiecare simţ mental îl are asupra corpurilor astral şi fizic." Acest conţinut emoţional este cel care oferă variaţia de intensitate între imaginaţii. Pe lângă folosirea exemplului intensităţii unei imagini aşa cum ai sugerat tu, eu recomand ca ea să fie examinată pentru conţinutul ei emoţional. Asta te va învăţa o lecţie destul de valoroasă în ceea ce priveşte atingerea aceluiaşi grad de intensitate şi la alte imaginaţii. De asemenea, te va ajuta să izolezi simţul de asocieri emoţionale care înglobează mai multe simţuri. De exemplu înţelegerea conţinutului emoţional al ticăitului unui ceas te va ajuta să separi „sunetul" de „imaginea" ceasului.

„În timpul procesului, dacă iei unul dintre aceste exemple şi îi faci un fel de „fotografie", atunci vei avea un obiect foarte bun pentru exerciţiu, şi vei începe dintr-o situaţie de succes, ceea ce tinde să-ţi întărească eforturile."

O sugestie excelentă! Este de acelaşi fel ca şi „Arta amintirii împuternicite"

„Abilitatea magicienilor hermetici de a-şi controla starea mentală, prin controlul asupra conţinutului atenţiei lor, duce înapoi la exerciţiile cu un singur gând, de la nivelul 1 şi la secvenţele de gânduri planificate, adică la exerciţiul planificat secvenţial. Gândurile sunt cauzele şi condiţiile sunt efectele. Eforturile cerute spre a gândi ca un mag, au efecte pozitive disproporţionate."

Disciplinarea mentală este fundaţia Echilibrului. Toată magia este localizată în corpul mental al magului şi este direcţionată de către corpul mental al magului. Dacă magul nu este capabil de a-şi formula în minte un act, cu claritate perfectă şi constanţă perfectă, atunci toate cuvintele imaginate şi mişcările corporale din lume nu-l vor ajuta să facă actul magic.

„Având în vedere felul în care Franz a recomandat „să privim" un obiect înainte de a-l vizualiza cu ochii minţii, este potrivit să facem la fel cu celelalte obiecte senzoriale? De exemplu să simţi fizic „căldura" timp de câteva momente, înainte de începe exerciţiile de simţire mentală a ei, şi apoi să experimentăm din nou căldura fizică odată ce ea a dispărut din memorie?"

Da! Să ai la îndemână un trandafir, sau un vas de sare sau un clopot, etc. Şi de asemenea, când îţi vezi de munca zilnică, poţi „recolta" experienţă senzorială pentru exerciţiile tale. De pildă priveşte atent un obiect care te atrage când treci pe lângă el, şi încearcă să-i absorbi (de aici cuvântul „recoltezi") toate detaliile. Apoi foloseşte ceea ce ai recoltat mai târziu, în exerciţiul de vizualizare. Efectuarea de recoltări similare cu fiecare dintre simţurile tale le va ascuţi facultatea de percepţie, fizic, astral şi mental, la toate nivelurile simultan. Asta deoarece le foloseşti „conştient", voit şi pe dea-ntregul. Este FOARTE avantajos să îmbini acest exerciţiu intens „perceptiv", de recoltare a impresiilor senzoriale, cu utilizarea intens „creatoare" a simţurilor din exerciţiile IIH.
Toate cele bune,
Rawn Clark,
13 Octombrie – 4 Noiembrie 2002

<u>Din nou despre vizualizările de la Nivelul Doi</u>

Mai devreme sau mai târziu oricine ajunge la o parte din IIH care este chiar grea. Chiar o practică sprijinită şi disciplinată s-ar putea să nu poată depăşi un obstacol în calea progresului. În loc de a te lovi cu capul de zid, aici intervin în joc creativitatea şi ingeniozitatea. Calea prin cale înconjori aceste obstacole este deseori la fel de valoroasă ca şi abilitatea pe care încerci s-o înveți. Dacă nu ai încă o credință, atunci ar trebui să ai o afirmație că POȚI FACE FIECE dintre aceste lucruri, pur şi simplu este o chestiune de a afla CUM. Acest „cum" ar putea fi unic situației tale, şi există un vechi proverb care spune că spre a învăța orice magie, trebuie să o faci mai întâi a ta [adică să o personalizezi]. Voi da o listă o sugestii de genul „dacă ceva nu funcționează, atunci încearcă altceva, *orice* altceva" în special pentru problema cu vizualizarea plastică, dar poate că în toată treaba îți vei da seama că mai sunt căi pe care nu le-ai explorat (şi care s-ar putea dovedi folositoare altora aşa că trimite-le şi lor)!
Înainte de toate, verifică sugestiile lui Paul Allen şi ale lui Rawn legate de vizualizare. Ei au adunat ani de experiență proprie şi nu numai, şi s-ar putea să fi găsit indicii valoroase, dacă nu şi soluții.
Pentru siteul lui Paul Allen „Franz Bardon Research" – www.geocities.com/Athens/Forum/6243
Recomand în mod special legătura spre curgerea imaginilor (en. image streaming), care este un mod puternic pentru mulți oameni spre a accesa vizualizări intense. Ține minte, doar că dacă vrei eficacitate maximă, descrierea acestui proces CU VOCE TARE unei alte persoane, sau unui reportofon nu este opțională.
Și încearcă această procedură foarte detaliată din eseul lui Curtis White http://light1.home.mindspring.com/magic.txt
Sau cumpără această carte şi fă exercițiile http://amazon.com/exec/obidos/tg/detail/-/0874774241
Desenatul este pentru mulți oameni o cale fenomenală de a deschide porțile vizuale, deoarece ,odată ce înveți cum să priveşti, începi să acorzi cu adevărat atenție felului în care funcționează percepția ta vizuală. Plus că este destul de mişto când descoperi că desenatul este mai puțin o abilitate mecanică şi mai mult un fel de a percepe. Aceleași scurtături din percepție care stânjenesc abilitatea de a desena, pot stânjeni şi claritatea vizualizării.
Dacă simți că vizualizarea ta ar putea fi „blocată", atunci ai putea încerca anumite tehnici energetice spre a elibera acel blocaj. O cale curios de eficace este printr-o tehnică de medicină energetică cunoscută ca şi EFT, instrucțiuni din care sunt disponibile gratis la http://www.emofree.com/downloadEFTmanual.htm
Începe să dialoghezi cu inconştientul tău! Există o tehnică Huna numită vânătoarea de comori, care începe comunicarea cu alte părți ale minți tale, prin efectuarea cerinței să-ți aducă înapoi o amintire favorită, sau o amintire despre o anumită calitate sau temă, şi prin observarea a ceea ce iese la suprafață. Inconştientul te poate ajuta să accesezi capacitățile tale de magie, şi să le măreşti, aceasta fiind de exemplu o parte din focalizările asupra afirmațiilor, iar auto-hipnoza ar putea fi folosită în acelaşi scop. NLP are de asemenea tehnici de „instalare a credințelor" care ar putea fi de ajutor.
Foloseşte o modalitate în a ajuta să o completezi pe cealaltă. Dacă eşti o persană auditivă, atunci începe cu sunetul unei plaje, apoi simte căldura nisipului între degetele picioarelor tale. Auzi pescăruşii şi copii râzând. Observă dacă nu îți apar anumite imagini vizuale. După ce ai o imagine mai clară asupra modalității tale vizuale, te poți întoarce întotdeauna înapoi să izolezi aceste imagini vizuale pentru secvența corectă prin nivelul 2.
Dacă vizualizezi o cărămidă, sau fața unui ceas, nu mai fă asta! Vizualizează ceva care te atrage într-adevăr. Ceva care vrei într-adevăr să faci sau să experimentezi, şi pur şi simplu îmbăiază-te în experiență cu toate modalitățile pe care le poți reuni.
Încearcă să te joci jocuri la care poți folosi vizualizarea. Unul care-mi plăcea era vechiul Simon cu sunete şi lumină, în care încercai să repeți modelul. Există câteva dintre acestea pe net. Adaugă un alt pas. Odată ce se efectuează secvența, închide-ți ochii şi să reprodu-o înainte de a atinge butoanele.
Tehnica becului de bliț. Nu ştiu cum să o numesc, dar priveşte rapid într-o anumită direcție, şi apoi închide ochii şi descrie cât de mult poți din cele cărora le-ai făcut o „fotografie". Fă asta de mai multe ori până ce reuşeşti cum trebuie.
Priveşte pentru imagini ÎN ALTE LOCURI. Unii oameni cred că ceea ce vizualizează ar trebui să apară în fața nasului lor imaginar, dar există o panoramă care se desfăşoară în spatele urechii lor drepte. Atunci când vizualizezi încearcă să „priveşti" în jur 360 de grade, apoi sus şi jos în simțurile interne.
Ieşi din tipare. Nu-ți limita practica doar în şedințe formale acasă. Fă-ți mai amuzantă aşteptarea într-un rând, transformând pe toți ceilalți în orci. Sau măreşte-te prin acoperiş şi priveşte în jurul străzii. Trimite mici păsări irizate să zboare în jurul cuiva sau acoperă-l cu scântei.
Imaginează-ți acum ar fi dacă ai putea vizualiza uşor cu detaliu viu, cu ochii închişi sau deschişi. Încearcă să-ți imaginezi cum ar fi să faci asta zilnic, pe măsură ce-ți imaginezi că exercițiile îți devin tot mai uşoare iar abilitățile tale se trezesc ca un braț sau un picior care a fost adormit şi acum începe să furnice. Ai putea chiar să te joci cu acea furnicătură, simțind-o în zona capului tău care poate vizualiza.
Atât pentru acum. Sper că ceva din ce am spus este de ajutor.
-emc
10 Septembrie 2002

Nivelul doi: exerciții olfactive

„Am o întrebare în ceea ce priveşte exercițiile de concentrare asupra mirosului din Nivelul II. Pe când concentrarea vizuală este uşor de înțeles, deoarece mediul ei este un input constant, am probleme în a-mi da seama cum voi realiza exercițiile olfactive. Din moment ce mirosul este dependent de inspirația prin nas, s-ar putea spune că ar fi foarte dificil să stimulez o concentrare constantă asupra mirosului?”

Şmecheria, pentru mine cel puțin, a fost să-mi focalizez atenția în însuşi organul senzorial. De pildă la exercițiile de vizualizare focalizarea ta este în primul rând înlăuntrul facultății tale vizuale, aşa că la celelalte exerciții focalizarea ta va fi în primul rând în facultatea ta auditivă în cadrul exercițiilor de auz, în facultatea ta olfactivă în cadrul exercițiilor de miros etc.
Alege un miros cu care să începi. Petrece câteva momente mirosindu-l intens, acordând o atenție mare efectului pe care-l are asupra sinusurilor tale şi asupra aparatului tău olfactiv. Observă unde te afectează el în sinusurile tale, şi cum resimți acest efect etc. Apoi încearcă să faci cu imaginația ta o replică a acestui efect. Asta devine însă nonnecesar cu puțin mai multă practică, şi pe măsură ce te concentrezi mai complet asupra senzației tale dinlăuntrul facultății tale olfactive însăşi. În cele din urmă vei fi capabil să menții continuu mirosul imaginat, independent de respirația ta.
Toate cele bune,
Rawn Clark 20 Februarie 2003

Concentrarea senzorială – re-crearea durerii

„În exercițiile care au de-a face cu re-crearea simțurilor, am băgat de seamă că deşi simțurile ca văzul, auzul, atingerea etc. pot fi făcute reale cu mintea, nu pot crea o senzație de durere. Chiar atunci când îmi aduc aminte de un eveniment foarte dureros, pot re-crea (foarte uşor) numai reacția psihologică la durere, dar nu şi senzația fizică însăşi. De ce este aşa?”

Ți-ai răspuns la întrebare! Diferența dintre „durere” şi „senzație” simplă este în primul rând una psihologică. Ambele implică o mişcare energetică de-a lungul nervilor, ca răspuns la un stimul. Atunci când această energie nervoasă ajunge la creier, ea este „interpretată” de creier şi identificată ca fiind x sau y. Şi atunci când creierul spune „durere!”, corpul fizic începe să creeze endorfine care stimulează centrii plăcerii din creier, şi tind să facă trupul să uite de durere.
Aşa că, în caz că nu experimentezi în mod curent durere, este foarte dificil ca „la început” în exercițiul Nivelului Doi, să creezi senzația din memorie. Îți sugerez (în caz că nu experimentezi deja o durere) să creezi senzația de durere, înțepându-ți degetul cu un ac. Concentrează-te intens asupra senzației şi experimentează-o pe cât de deplin posibil în scurtul timp în care ea durează. Apoi, încearcă s-o reproduci imediat cu imaginația ta creatoare. Din acest mic experiment inofensiv vei învăța anumite lecții valoroase despre durere!

„Şi de ce sunt efectele psihologice ale durerii mult mai rele decât momentele (de obicei) scurte ale durerii înseşi? Dacă mă gândesc la asta, durerea psihologică este mereu mult mai rele (decât cea fizică) chiar şi atunci când nu există o durere fizică declanşatoare.”

Psihicul este cel care interpretează senzația şi decide dacă este „plăcută” sau „dureroasă” sau undeva între ele. Cu alte cuvinte, „psihicul” este acela care suferă durere, nu corpul fizic. Corpul doar „experimentează senzația”. Dar numai când „interpretăm” mental şi emoțional senzația percepută de instrumentul nostru corporal, ies la suprafață valorile „plăcere” şi „durere”. Rănile emoționale (opuse rănilor fizice) creează percepția unei dureri pe care psihicul şi-o aminteşte deoarece este o durere pur psihică, şi nu există nici un mecanism trupesc care să opacizeze sau să transforme acest tip de durere.
Cu alte cuvinte, este posibil „ca mintea” să transforme „durerea” întru „plăcere” (sau în orice altceva între aceste extreme) şi viceversa, deoarece mintea este cea care controlează interpretarea senzației. Asta este adevărat pentru „durerea” fizică ŞI pentru „durerea” emoțională.

„Dacă reacția psihologică la durere poate fi depăşită, poate atunci senzația de durere însăşi să fie...nu împuținată, nu transformată, doar...deconectată. Să fii conştient de ea, dar să nu te deranjeze (nu pe „mine”). Asta ar da o dimensiune totalmente nouă senzației de durere fizică. Probabil una mult mai uşor de suportat.”

Da, în toate privințele. ORICE senzație poate fi transformată sau ignorată, adică te poți deconecta de la ea. Meditația Centrul Liniştirii demonstrează o tehnică pentru realizarea acestui lucru.
Ia de exemplu senzația unei dureri musculare surde, de lungă durată. Concentrează-ți întreaga atenție asupra percepției acestei dureri surde. Izolează senzația în sine de toate gândurile care apar ca răspuns la ea, şi de toate emoțiile care se ataşează de aceste gânduri. Recunoaşte-o doar ca pe „o” senzație, fără nici o semnificație specială.

Acum, spre a o transforma într-o senzație diferită, ca de exemplu o căldură relaxată, îți foloseşti imaginația creatoare şi umpli energia pură şi fără semnificație a senzației cu „semnificația" căldurii relaxate. Recunoaşte senzația ca fiind una a căldurii relaxate.
În mod alternativ, spre a şterge senzația din câmpul tău de percepție (adică a o ignora) tot ceea ce trebuie să faci este să-ți muți „întreaga" atenție altundeva, şi s-o focalizezi exclusiv acolo.
Toate cele bune,
Rawn Clark 26 Aprilie 2003

<u>Corespondențe Elementare între exercițiile de concentrare senzorială de nivelul doi şi oglinda sufletului</u>

„Mă întrebam care sunt corespondențele elementale față de simțuri?"

Pentru exercițiile de concentrare senzorială de Nivel Doi, corespondențele Elementare sunt:
Văz = Foc
Auz = Apă
Tactil = Akasha
Miros = Aer
Gust = Pământ
Toate cele bune,
Rawn Clark 14 August 2003

„Eşti sigur despre asta? Mie îmi iese astfel:
Văz = Foc
Auz = Aer
Tactil = Apă
Miros şi gust = Pământ
Nu sunt exact sigur unde s-ar potrivi akasha, dar aş spune că atribuirea akashei cu un anume simț fizic nu mi se pare a avea sens. În primul rând datorită faptului că aş asocia akasha mai mult cu simțul intuiției sau cu percepția directă a semnificației esențiale."

Aşa cum asociem cele cinci degete cu cele patru Elemente, plus Akasha, la fel sunt asociate şi cele cinci simțuri fizice. Ceea ce spui are mult caracter logic (şi într-adevăr aceste asocieri apar mai târziu în IIH), dar în ceea ce priveşte relația specifică dintre exercițiile „mentale" de la Nivelul Doi referitoare la folosirea creativă a simțurilor, şi Oglinda Sufletului, asocierile sunt aşa cum le-am spus.
Ca întotdeauna, văzul este asociat cu Focul, deoarece: 1) Văzul depinde de lumină. 2) Dificultățile cu acest exercițiu indică un dezechilibru în regiunea de Foc a corpului astral.
În acest caz, auzul este asociat cu Apa deoarece: 1) Percepția fizică a sunetului depinde de unde care îți lovesc timpanul. Ceea ce are nevoie de ritm şi frecvență. 2) Sunetul afectează direct corpul emoțional. 3) Dificultăți cu acest exercițiu indică un dezechilibru în regiunea de Apă a corpului astral.
Aici, tactilul este asociat cu Akasha deoarece: 1) Percepția şi interpretarea tactilului este cea mai complexă din toate simțurile şi poate incita răspunsuri-memorie de la oricare dintre celelalte simțuri. Pe măsură ce se lucrează cu izolarea fiecărui simț, există aproape întotdeauna o senzație tactilă asociată cu orice ar fi ceea ce ai încerca să creezi cu acel simț. 2) Percepția unei senzații tactile afectează direct toate cele trei corpuri. 3) Dificultăți cu acest exercițiu indică un dezechilibru global, şi pe măsură ce se transformă cele mai importante trăsături negative (indiferent cărui Element ar aparține ele), acest exercițiu devine mai uşor.
Mirosul este asociat cu Elementul Aer deoarece: 1) Mirosul necesită inspirația unei cuante din atmosferă, care conține moleculele pe care le interpretează sistemul olfactiv. El se bazează „numai" pe mediul aerului; pe când auzul poate funcționa prin apă şi chiar prin obiecte solide. 2) Percepția unei arome afectează direct corpul mental (acesta este un motiv pentru folosirea tămâii în ritual). 3) Dificultăți cu acest exercițiu indică un dezechilibru în regiunea de Aer a corpului astral.
Şi în final, gustul este asociat aici cu Elementul Pământ deoarece: 1) Gustarea a ceva necesită introducerea în gură a unei materii lichide sau solide şi absorbirea acestei substanțe de către limbă. 2) Percepția gustului afectează direct corpul fizic, şi la fel ca simțul tactil / Akasha, izolarea simțului gustativ va incita răspunsuri-memorie de la toate celelalte simțuri (în special de la cel de miros / Aer). 3) Dificultăți cu acest exercițiu indică un dezechilibru în regiunea de Pământ a corpului astral.
Toate cele bune,
Rawn Clark 15 August 2003

„Pe de altă parte, corespondențele elementare pe care le spui tu au un anumit sens. Chiar dacă în primul rând la nivel intelectual, şi nu la nivel intuitiv."

Nu găsesc altă o greşeală în ceea ce ai spus, cu excepția faptului că ai pus conexiunea ca relație între simțurile fizice, oglinda sufletului şi exercițiile de concentrare senzorială de la Nivelul Doi. Când aduci împreună aceşti trei factori, şi îi relaționezi cu întrebarea originală despre relația dintre aspectele oglinzii sufletului şi dificultățile care apar la exercițiile de concentrare senzorială, atunci îți vei da seama că acele corespondențe sunt întrucâtva diferite decât sunt pentru simțurile corpului mental. Eu îmi bazez afirmația şi lista de corespondențe pe mai mulți ani de sfătuire a elevilor chiar despre aceste chestiuni. Experiența mea este că aceste corespondențe sunt corect funcționale în această situație specifică.
Nu vreau să argumentez şi ştiu că nici tu nu vrei asta, dar din moment ce lista de corespondențe pe care am oferit-o este aşa de contra-intuitivă, simt că este important să-i explic relevanța pentru munca de Nivel Doi. Dacă elevul foloseşte corespondențele pe care le-ai sugerat, atunci rezultatele vor fi neproductive când încearcă să facă o legătură între dificultățile cu exercițiile de concentrare senzorială, şi aspectele oglinzii sufletului
Toate cele bune,
Rawn Clark 16 August 2003

<u>Dificultăți în a lucra cu ochii închişi vs. ochii deschişi</u>

„Deşi pot vizualiza încrezător şi plin de succes cu ochii deschişi – am ceva dificultăți în a vizualiza cu ochii închişi. Atunci când vizualizez ceva cu ochii închişi, cum ar fi o banană – ea pare să apară doar vag şi „văd" numai o parte din ea, şi după ceva vreme ea se estompează de tot. Ea apare corect şi clar atunci când am ochii deschişi. Când efectuez vizualizări cu ochii închişi, am încercat să fac un duplicat al procesului mental pe care-l fac cu ochii deschişi – dar fără mult succes. Imaginile pur şi simplu nu sunt „chemate" cu uşurință."

Nu ştiu dacă ăsta este un „răspuns" per se, dar aş vrea să-ți ofer ceva la care să te gândeşti. O diferență între a lucra cu ochii închişi şi cu ei deschişi este că cu ochii deschişi ai un anumit fundal definitoriu asupra căruia să-ți proiectezi vizualizarea. Cu alte cuvinte, este o suprafață care are adâncime. Pe de altă parte, cu ochii închişi nu există nici o suprafață, numai o întunecime fără adâncime. Aşadar creierul tău nu mai este capabil să spună de exemplu „bine, voi crea această vizualizare la trei picioare în fața mea". Nu are o judecare automată asupra locului „unde" să plaseze vizualizarea.
Mai mult, în vizualizarea cu ochii închişi, nu se „folosesc" ochii în acelaşi fel în care ei se folosesc când sunt deschişi. Omul este forțat să lucreze numai cu creativitatea mentală, separată de văzul normal.
Mai presus de toate, îți recomand să continui să lucrezi la asta.
Toate cele bune,
Rawn Clark 11 Aprilie 2004

Nivelul II: Antrenament astral

Lucrul cu oglinzile sufletului şi echilibrul elemental

„Despre subiectul oglinzilor sufletului, este vreo cale să „testez" echilibrarea echilibrului meu elemental, sau este el dependent în totalitate de oglinda sufletului?"

Viața este testul echilibrului tău Elemental. Atunci când ajungi la Echilibru, vei şti dincolo de orice îndoială.

„De asemenea, referitor la echilibru, la finalul Nivelului 2 Bardon scrie: „trebuie să începi deja să elimini toate caracteristicile rele de durată şi care reprezintă cea mai mare piedică pentru dezvoltarea ulterioară". Dar, la începutul capitolului el spune că toate elementele, atât cele pozitive cât şi cele negative trebuie aduse întru echilibru. Atât la oglinda pozitivă cât şi la cea negativă, pentru mine, elementul apă are cel mai mare dezechilibru. Odată ce pun în echilibru toate elementele negative, ar trebui doar să mă gândesc la anumite calități pozitive pe care să le am, spre a aduce celelalte aspecte pozitive ale elementelor întru echilibru cu apa pozitivă?"

Scopul final al oglinzii este să-ți pozitivizezi complet personalitatea. Bardon sugerează trei stagii spre a o face:
1) Transformă cele mai importante aspecte din oglinda negativă a sufletului, în aspecte pozitive. De unul singur, acest proces reduce mult dezechilibrul global.
2) Măreşte pozitivitatea acelor Elemente care sunt mai puțin pozitive decât Elementul tău cel mai pozitiv. Acțiunea măreşte echilibrul tău global, chiar dacă nu este o pozitivizare completă a întregului. Încă mai există caracteristici negative prezente, dar nici un Element nu este mai puternic, pozitiv sau negativ, decât una altul.
3) Transformă toate trăsăturile negative minore rămase. Asta rezultă în personalitatea complet pozitivizată, tipică Echilibrului Elemental astral.
La începutul Antrenamentului Astral de la Nivelul Trei, Bardon a scris:
„Înainte de a începe exercițiile acestui capitol [id est inspirația şi acumularea Elementelor] trebuie ca prin introspecție şi stăpânire de sine să fie realizat în suflet echilibrul astral al elementelor, pentru a nu ne face rău nouă înşine. Dacă există certitudinea că nici un element nu domină, trebuie să lucrezi mai departe în cadrul evoluției la înnobilarea caracterului tău, dar de asemenea, poți merge mai departe anume în a lucra cu elementele în corpul astral."
Cu alte cuvinte, el sugerează că trebuie să ajungi la terminarea celei de-a doua etape pe care am scris-o mai sus, în care nici un Element nu este dominant. În acest punct, nu ar trebui să existe nici o trăsătură negativă „majoră" de caracter.
În cazul tău, având o Apă foarte pozitivă, va trebui să măreşti pozitivitatea în cadrul Pământului, Aerului şi Focului, înainte de a începe munca de Nivel Trei. Însă transformarea trăsăturilor negative de caracter ale Apei va avea cel mai probabil efectul de a mări pozitivitatea celorlalte Elemente ale tale. Nici o parte a personalității tale nu există independent de celelalte, aşa că transformarea unei părți îți afectează în cele din urmă întreaga personalitate.
Transformarea de Sine necesită o re-evaluare constantă de sine. Pe măsură ce te schimbi, transformările îți sunt reflectate în compoziția ta Elementală, şi ea va arăta diferit la fiecare nivel. Până în momentul când ți-ai rezolvat trăsăturile negative majore de caracter, oglinda sufletului tău va arăta destul de diferit. Cât de diferit, asta este imposibil de a fi prezis din perspectiva ta prezentă, dar foarte probabil că se vor dovedi nonnecesare grijile tale prezente despre o Apă foarte pozitivă.

„Aha! Acum cred că înțeleg! Şi deoarece oglinzile sufletului vor arăta constant în mod diferit, făurirea de sine este continuă."

Da! ea devine o Artă, care oferă mare bucurie artistului.

„Atunci când se ajunge la nivelul 7 respectiv referitor la echilibrul mental, se rafinează acest proces sau se lucrează mai adânc cu el?"

Este acelaşi proces esențial de introspecție intensă şi de rectificare ulterioară, dar la acest nivel el se aplică Individualității mentale şi nu personalității astrale. „Regulile" care aparțin muncii mentale sunt puțin diferite decât cele care aparțin muncii astrale. În tărâmul mental „asemănătorul atrage asemănătorul" în mod exclusiv; pe când în tărâmul astral este DE ASEMENEA adevărat că „opuşii se atrag", ceea ce complică munca astrală în comparație cu munca mentală. De asemenea, până în acel punct în inițierea sa, elevul a devenit adept în Arta făuririi de sine a personalității astrale, iar acea abilitate este aplicată uşor şi eficace la făurirea de sine mentală. Munca mentală de Nivel Şapte este relativ uşoară comparativ cu munca astrală timpurie de făurire de sine.
Procesul atrage după sine o transformare astrală adițională. Echilibrul mental obținut TREBUIE să fie făcut manifest în personalitatea astrală. Dar de această dată (şi de acum înainte) transformarea de sine astrală este FOARTE uşoară şi imediată. Asta datorită faptului că se lucrează din perspectiva mentală superioară a Sinelui Individual, într-o manieră direct creatoare.

Toate cele bune,
Rawn Clark 11 Octombrie 2002

<u>Despre articolul „Ştiinţele hermetice” atribuit lui Franz Bardon</u>

„Cele ce urmează sunt un fragment dintr-un articol scris de dl. Bardon.”

Deşi Merkur îl prezintă ca fiind scris „de” Bardon, singurul lucru ştiut ca fapt este că articolul provine din proprietatea lui Bardon. Trebuie să fiu de acord cu Dieter Ruggeberg că acest articol a fost cel mai probabil scris de Otti Votavova (secretară a lui Bardon şi autoare a lui „Frabato”). Baza pusă asupra conceptelor de „cantitate” şi „calitate” ca şi chei, indică stilul lui Otti mai mult decât al lui Bardon. De asemenea limbajul nu conţine claritatea scrierii lui Bardon, şi deseori sună ca o parafrazare slabă a altor lucruri pe care le-a scris Bardon.
Acest segment intitulat „Metodologia” nu are nimic de-a face cu „introspecţia”. El are de-a face cu metodele care se folosesc în cadrul muncii de transformare a caracterului din Nivelul Doi.

„Trebuie să-ţi aduci toate caracteristicile negative, care bineînţeles corespund celor patru elemente, la un nivel în care toate caracteristicile tale negative să fie egale ca număr. Atributele care sunt cel mai puţin prezente trebuie să fie transformate în atribute pozitive.”

Asta este adevărat „numai” în legătură cu munca iniţială de transformare a caracterului, din Nivelul Doi. În IIH, la începutul Nivelului Trei, Bardon afirmă că elevul trebuie să fi stăpânit „cel puţin” trăsăturile negative majore de caracter, şi să fi obţinut acest „echilibru” rudimentar. Această echilibrare a trăsăturilor de caracter negative şi pozitive, „NU” este „Echilibrul Elemental” în sine – aceasta este numai o stare preliminară de „echilibru” relativ. La Nivelul Trei, se continuă lucrul către „Echilibru”, până ce toate trăsăturile negative de caracter sunt transformate şi este realizată o pozitivizare continuă a personalităţii.

„1. Prin combaterea pasiunilor negative se realizează intensificarea fluidelor individuale (electric, magnetic şi electromagnetic) şi se întăresc acumulările (asta se aplică la toate elementele).”

Ăsta este un fel cam oblic de-a spune că lupta cu trăsăturile tale negative de caracter îţi întăreşte voinţa. Compară asta cu ceea ce a scris Bardon în IIH, Nivelul Doi. *„3. <u>Controlul şi lupta directă</u>: prin atenţie şi voinţă nu vei permite nici unei deficienţe pasionale să se manifeste, luptând direct cu ea încă din faşă. Această metodă este cea mai dificilă şi este bună doar pentru persoanele ce posedă o doză mare de voinţă sau pentru cei care doresc să dobândească un puternic autocontrol volitiv prin lupta împotriva propriilor pasiuni.”*

„2. Prin practica autosugestiei sunt eliminate pasiunile negative prin retragerea timpului şi spaţiului. Dar asta nu devine o realitate, până ce trăsătura pozitivă dorită nu devine un obicei; până în acel punct, trăsătura negativă încă poate ataca persoana respectivă. Numai atunci când trăsătura pozitivă sau bună a devenit un obicei în întregime, putem spune că a fost eliminată pasiunea negativă. Aşadar, nu mai poate ataca niciodată acea persoană.”

Prin „retragerea spaţiului şi timpului”, autorul spune că autosugestia nu este o metodă de „a lupta încă din faşă”, ci mai degrabă că ea are loc într-un timp şi loc în care trăsătura negativă de caracter nu este imediat manifestă. Restul propoziţiei spune doar că prin autosugestie nu se „elimină” un obicei negativ, ci este „înlocuit” cu unul pozitiv, nou.

„3. Prin transmutaţie este întotdeauna mărită capacitatea puterii cantitative. Dacă trăsăturile pozitive ce aparţin unui element sunt prea slabe, atunci trebuie să măreşti puterea trăsăturilor pozitive prin transmutarea pasiunilor negative existente.”

Şi ăsta este un fel complicat de a spune ceva simplu. Adică, dacă aspectul pozitiv al unui Element este slab, atunci Elementul poate fi întărit prin transmutarea caracteristicilor negative aparţinând respectivului Element, în caracteristici pozitive, mărind aşadar pozitivitatea globală a Elementului cu pricina. Compară asta cu ceea ce a scris Bardon la Nivelul Doi *„2. <u>Transmutarea</u>: transformarea pasiunilor în calităţile opuse, prin autosugestie şi prin meditaţii repetate asupra calităţilor bune/pozitive şi prin încrederea continuă în acestea.”*

„4. Izolarea. În caz că nu vrei să foloseşti nici una dintre metodele de mai sus, sau dacă nu eşti capabil de a le folosi, te poţi întoarce mereu la izolarea pasiunilor negative. Ceea ce este realizat prin retragerea întregii tale atenţii de la pasiunile tale negative. Prin asta, nu realizezi nimic cantitativ, adică te predai destinului.”

Cu alte cuvinte, în loc să te confrunți direct cu caracteristicile tale negative şi să le schimbi, pur şi simplu tu te retragi de la ele atunci când ele apar. Dacă te enervezi, îți ignori enervarea şi îți îndrepți mintea altundeva, sau te îndepărtezi de la situația care ți-a produs mânia. Pentru mine, asta este o eschivare majoră, şi nu este prin ea însăşi, o metodă eficace de transformare de sine.
Acestea fiind spune, articolul „Științele hermetice" este slab scris, zăpăceşte şi e un substitut foarte slab pentru ceea ce a scris Bardon în IIH.
Toate cele bune,
Rawn Clark 7 ianuarie 2003

Nivelul II: Antrenament fizic

Respirația prin pori şi exercițiul „Inspirația frumuseții”

„Am avut o experiență interesantă, de respirație prin pori. O dată când efectuam acest exercițiu, mi-am putut simți actualmente corpul respirând chiar aşa cum spune Bardon în IIH. Nu era implicată nici o vizualizare. Simțeam că energia era suptă întru corpul meu prin pori, şi ieşea din el atunci când expiram.”

Acea experiență este scopul respirației prin pori de Nivelul Doi. Cu alte cuvinte, ăsta este modul în care trebuie să simți experiența oricând.
Modul în care „simți” experiența – nu cum arată ea sau cum te gândeşti că ar trebui să arate – este CEA mai importantă cheie spre a stăpâni respirația prin pori şi Energia Vitală. Dacă te concentrezi numai asupra aspectului de vizualizare al respirației prin pori şi al lucrului cu EV, atunci experiența va rămâne predominant mentală. Însă, atunci când punctul principal al focalizării este „senzația” respirației prin pori şi a EV, atunci ea devine o experiență astrală şi fizică, sprijinită „de” vizualizarea ta mentală. Odată ce ajungi s-o „simți”, experiența devine una foarte uşoară şi foarte eficace.

„Ceea ce mă face să cred că trupurile noastre acționează în acest fel indiferent dacă suntem conştienți sau nu de proces. Efectuarea exercițiilor de concentrare doar aduce experiența în fața minții tale.”

Asta este corect, însă respirația inconştientă prin pori pe care o face corpul din voința sa primitivă, nu este nici pe departe aşa de puternică precum este respirația „conştientă” prin pori. Magia Hermetică este esențialmente utilizarea „conştientă” a propriilor metode ale naturii. Tocmai acest factor al „utilizării conştiente” este acela care le face „magice” şi le împuterniceşte în feluri pe care natura nu le realizează în general, atunci când este lăsată de una singură.
De unul singur corpul tău inspiră multe lucruri prin porii lui. Totul de la constituenții chimici ai aerului, până la gândurile şi emoțiile altora. Toate acestea te afectează în cele din urmă în întregimea sinelui tău: fizic, astral şi mental. Unele lucruri corpul le inspiră deoarece are nevoie de ele pentru menținerea vieții sale, dar există alte lucruri pe care el le inspiră şi care sunt toxice. Aceasta este o cale prin care suntem conectați intim cu mediul nostru înconjurător.
Pe de altă parte, respirația prin pori „conştientă” şi magică este foarte precisă şi foarte disciplinată. O idee sau energie precisă este inspirată într-o manieră disciplinată. Invers, toxine precise mentale şi astrale sunt expirate într-o manieră disciplinată. Tot acest proces este efectuat „conştient” şi cu o focalizare mare, profitându-se de expertiza inconştientă a corpului în această privință. Este ca şi cum ai lua lumina solară şi ai transforma-o într-o rază laser – i se măreşte exponențial puterea.
Cu respirația magică prin pori se pot inspira orice fel de lucruri bune, care te hrănesc la fiecare nivel al ființei tale, de la fizic la Unitar. Unul dintre cele mai hrănitoare lucruri pe care îl poate inspira un om prin respirația magică prin pori, este Frumusețea, în orice formă a Sa.
Iată un experiment care ar putea funcționa foarte bine pentru tine, având în vedere abilitățile tale artistice.

INSPIRAȚIA FRUMUSEȚII

Găseşte o imagine a ceea ce este pentru gusturile tale CEL mai frumos tablou. Sau mergi la muzeul local. Oricum, să ai în fața ochilor tăi fizici această imagine fizică (nu este nevoie de nici un fel de vizualizare). Linişteşte-te şi gândeşte-te un timp scurt la experiența de respirație prin pori pe care ai descris-o mai sus. Aminteşte-ți cum ai „simțit” fizic acțiunea de a inspira cu tot trupul.
Acum concentrează-ți atenția asupra imaginii Frumuseții din fața ochilor tăi fizici. „SIMTE” Frumusețea ei. Concentrează-ți atenția asupra a ceea ce face ca această imagine să fie frumoasă în ochii tăi, şi „simte” acele lucruri. Atunci când „simți” Frumusețea imaginii, inspiră „senzația” prin pori până în miezul ființei tale. Umple-te cu această „senzație” de Frumusețe. Încearcă să refaci „senzația” adevăratei respirații prin pori pe care ai descris-o. Lasă ca „senzația” să conducă întregul experiment – eliberează-te de orice încercare de vizualizare şi raționalizare de orice fel şi doar „simte”.
Atunci când te-ai umplut, împământează-te „simțind” o conexiune între tine şi pământul de dedesubtul picioarelor tale, ieşind din coloana ta vertebrală şi intrând adânc întru sol, ca o rădăcină. Lasă ca orice exces de energie să curgă în jos întru pământ (Frumusețea este mereu o binecuvântare pentru pământ). Apoi reia-ți conştiența normală de stare de veghe.

„Atunci când „Inspiram Frumusețe” am găsit că este de ajutor să asociez / creez o conexiune cu imaginea, spre a stabili un fel de mişcare subtilă de balansare. Un flux care pleacă şi un reflux care se întoarce. Să trimiți un fel de undă elastică în afară spre univers, cerând o rezonanță / calitate / element / vibrație de literă / virtute divină specifică. Şi apoi un „moment” mai târziu, atunci când se întoarce unda, ca un reflux de energie care se revarsă întru spațiul meu de dans astral / mental, [ea] ESTE de acea calitate pe care am cerut-o.”

„Magia lui IHVH-ADNI" (MIA) pe care o prezint pe siteul meu, foloseşte o variantă a acestei tehnici. Ai putea-o găsi foarte folositoare...
În MIA, se acumulează o energie, i se imprimă acesteia o rezonanță aparte, şi apoi este trimisă către „marginile filozofice ale universului". În decursul călătoriei sale în afară, ea atinge materia universului, şi cauzează ca acea materie să rezoneze corespunzător. Când atinge finalmente divinul (id est „marginile universului" sau infinitatea), ea este transformată imediat şi această energie transformată este cea care se întoarce ca un reflux. De-a lungul călătoriei sale înapoi, ea transformă mai mult materia universului pe care o atinge, întorcându-se în cele din urmă spre a-l transforma pe cel care a trimis-o. Ceea ce are efectul de a crea o armonie rezonantă între cel care trimite energia şi universul însuşi, transformându-i simultan pe ambii.

„Apoi, la următorul reflux, odată ce ai toată această [aici plasează tipul de energie primară cerută de tine] în jurul tău, eşti ud până la piele de calitățile pe care le-ai cerut, viața pe care o INspiri din măduva oaselor şi prin porii pielii este bogată în substanțele hrănitoare cerute. Mmmm, ca şi cum ai inspira vitaminele tale zilnice. Dar în acest caz, vitamina este FRUMESEȚE. Ea se revarsă şi umple fiecare crăpătură şi crevasă. Inspiri frumuseţe. Şi din moment ce EŞTI ceea ce MĂNÂNCI, începi să devii frumuseţe. Acest fluid rezonant cu frumuseţea nu „creează" frumuseţea înlăuntrul tău, ci „găseşte frumuseţea" înlăuntrul tău şi luminează o lumină de recunoaştere [a sa] asupra ei. Fluidul o scoate în afară, o invită să iasă la iveală şi să fie."

După ce ajungi la aceşti nivel de a FI ceea ce mănânci, este posibil să expiri frumuseţe, şi să afectezi în acest fel împrejurimile tale. De fapt, poți inspira şi expira continuu universul Înfrumusețat, şi să creezi o relație de rezonanță între tine şi împrejurimile tale. Folosind această tehnică, este de asemenea posibil să afectezi balonul temporal care-ți înconjoară conştiența. În esență, asta Înfrumusețează viitorul imediat şi disperseză orice „rezistență" din calea ta. De asemenea poate fi transformată cu uşurință într-un organ senzorial, prin care să scanezi balonul temporal.
Toate cele bune,
Rawn Clark 5 Octombrie 2002

Despre „asana" lui Bardon de la Nivelul Doi

„Am observat că traducerea Merkur spune că genunchii ar trebui să se atingă, pe când alte traduceri, par să spună doar că ei ar trebui să fie proporționați. Atunci când eu mențin genunchii împreunați, nu am în muşchi nimic altceva decât încordare. Are cineva o intuiție cu privire la adevăratele intenții ale dlui Bardon, genunchii [ar trebui să fie] apropiați sau depărtați."

Genunchii „nu" au nevoie să se atingă. Dar, trebuie să rămână destul de apropiați între ei (2-3 inch) pentru ca să-ți rămână dreaptă coloana vertebrală. Atunci când coloana ta este dreaptă şi genunchii tăi sunt îndoiți la 90 grade, ei se vor afla în mod natural la distanța potrivită unul de altul pentru corpul „tău". Această poziție trebuie să fie relaxată, şi nu una în care te chinui să-ți menții genunchii în contact. Afirmația lui Bardon despre legarea picioarelor se aplică doar dacă genunchii tăi se depărtează „foarte" mult. Asta se întâmplă de obicei deoarece coloana vertebrală nu îți mai este dreaptă, aşa că legarea gleznelor va ajuta să-ți învețe corpul să-şi mențină automat o coloană dreaptă, prin forțarea genunchilor să se apropie. De asemenea, ar putea ajuta la început să stai pe un scaun care te poate sprijini cel puțin la mijlocul pulpei, şi are şi spătarul drept. Acest sprijin al coapselor te va ajuta să-ți menții genunchii apropiați dacă ei tind să se depărteze, iar spătarul drept poate fi folosit spre a te obişnui cu senzația unei coloane vertebrale drepte. Când te poți relaxa, fiind sprijinit în totalitate de scaun, atunci mişcă-te înainte cu câtiva inch şi stăpâneşte postura fără suport pentru spate sau pentru coapse.
Diferențele dintre ediția Ruggeberg (traducerea lui A. Radspieler) şi ediția Merkur sunt interesante. Editorii / traducătorii ediției Merkur par să fi făcut destul de multă rescriere. Prezint ambele traduceri pentru comparație.

RUGGEBERG
„Următorul exercițiu va fi despre controlul corpului. Este nevoie de mare abilitate pentru a sta nemişcat şi confortabil, prin urmare e nevoie să înveți cum să faci acest lucru. Stai aşezat pe un scaun astfel încât coloana vertebrală să fie dreaptă. La început te poți lăsa pe spătar pentru sprijin; ține picioarele apropiate, astfel încât să formeze cu genunchii un unghi drept. Stai relaxat fără să încordezi nici un muşchi, mâinile se odihnesc uşor pe coapse. Pune un ceas să sune peste 5 minute. Acum închide ochii şi observă-ți tot corpul. La început vei vedea că muşchii sunt agitați ca şi consecință a stimulilor nervoşi. Impune-ți cât de energic poți, să perseverezi în a sta relaxat. Oricât de simplu pare acest exercițiu, totuşi este destul de dificil pentru începători. Dacă genunchii au tendința constantă să se depărteze poți lega picioarele la început cu o sfoară sau un prosop. Dacă poți sta fără tresărire sau fără un efort special timp de 5 minute, atunci de fiecare dată când practici măreşte durata cu un minut. Dacă reuşeşti să stai liniştit cel puțin 30 de minute, confortabil şi fără de probleme, atunci exercițiul este îndeplinit. Când ajungi în acest punct vei constata că nu e altă poziție mai bună pentru corp ca să se relaxeze şi să se odihnească."

MERKUR
„Următorul exercițiu se ocupă de controlul corpului. Este o artă să stai nemişcat şi confortabil, şi ea trebuie învățată. Stai aşezat pe un scaun astfel încât coloana vertebrală să fie dreaptă. La început spătarul scaunului poate fi utilizat pentru sprijin; în timp ce stai pe scaun picioarele ar trebui să fie ferm plasate pe sol şi să se atingă, la fel ar trebui şi genunchii; picioarele ar trebui de asemenea să formeze la genunchi un unghi drept. Odihneşte-ți uşor mâinile pe picioare, aproape de genunchi, mâna dreaptă pe genunchiul drept, mâna stângă pe genunchiul stâng. Apoi încearcă să stai fără nici un sprijin al spatelui, fără tensiuni, fără încordare în muşchi, dar ține minte să stai drept. Pune un ceas să sune peste 5 minute şi începe exercițiul. Acum închide ochii şi în această postură observă atent ceea ce se întâmplă în corpul tău. La început vei vedea că muşchii sunt agitați sau iritați datorită stimulilor nervoşi. Adună-ți toată energia spre a depăşi această senzație şi impune-ți să rămâi liniştit în această poziție. Oricât de simplu pare acest exercițiu, totuşi este dificil pentru începători. În caz că experimentezi dificultăți în a-ți menține împreună genunchii şi picioarele, le poți lega împreună cu o coardă sau un prosop. Dacă reuşeşti în a rămâne în această poziție timp de 5 minute, fără nici un efort şi fără întrerupere, atunci măreşte durata cu un minut per exercițiu, de fiecare dată când exersezi, până ce eşti capabil să rămâi în această poziție timp de 30 minute – cu condiția că eşti total confortabil, că nu există nici o întrerupere, şi că te afli complet în pace. Când ai realizat asta, exercițiul este complet. Când ajungi în acest punct vei constata că nici o altă poziție nu îți va permite aşa de multă relaxare şi odihnească ca aceasta.”

În comparaţie, ediția Merkur accentuează ideea că genunchii trebuie să se atingă, pe când ediția Ruggeberg accentuează nevoia de relaxare. Dificultatea cu ediția Merkur este că este imposibil să-ți relaxezi adânc muşchii picioarelor, dacă se „țin” simultan şi genunchii împreună – este contrar întregului scop al exercițiului.
Toate cele bune,
Rawn Clark 21 Decembrie 2002

Un prieten vorbitor de limbă germană a răspuns
M-am uitat peste ediția mea din "Der Weg zum wahren Adepten" (Bauer, 1994): "...Die Fuesse sind beisammenzuhalten und bilden mit den Knien einen rechten Winkel, die Knie zueinander. Sie sitzen frei, ohne Anstrengung der Muskeln, beide Haende ruhen leicht auf den Schenkeln."
Dacă încerc să traduc direct acest pasaj, traducerea ar suna cam aşa: „Picioarele ar trebui să fie ținute împreună şi să formeze un unghi drept cu genunchii, genunchii împreună (die Knie zueinander). Stai liber, fără efort muscular, ambele mâini sprijinindu-se uşor pe coapse.”
Aşa că ediția Ruggeberg pare să fie puțin mai aproape de original, dar de asemenea ea a lăsat în afară expresia „die Knie zueinander” (genunchii împreună). Dar ce înseamnă exact „genunchii împreună” (adică se ating? sau pur şi simplu nu sunt prea depărtați?) este lăsat din nou la interpretarea individului.

Nivelul III

Etalonul Echilibrului Elemental ca pregătire pentru nivelul trei

„Cum pot fi sigur că practic NEVĂTĂMAT exercițiile de „respirație a elementelor”? Am citit în IIH că aceste exerciții pot fi periculoase dacă nu sunt practicate având un echilibru elemental bun. Cunoşti vreun exercițiu care să-mi testeze propriul echilibru elemental?”

Nivelul de echilibru cerut pentru exercițiile cu Elementele de la Nivelul Trei, este unul rudimentar. Cu alte cuvinte, trebuie să-ți fi transformat cele mai importante (adică cele mai supărătoare) trăsături negative de caracter. „Testul” echilibrului tău Elemental este progresul tău cu munca de transformare a caracterului, prin Oglinda Sufletului.
Dacă ai acest „echilibru rudimentar” atunci exercițiile de respirație a Elementelor îți vor sprijini lucrul continuu de transformare a caracterului şi-l vor face încetul cu încetul mai uşor. Dar dacă nu ți-ai rezolvat cu succes trăsăturile negative majore, atunci exercițiile de respirație a Elementelor le vor înrăutăți. Într-un asemenea caz, Elementele îți vor amplifica trăsăturile negative de caracter. Asta este o altă cale de a verifica dacă ai ajuns sau nu la echilibrul potrivit spre a începe respirația Elementelor.
Toate cele bune,
Rawn Clark 28 Aprilie 2003

„Am o întrebare pentru toți, în ceea ce priveşte echilibrul elemental. Din moment ce elementele sunt asociate cu simțurile, dacă am avut succes cu toate exercițiile mentale ale nivelului 2, înseamnă asta că am echilibrat destul de mult elementele spre a trece la nivelul 3? Eu aş răspunde da, dar aş vrea să aud şi ceea ce gândiți voi, deoarece nu sunt sigur. Eu mă gândesc că acest test (observarea faptului dacă eşti echilibrat) este mult mai sigur decât folosirea oglinzii sufletului. Care vă sunt gândurile în legătură cu asta?”

De unul singur, acest proces nu este un test potrivit. Te rog verifică ceea ce a avut Bardon de spus despre asta în primul paragraf din „Antrenamentul magic astral (III)”

„Înainte de a începe exercițiile acestui capitol trebuie ca prin introspecție şi stăpânire de sine să fie realizat în suflet echilibrul astral al elementelor, pentru a nu ne face rău nouă înşine. Dacă există certitudinea că nici un element nu domină, trebuie să lucrezi mai departe în cadrul evoluției la înnobilarea caracterului tău, dar de asemenea, poți merge mai departe anume în a lucra cu elementele în corpul astral.”

Cu alte cuvinte, el sugerează că etalonul este Oglinda Sufletului, şi nu succesul cu exercițiile de concentrare senzorială. Aminteşte-ți că lucrul cu Elementele de la Nivelul Trei este un exercițiu „astral”, la fel ca lucrul cu Oglinda Sufletului. Pe de altă parte, exercițiile de concentrare senzorială sunt exerciții „mentale”, şi deşi au impact asupra echilibrul „astral” al Elementelor, valoarea lor transformatoare principală este în ceea ce priveşte echilibrul mental.
Ca întotdeauna, spre a progresa spre Nivelul următor, trebuie să se stăpânească mai întâi exercițiile din „toate trei” secțiunile ale Nivelului prezent. Nu este suficientă doar stăpânirea exercițiilor de concentrare senzorială. Trebuie să se fi progresat de asemenea în transformarea caracterului până la gradul pe care l-a indicat Bardon (adică trebuie să se fi transformat trăsăturile negative cele mai puternice şi influențatoare, şi să se „ştie” din dovada oferită de Oglinda Sufletului că „nici un element nu domină”).
Nu există nici un „test” propriu zis, în afara propriei cunoaşteri de sine. Fie ştii că ai realizat acest echilibru rudimentar, fie ştii că nu l-ai realizat. Este chiar într-atât de simplu.
Toate cele bune,
Rawn Clark 6 Mai 2003

Concentrarea senzorială – amintire vs. creare

„Îmi puteți oferi ceva indicii referitoare la menținerea timp de 5 minute a unei scene de vizualizare în care trebuie să intru, scenă efectuată cu mai multe simțuri? Eu pot reține o scenă necunoscută mult mai uşor decât una cunoscută.”

Scena efectuată cu mai multe simțuri este compusă din creații cu un singur simț. Cam ca şi cum ai imprima o imagine colorată efectuată din patru componente coloristice. „Şmecheria” este să stratifici una câte una fiecare creație cu un singur simț, până ce scena îți este completă. De pildă începe prin a crea componenta vizuală, apoi adaugă componenta auditivă, apoi cea olfactivă, apoi cea tactilă, până ce scena ta efectuată cu mai multe simțuri, este complet formată. După ce ea este completă, devine o chestiune simplă de a menține o monofocalizare a minții asupra ei.

Faptul că poţi menţine mai mult timp o scenă necunoscută decât una cunoscută, îmi imaginez că este o experienţă destul de comună. Şi eu am avut la început aceeaşi experienţă, până ce am analizat situaţia şi mi-am dat seama că la scena cunoscută mă bazam pe memorie în loc de a-mi folosi imaginaţia creatoare spre a construi scena. Când am trecut de la a mă baza pe memorie, la crearea integrală a unei scene, acest proces nu mai diferea de lucrul cu scene necunoscute.
Toate cele bune,
Rawn Clark 4 Mai 2003

„Atunci când lucrez cu vizualizarea unui lucru, par să am două moduri diferite de a face asta. Modul 1 se simte ca şi cum ar fi adânc înăuntrul meu – este ca şi cum mi-aş aminti o imagine. Modul 2 se simte ca şi cum ar fi o proiectare a imaginilor pe partea dinăuntru a pleoapelor mele. Imaginile modului 1 par să aibă textură şi culori mai bune, şi imaginile modului 2 sunt mai vii (par să strălucească). Te rog să bagi de seamă că imaginile care par a fi proiectate dinăuntrul pleoapelor mele NU par a fi o imagine reţinută pe retină a lucrurilor pe care le-am privit înainte de a-mi închide ochii. Are cineva vreo sugestie în legătură cu identificarea modalităţii corecte de vizualizare pentru IIH?"

Al doilea mod este cel spre care trebuie să te îndrepţi, dar primul mod este o parte a procesului de a ajunge la al doilea. Cel de-al doilea mod este modul cu adevărat creator care nu depinde de memorie, şi aceasta este abilitatea pe care exerciţiile de Nivel Doi încearcă să te înveţe s-o deprinzi – imaginaţia „creatoare".
Acestea nu sunt doar exerciţii de îmbunătăţire a memoriei. Ceea ce devine evident în mod special atunci când creezi o imagine pe care nu ai mai văzut-o niciodată – deoarece într-un astfel de caz nu există nici o amintire pe care să te bazezi.
Un corolar similar există referitor la celelalte exerciţii de concentrare senzorială. De exemplu la exerciţiul auditiv, este important să „creezi" sunetul, nu doar să ţi-l reaminteşti.
Toate cele bune,
Rawn Clark 12 mai 2003

Nivelul trei: conectarea cu Elementele

„Am o întrebare în ceea ce priveşte nivelul 3. Când se efectuează respiraţia elementală prin pori, se presupune ca trupul tău să fie simţit ca respectivul element, imediat ce atragi energia elementală în e]? Dacă inspiri foc, trebuie ca trupul să ţi se simtă fierbinte? Am practicat exerciţiul de 4 ori şi nu simt nici o creştere importantă de căldură, ca diferenţă faţă de căldura pe care o simt în imaginaţia căldurii la exerciţiul de concentrare senzorială tactilă din nivelul 2."

Elementul Foc se referă la mai mult decât la senzaţia de căldură, iar la acest exerciţiu trebuie să aduci în joc şi aceşti alţi factori. „La început" trebuie să-ţi creezi de unul singur impresiile senzoriale, aşa cum ai făcut la exerciţiile de concentrare senzorială de la Nivelul Doi. Însă diferenţa stă în includerea „întregului" şir de atribute care corespund Elementului. Prin includerea aspectelor non-senzoriale ale Elementului, stabileşti o conexiune cu Elementul însuşi, şi, cu practică suficientă, senzaţiile de căldură, uscăciune şi radianţă vor apărea de la sine, fără ca să trebuiască să le creezi.
Toate cele bune,
Rawn Clark 12 Decembrie 2003

<u>Nivelul IV</u>

<u>Întrebări de nivelul patru – lucrul cu Elementele</u>

„Încerc să înțeleg chestiunea asta legată de condensare dar nu reuşesc. Adică, înțeleg că acumulezi elementul, apoi îți transferi conştiența în partea relevantă a corpului, dar apoi ce faci? Am încercat să îndes elementul întru acea parte, din exterior, dar s-a cam scurs înapoi afară. Apoi am încercat să-l inspir după ce mi-am mutat conştiența întru acea parte dar nu se părea a fi potrivit. Apoi am încercat doar să-mi imaginez intens calitatea elementului, când mă aflam în respectiva parte a corpului. Asta a părut să funcționeze cel mai bine până acum. Aşa faceți şi voi? Îmi puteți oferi ceva piste?"

Bun. În prima parte a exercițiului (în care acumulezi cele 7 inspirații ale Elementului în „întregul" tău corp), odată ce ai ajuns la acumularea în întregul corp, pur şi simplu vizualizează / imaginează-ți că acumularea se contractă, până când ocupă numai acel organ / parte a corpului. Simte-o condensându-se pe măsură ce se contractă.
Doar în al doilea exercițiu (în care acumulezi Elementul direct într-o parte a corpului / organ) e nevoie să-ți transferi actualmente conştientizarea conştientă întru partea corpului / organul respectiv.

„Să spunem că foloseşti un anumit deget pentru un element. Aşa cum înțeleg eu în acest moment, există mai multe părți într-o practică, ce implică: acumularea elementului în întregul corp, condensarea într-un deget, impregnarea cu dorință, eliberarea internă sau externă. Cam astea sunt cele pe care le concep. Care stagii sunt acoperite de ritual? Îți mişti degetele diferit pentru fiecare fază, sau pentru fiecare respirație făcută atunci când acumulezi? Mi se pare că în acest caz ai avea la capătul zilei un deget mic obosit! Aşa că hai să spunem că-ți pui degetul mic să se mişte ca un gimnast pentru ca tu să poți face față elementului. Se face asta pentru o singură condensare a elementului în acel deget, sau procesul se ocupă de condensări în orice parte a corpului? Dacă este numai pentru deget, atunci să aştept spre a începe practica ritualului, până ce respir acel element în deget?"

Mă gândesc că cel mai bun fel de a răspunde este să descriu cum am făcut eu asta. Îmi voi descrie primul ritual prin gesturi, cu care voiam să fiu capabil să proiectez o emanație imediată a Elementului Foc, din degetul arătător al mâinii drepte.
Am început prin condensarea Elementului Foc întru acest deget. Apoi am impregnat Elementul cu dorința mea ca el să se reverse în orice aş alege eu. Apoi, având această ideație în minte, am strâns degetul şi apoi l-am îndreptat rapid (adică am arătat cu el) şi am eliberat o emanație de Element Foc din vârful lui, într-un obiect aflat în fața mea. Am repetat acțiunea de nenumărate ori, până ce a devenit „automată" (id est acumularea avea loc într-o fracțiune de secundă şi când arătam cu degetul, era produsă imediat emanația de Element Foc), aşa cum a instruit Bardon. Această repetare a construit o baterie astrală considerabilă de Element Foc condensat aşa că, în cele din urmă, procesul de a acumula mai întâi Elementul întru deget a devenit nonnecesar. În fine, tot ceea ce trebuia să fac, era să-mi îndrept degetul, cu voința ca emanația de Element Foc să apară, şi ea se manifesta.

„Apropo, de ce este numită condensare, a doua metodă de respirație direct într-o parte a corpului? Mi se pare că ar fi numai o acumulare, când o faci în acel fel."

În primul rând deoarece ți-ai mărit deja nivelul de toleranță al organelor tale prin primul exercițiu. Ca o consecință, densitatea „acumulării" tale prin metoda de transfer va fi egală cu cea a unei condensări. De fiecare dată când densitatea unui Element acumulat este mai mare decât cea din universul înconjurător, ea este numită o „condensare".

„Sunt aplicabile aceste ritualuri atunci când ajungi la nivelul cinci, şi condensezi elementele direct din univers într-un obiect exterior?"

Pot fi aplicabile, dar îmi imaginez că „în mod obişnuit" ele ar fi modificate. Cu alte cuvinte, ele pot fi adaptate să-ți reflecte abilitățile tale mărite. Cu o mişcare de deget, ai putea cauza ca un obiect să se umple / să fie umplut direct din univers cu un Element.

„Apoi Bardon menționează elementele pozitive şi negative pentru mâna dreaptă şi cea stângă, dar nu înțeleg. Foloseşti un ritual pentru vindecare şi un altul pentru explozia trenurilor? Adică, nu înțeleg de ce ai nevoie de două degete diferite – nu impregnezi doar elementul cu orice dorință ai avea, sau trebuie ca mai înainte să decizi dacă este pozitivă sau negativă?"

Depinde de nevoile şi preferințele tale. Îți sugerez să meditezi puțin mai mult la această întrebare, şi bineînțeles, să experimentezi!

„În fine, cum este încărcată akasha prin repetări frecvente ale exercițiului [adică cum se introduce volta în akasha]? Înțeleg că devine o funcție automată a imaginației tale, dar nu înțeleg ideea de voltă, atunci când eliberezi elementul de fiecare dată.”

Aici, Akasha corespunde cu ideația ta şi cu forța voinței tale. De fapt nu acumulezi sau condensezi Akasha (ceea ce este o imposibilitate). Akasha, fiind Tărâmul Cauzal, se manifestă ca ideația ta voită care serveşte drept Primă Cauză. Repetarea condensează şi împuterniceşte ideația ta şi creează o condensare de putere a voinței, ele două devenind legate inexorabil.
La acest nivel al IIH, încă nu s-a lucrat direct cu Akasha. Acest proces vine mai mult în Nivelurile Cinci şi Şase, dar „începe” indirect în Nivelul Patru, cu exercițiile de transfer de conştiență. Însă, până la finalul Nivelului Şase, vei fi cu siguranță capabil să efectuezi ritualuri prin gesturi în care vei vrea să foloseşti Akasha nediferențiată (adică Akasha separată de bateria de combinație ideație-voință, menționată mai sus). De exemplu ai putea crea un ritual prin gesturi care (teoretic) ar putea produce într-un moment un Elementar (Nivelul Şapte), iar asta necesită adăugarea Akashei (bineînțeles plus cele patru Elemente). Ăsta este momentul când gestul de a arăta cuiva degetul mijlociu, ia o semnificație nouă (şi îmbunătățită)!

„Oricum, mulțumesc pentru articolul recent despre magia spontană. L-am găsit foarte de ajutor la nivelul la care mă aflu, deoarece însă sunt provocat de felul în care ar trebui să integrez ceea ce ştiu în activitățile cotidiene şi în lume. Mai întâi de toate presupun că ai pus elementul foc întru sol spre a stimula creşterea. Dar mai erau şi alte motive?”

Un motiv secundar era spre a acționa contra tendinței acestei plante care era cam muiată.

„Este vreun motiv pentru care elementul ar trebui să se „rotească” în această situație?”

Rotirea indică o mişcare coezivă, aşa că de fapt ea aduce totul împreună într-o focalizare conjugată. Ceea ce poate fi în mod special important când folosim Elementul Foc deoarece Focul este mereu în mişcare. Deseori, acea mişcare îşi pierde rapid focalizarea, aşa că faptul că i se oferă o mişcare specifică şi organizată, îi va prelungi focalizarea.

„Dacă te simți vreodată inspirat, aş vrea să văd câteva exemple ale felului în care foloseşti fluidele, elementele, EV în diferite situații, şi în mod special, de ce foloseşti unul în locul altuia, sau pozitiv în locul negativului.”

Bun, uite câteva exemple.
Foc – folosesc Focul pozitiv spre a hrăni şi mări creşterea (copierea muncii Soarelui) şi folosesc Focul negativ spre a distruge sau a deshidrata. De exemplu un germen poate fi distrus cu Foc negativ şi poate fi făcut să crească cu Foc pozitiv.
Aer – Aerul pozitiv poate ajuta aducerea păcii sau a liniştirii într-o interacțiune dificilă, cum ar fi o ceartă. Aerul negativ poate submina intenția cuiva. De exemplu dacă cineva intenționează să facă un act distructiv, o proiecție de Aer negativ îi va disipa focalizarea.
Apă – Apa pozitivă poate aduce fluiditate unei situații împotmolite, sau unui blocaj emoțional. Ea poate fi folosită de asemenea spre a aduce oamenii împreună. Apa negativă poate fi folosită spre a aduce abrupt la suprafață fundația emoțională a unui comportament (deşi rareori este un proces frumos) sau spre a distruge complet un blocaj. Ea poate fi folosită de asemenea spre a îngheța o situație.
Pământ – Pământul pozitiv poate fi folosit spre a fuziona / coagula o situație, plan, idee etc. El poate servi de asemenea şi ca hrană spre a sprijini lucrul celorlalte Elemente. Pământul negativ poate fi folosit spre a opri ceva şi spre a crea un blocaj.

„Încă mai am probleme în a vedea folosirea EV în lumea mea externă. Am înțeles cum s-o folosesc pentru dezvoltarea mea, dar nu am folosit-o mult pentru alții din jurul meu. Ceva indicii?”

EV poate fi un energizator puternic şi un „acoperământ al aurei”. De exemplu atunci când cineva vine la mine într-o stare foarte proastă, sau foarte obosit sau stresat, îl înconjor cu un nor de EV şi o pun să se mişte orar în jurul lui. Întotdeauna această acțiune îi îmbunătățeşte dispoziția!
Toate cele bune,
Rawn Clark 17 Aprilie 2003

Nivelul V

Referitor la „punctul de adâncime”

„De asemenea mă întreb încă de pe acum în privința nivelul cinci. Bardon spune să te transferi întru regiunea Akasha a corpului mental. Asta pare acelaşi lucru ca şi Sinele Superior, deşi tu menționezi [în ABardonCompanion] că procesul are loc la nivelul Tiphareth al corpului mental. Ceva indicii [despre asta]?”

Punctul de adâncime este un „punct” dinlăuntrul Akashei. Cu alte cuvinte, punctul de adâncime al oricărui lucru „fizic” este propriul său Sine Individual. În esență, exercițiul este un transfer de conştiență întru Sinele Individual al altei ființe sau lucru. Primul pas este să fii centrat înlăuntrul conştientizării propriului tău Sine Individual. De acolo (din propriul punct de adâncime), îți transferi conştiența Individuală întru acelaşi nivel Individual al celeilalte ființe sau lucru.
Când te afli înăuntrul punctul de adâncime, Akasha te înconjoară şi se întinde la infinit în orice direcție. Pe de altă parte, Sinele Superior este una cu Akasha.
Toate cele bune,
Rawn Clark 20 mai 2003

Mai multe despre „punctul de adâncime” şi transferul de conştiență

„Ştiu că voi părea nebun dacă spun că m-am conectat cu un pod!”

Aici nu vei părea nebun!
Articolul tău a fost foarte interesant!
În procesul pe care-l descrii, pentru a obține starea potrivită (ție) care te deschide față de acest tip de percepție, observ că ea îşi are rădăcina în corpul tău emoțional. Asta este diferit de ceea ce a intenționat Bardon cu exercițiile de transfer de conştiență. Acest transfer de conştiență (sau corp mental solitar) întru altul, îşi are rădăcina în procesul de a-ți atinge mai întâi propriul tău „punct de adâncime” care, aşa cum am afirmat mai înainte, nu este o locație spațială. Şi nici nu este o stare astrală – este o stare mentală şi în această privință este lipsit de pasiune „emoțională” (dar cu toate acestea este plin cu pasiune „mentală”!). În transferul de conştiență există o percepție mai directă a semnificației esențiale, care în mod ideal nu este tradusă, colorată sau interpretată de emoțiile proprii.
Acest „punct de adâncime” este Sinele Tiphareth, care este bineînțeles „inima” sinelui astral sau personal. Cu alte cuvinte, în experiența ta cu noul tău prieten podul, ai evocat acea conexiune a punctului de adâncime, prin umplerea corpului tău astral cu emoția de iubire, solventul universal care deschide toate lucrurile. Cu alte cuvinte (repet), Sinele tău Tiphareth strălucea „prin” persoana ta astrală. Asta este cam opus față de ceea ce Bardon sugerează referitor la transferul de conştiență – cu tehnica să îți muți la propriu într-altă persoană sau obiect „doar” Sinele Tiphareth, şi nu te conectezi „prin” corpul tău astral.
Diferența dintre percepțiile care rezultă din tehnica ta şi tehnica de transfer a lui Bardon, este că în tehnica lui Bardon propriile tale răspunsuri emoționale nu intervin în calea unei percepții „directe” a adevăratei experiențe a „celuilalt”. Tehnica lui Bardon transferă numai corpul mental solitar, şi nimic din corpul astral, şi integrează întru „celălalt” mental şi nu emoțional. În cele din urmă, integrarea mentală cu „celălalt” poate fi aşa de completă încât ÎI „experimentezi” gândurile, emoțiile şi percepțiile, fără interpunerea sau suprapunerea propriilor tale gânduri şi emoții.

„4. Această stare se opreşte deîndată ce mintea mea începe să analizeze ceea ce s-a întâmplat.”

Da. De fapt, asta este cheia sau declanşatorul spre a porni şi a opri această stare de percepție. După cum spuneam anterior, cele ce fac simțurile astralo-mentale aşa de diferite sunt cantitatea şi calitatea semnificației esențiale pe care o percepi. Este o percepție mai directă decât cea avută doar cu simțurile fizice. Percepția semnificații esențiale este „pre-cognitivă” ea are loc „înainte de” gândirea secvențială. Aşa că, cheia spre a induce această stare este să te opreşti din gândire (i.e. vidul mental) şi cheia spre a o opri este să începi să gândeşti!

„5. Procesul principal, aşa cum îl văd eu, nu este pornit atât prin concentrare mentală, cât prin pasiune. Nu ştiu cum poate fi formulat asta, dar se pare că astralul este conectat mai mult de sentimentele noastre şi mai puțin de mințile noastre, putând astfel să aibă acces mai uşor la lumea materială.”

Sentimentele umane „sunt” astrale prin natură. Astralul este mediul dintre mental şi fizic. „Controlul minții asupra materiei” funcționează „datorită” mediului astral. Mintea are putere directă asupra astralului, iar astralul are putere directă asupra fizicului. Ăsta este motivul pentru care în inițierea Hermetică este aşa de critic să atingi Echilibrul „astral” al Elementelor, ca „primă” sarcină. Dacă corpul astral al unui om nu a ajuns la Echilibru, atunci va distorsiona voința mentală în drumul ei

descendent întru fizic. Magia se bazează pe un canal astral „limpede” pentru voinţa mentală; unul care reflectă clar voinţa mentală fără distorsiune.
În exemplul pe care l-ai descris, ţi-ai folosit voinţa mentală spre a evoca emoţia astrală de iubire, iar proiecţia ulterioară a acestei emoţii astrale întru împrejurimile tale fizice, a cauzat schimbare fizică, nu-i aşa?

„Am o atitudine bună faţă de metodă şi de rezultatele ei. Sunt sigur că unii dintre voi îmi puteţi spune ceva mai multe despre ce este actualmente această stare, şi dacă respectă rezultatele exerciţiului lui Bardon de la nivelul 4, şi dacă puteţi detecta vreun dezechilibru în această abordare. Am lucrat asupra echilibrării elementului meu foc cu elementul apă, acesta putând fi motivul pentru noua dragoste găsită spre a comunica cu alţii; dar dacă într-adevăr există un dezechilibru în această abordare (adică am exagerat aspectul de apă!) s-ar putea să nu mă aflu în acest moment într-o postură prea bună spre a judeca!”

Metoda ta îmi pare puţin „apoasă” în sensul că te bazezi în primul rând pe o cale emoţională spre a ajunge la starea ta „mentală” avută ca ţintă. Ceea ce nu este deloc un lucru rău, în special considerând natura pozitivă a rezultatelor tale! Dar nu este exact ceea ce cerut Bardon la transferul de conştienţă de la Nivelul Patru (ea aflându-se la capitolul de antrenament „mental”).
În ceea ce priveşte tehnica pe care ai descris-o, îţi sugerez să experimentezi cu inducerea mentală a acestei stări, în loc să te bazezi pe izolare prelungită, post şi privare de somn. Cu alte cuvinte, dezvoltă-ţi abilitatea de a evoca în mod conştient emoţiile potrivite înlăuntrul corpului tău mental, prin folosirea voinţei tale mentale. Adu-ţi mai conştient în această ecuaţie voinţa mentală. Asta îţi va ajuta de asemenea munca de echilibrare a aspectelor de Foc pe care le-ai menţionat, din moment ce ar fi o utilizare „pozitivă” a Focului tău (voinţa mentală) spre a exercita un rezultat „pozitiv” în Apa ta (corpul astral / emoţional).
Toate cele bune,
Rawn Clark 13 August 2003

„Mă întreb dacă ai putea „clarifica” asta mai mult, deoarece transferul de conştienţă este predat la Nivelul Patru, pe când punctul de adâncime este atins mai târziu în Nivelul Cinci. Din ceea ce pricep, se pare că sinele individual este corpul mental în care-ţi transferi conştienţa atunci când atingi punctul de adâncime.”

Păi, „conştienţa” ta ESTE corpul tău mental. Când îţi „transferi conştienţa” întru punctul tău de adâncime, de fapt comprimi focalizarea conştientizării tale conştiente doar la regiunile de Aer şi de Foc ale corpului tău mental. Asta este ceea ce eu numesc în Arheul de vindecare de Sine, „corpul mental solitar”, care poate fi intitulat de asemenea Sine Individual.
Chiar dacă Bardon nu a vorbit despre punctul de adâncime decât în Nivelul Cinci, transferul de conştienţă de la Nivelul Patru implică totuşi atingerea punctului de adâncime – respectiv comprimarea propriei conştientizări conştiente, la corpul mental solitar, şi apoi proiectarea corpului mental solitar într-un alt obiect, persoană, etc.

„Atunci când începi să gândeşti, începi să re-foloseşti propriul corp mental? Sau să ieşi din punctul tău de adâncime?”

Nu, punctul de adâncime include gândirea din moment ce este alcătuit atât din regiunea de Aer cât şi din cea de Foc a corpului mental. Dar percepţia „directă” a semnificaţiei esenţiale este realizată numai cu regiunea de Foc a corpului mental, aşa că atunci când adaugi regiunea de Aer (gândirea), asta îţi atrage centrul focalizării în afara regiunii pure de Foc şi termină percepţia „directă” a semnificaţiei esenţiale. Când începi să ai sentimente despre gândurile tale, atunci corpul tău astral (regiunea de Apă a corpului mental) este re-folosit.
Toate cele bune,
Rawn Clark 15 August 2003

„Am observat că Bardon plasează „punctul de adâncime” al persoanei în plexul solar.”

Acesta este unul dintre punctele din IIH în care vei face o presupoziţie greşită, în caz că nu ai făcut toate exerciţiile cerute de Bardon până la acel punct, în Operă. Unii numesc situaţia o „greşeală intenţionată”.
La începutul Nivelului Cinci, Bardon a scris un mic eseu interesant despre Arhimede şi despre punctul de adâncime. Aproape de finalul acestuia, el a spus:
„Elevului i se recomandă să mediteze foarte intens asupra acestei probleme, şi va fi capabil să deschidă adâncimi nebănuite, iar răsplata lui va fi intuiţie înaltă.”
„Presupunând” că elevul a urmat această meditaţie intensă referitoare la punctul de adâncime, Bardon a continuat cu introducerea „magiei spaţiului” şi cu transferul conştienţei elevului întru punctul de adâncime al obiectelor externe. Dacă elevul nu şi-a dat deja seama că punctul de adâncime „nu” este un punct în spaţiul fizic, atunci aceste exerciţii cu obiecte externe, ori îl vor învăţa acest lucru ori vor deveni incredibil de frustrante.

Hai să ne uităm la meditația pe care a descris-o Bardon. Ea se bazează pe transferul conştienţei tale în centrul exact al unei forme. Atunci când faci asta, vei afla că centrul oricărei forme este „infinit de mic”. Cu alte cuvinte, nu are nici o valoare spaţială, nici o mărime. Mai mult, înlăuntrul acelui punct central, găsim „infinitul infinit”.
Transferul pur şi simplu al conştienţei în centrul fizic al unui obiect are ca şi exerciţiu o valoare foarte mică, şi nu are nici o relevanţă pentru punctul de adâncime. Mai mult, plexul solar nu este centrul fizic exact al majorităţii trupurilor umane. Nici nu este în vreun fel, „începutul formei”, aşa cum a descris Bardon punctul de adâncime.
În cele din urmă, elevul care efectuează aceste exerciţii îşi va da seama de aceste lucruri, şi va înţelege că vorbele lui Bardon nu pot fi luate aici ad literam.
Toate cele bune,
Rawn Clark 5 Septembrie 2003

„Mereu când am citit despre punctul de adâncime şi despre transferul de conştienţă, m-am întrebat dacă la acest nivel conştienţa este proiectată actualmente altundeva, asta deoarece conştienţa pare să fie fără de spaţiu [în afara spaţiului] şi pătrunde toate lucrurile întru care ne-am putea proiecta. Deci este acesta mai mult un exerciţiu în care ne asumăm forma unui obiect ales de noi? Prin urmare poate nu este o chestiune de proiectare a conştienţei „noastre”, deoarece la acel nivel conştienţa nu este „a noastră” ci este Conştienţă. Este asta natura greşelii intenţionate despre care vorbeai?”

Nu. Punctul de adâncime este un „punct” sau un centru individualizat de conştientizare, care există înlăuntrul imensului ocean de conştienţă „secvenţializată”. Fiecare entitate sau lucru dinăuntrul tărâmul secvenţializat îşi are propriul centru individualizat de conştientizare. În „transferul” de conştienţă, noi ne mutăm actualmente centrul nostru individualizat de conştientizare şi îl unim cu centrul individualizat de conştientizare al subiectului nostru. Procesul are loc înlăuntrul tărâmului secvenţei, în care conştienţa este individualizată, şi nu înlăuntrul tărâmului non-secvenţial în care toată conştienţa este una.
Însă, acest proces de unire a unităţilor individualizate de conştientizare, îl conduce pe cel învăţat la conştientizarea mai mare asupra unităţii întregii conştienţe [universale şi multiversale]. Îi măreşte limitele propriei sale conştientizări şi concepţii de „sine”.
Toate cele bune,
Rawn Clark 7 Septembrie 2003

<u>Nivelul cinci: comunicare reală vs. imaginată</u>

„Numai în cadrul nivelului IX şi mai sus poate practicantul să evoce inteligenţe cu adevărat externe, şi nu doar conţinuturi ale propriului psihic – având asta în minte, cum se poate ca, comunicarea pasivă din nivelul V cu propriul ÎP şi cu decedaţii, să fie reală şi nu doar adusă din psihic.”

În primul rând, tehnica de Nivel Cinci este o comunicare „pasivă”; pe când Evocarea este o formă „activă” de comunicare. Lucrul de Nivelul Cinci nu este „evocare” ci este o acţiune prin care se face disponibil în mod pasiv mediul de comunicare, pentru ca entitatea cu care vrei să comunici să-l poată folosi.
În al doilea rând, la Nivelul Cinci subiectivitatea şi obiectivitatea depind de mai mulţi factori, unul dintre cei importanţi fiind felul în care s-au stăpânit cu adevărat exerciţiile efectuate până în acel punct. Exerciţiile de Nivel Cinci vor testa puterea de discernământ a elevului şi asta îi antrenează abilităţile de „percepţie obiectivă”, ale căror ascuţime este o premisă absolută pentru Practica Evocării Magice. Cu alte cuvinte, comunicarea „pasivă” începe efectuarea unei curbe de învăţare care duce la facultăţile necesare pentru PEM.
Tehnica în sine nu garantează că experienţele tale „iniţiale” cu comunicarea pasivă vor fi altceva decât exprimări complet subiective ale propriului tău psihic. Însă, o „practică” persistentă a tehnicii, te va duce la abilitatea de a discerne între auto-proiecţia subiectivă şi contactul actual cu o entitate separată obiectiv, care „nu” eşti tu.

„Una dintre primele probleme de aici, este că există un paradox fundamental: dacă magul comunică cu o entitate obiectivă externă, atunci unde se află datele empirice care validează obiectivitatea sa? Ai atins în mod sigur o dilemă. Însă, de ce contează asta?”

În Hermetismul lui Bardon contează, chiar foarte mult. Diferenţa dintre o auto-proiecţie sau o interpretare greşită subiectivă a realităţii obiective, şi o percepţie obiectivă a realităţii obiective, este ca şi diferenţa dintre teatru şi adevărata magie. Facultatea de percepţie obiectivă este „fundamentală” pentru practicarea adevăratei magii. Fără ea, vom clădi un „castel de cărţi” iniţiatic, care se va prăbuşi cu siguranţă, un castel de nisip care va fi cu siguranţă dus de ape.

„Din perspectivă hermetică suntem cu toţii ţăndări de divinitate, aşadar tot ceea ce creăm este îmbibat cu aceeaşi divinitate.”

Păi...este mai mult o chestiune de înapoieri micşorânde. Noi creăm numai cu atât de multă „divinitate" de cât suntem capabili să „proiectăm". Dacă nu ne cunoaştem nici măcar adâncimea propriei divinităţi, atunci putem proiecta numai o fracţiune infinitezimală din divinitatea pe care o avem cu adevărat.
Iniţierea este un set de tehnici evolutiv-personale sau de evoluţie de sine, prin care căutăm conştient şi intenţionat să ne descoperim propria divinitate, şi să căutăm s-o exprimăm mai complet şi mai clar. Argumentul tău că tot ceea ce creăm este îmbibat cu „aceeaşi" cantitate de divinitate pe care o avem, nu se potriveşte dintr-o perspectivă iniţiatoare. O frazare mai bună ar fi „tot ceea ce creăm, este îmbibat cu atât de multă divinitate a noastră, de câtă suntem capabili să proiectăm întru acea creaţie."
Pentru mine, argumentul tău nu-ţi justifică afirmaţia că nu contează dacă o experienţă este o proiecţie subiectivă a propriului psihic, sau dacă este o realitate obiectivă. În magia lui Bardon, contează.

„Este un truism să spui că opinia magică despre lume nu găseşte nici o contradicţie între a spune că o entitate e atât externă faţă de propriul sine, cât şi complet subiectivă. Dacă cineva spune că trebuie să fie una sau alta, atunci acela nu şi-a îmbrăţişat pe dea-ntregul ideea propriei divinităţi, şi cu adevărat, acela nu trăieşte într-o paradigmă magică."

Ca Hermetişti, aş spera să vrem să privim puţin mai adânc şi să nu luăm acest tip de afirmaţie doar la valoarea ei superficială. Pentru ca această afirmaţie să fie validă Hermetic, ea ar trebui rescrisă ca „se poate avea o percepţie complet subiectivă asupra unei entităţi obiective externe". Asta „nu" înseamnă că entitatea externă este aşadar subiectivă. Singurul lucru „subiectiv" din această ecuaţie este „percepţia" asupra entităţii obiective externe.
Dar ca magicieni, sau cel puţin ca bardonişti, noi ne antrenăm facultăţile de discernământ şi de percepţie spre a putea percepe cu adevărat obiectiv realitatea obiectivă a lucrurilor. Magicianul funcţionează la nivelul „obiectiv"! Realitatea obiectivă „este" „paradigma magică". Aşadar este de importanţă vitală să fim capabili să discernem între obiectiv şi subiectiv.
Dacă nu putem diferenţia între o percepţie subiectivă şi una obiectivă asupra realităţii obiective, atunci vom confunda „cu uşurinţă" o proiecţie a propriului psihic ca fiind o percepţie obiectivă asupra realităţii obiective. Şi convers, vom confunda „cu uşurinţă" o percepţie obiectivă importantă, ca fiind o percepţie subiectivă, şi nu vom avea încredere în ceea ce ar trebui să avem încredere. Cu alte cuvinte, o lipsă de discernământ în această zonă, „va" duce la multă confuzie şi în multe fundături.

„Ar fi corect dacă aş spune că este mai uşor să percepi obiectiv în comunicarea pasivă decât în comunicarea activă?"

Nu în mod special, [deoarece] mai ales la început este o provocare, indiferent care tehnică ai folosi-o. Aspectul principal este că, este mai sigură şi cu mai puţine consecinţe.

„O altă întrebare, despre semantică: ar fi corect să numim comunicarea pasivă a fi o invocare de un grad mai mic?"

Nu, asta nu este invocare. Invocarea este atunci când chemi o entitate externă, să-ţi umple conştientizarea de sine. În comunicarea pasivă, tot ceea ce oferi este mâna ta „golită". Cu alte cuvinte, entitatea nu-ţi umple conştientizarea de sine. Invocarea este o formă pasivă de a-ţi uni propria conştientizare cu o alta; pe când, în comunicarea pasivă nu există nici o unire de conştientizare.
Toate cele bune,
Rawn Clark 11 Martie 2004

<u>Importanţa de a deosebi între ceea ce se *aşteaptă* Bardon, şi ceea ce el spune că este *posibil*</u>

„Ambele ediţii [ale IIH] spun că învăţăcelul de nivel V are nevoie să stăpânească condensarea elementelor până la gradul la care ele sunt tangibile fizic – adică pot fi observate de un neiniţiat."

Păi asta nu este exact adevărat. Permite-mi să-ţi ofer câteva citate din ediţia Ruggeberg (care în opinia mea este cea mai bună traducere asupra lui Bardon).

„În acest nivel nu este absolut necesar să produci o cantitate de căldură atât de mare ca să poată fi măsurată cu termometrul. Dar presupunând că magul are un interes deosebit în a lucra în acest fel mai spectaculos, el se poate specializa în această problematică, cu ajutorul acestor instrucţiuni. Dar adevăratul magician nu se va mulţumi cu acest mic fenomen, ci mai degrabă preferă să-şi continue dezvoltarea sa spirituală deoarece este convins că în decursul timpului poate obţine mult mai mult."

Cu alte cuvinte, efectuarea acumulării şi proiecției unui Element la un asemenea grad „prin exercițiul de nivel cinci" este „contrară dezvoltării ulterioare a magului". De fapt, o astfel de dorință, „la acest nivel" ar putea arăta un dezechilibru în caracter.

„El ar trebui să simtă întotdeauna destul de distinct, proprietățile specifice ale elementelor cu care lucrează; el ar trebui să fie capabil să-i inducă chiar unui om obişnuit sau ignorant, să simtă şi să vadă acel element."

Observi că el spune „ar trebui să fie capabil" şi nu „trebuie să facă". Cu alte cuvinte, aici contează „abilitatea" şi încrederea magului, nu demonstrația factuală. Cu toate acestea, dacă cineva a stăpânit exercițiul până la acel punct, abilitatea de a condensa un element până la gradul în care o altă persoană poate fi „indusă" să îl simtă, va fi un rezultat natural.

„În anumite ocazii, Bardon a discutat despre diferite abilități pe care le-ar dezvolta un regim dezechilibrat de exerciții unilaterale. Însă, în această secțiune felul lui de a scrie este diferit. În loc de a descrie posibilități, el oferă instrucții cu privire la felul în care elevul îşi poate testa nivelul de stăpânire asupra Elementelor."

Această secțiune cu privire la aprinderea unei lumânări este importantă, dar nu ca test pentru abilitățile magice. Ci este un test al dezvoltării caracterului unui om, deoarece se pune din nou întrebarea asupra motivației pentru care se urmează inițierea. Arătând ceea ce „poate" fi realizat – la un punct al antrenamentului în care realizarea unui asemenea fenomen „spectaculos" ar însemna o diversiune de la înaintarea în dezvoltarea adevărată – studentului i se oferă o alegere: îmi voi petrece timpul urmând „fenomenele mici" sau îmi continui dezvoltarea? Dacă caracterul elevului are „nevoie" de tipul de gratificare derivat din aprinderea unei lumânări, în mod magic cu ajutorul Elementului Foc, atunci la acest punct el va fi cu siguranță deviat de la progres, el petrecând următorii câțiva ani perfecționându-şi acumularea Elementului Foc. Pe de află parte, dacă elevul nu are înăuntrul caracterului acea nevoie, el va merge mai departe şi va stăpâni exercițiile viitoare, care fac o asemenea îndemânare să pară cu adevărat una prostească.
După cum Bardon a scris imediat după ce a explicat trucurile referitoare la aprinderea lumânărilor şi tampoanelor de vată - **„Adevăratul mag însă nu îşi va irosi timpul cu astfel de fleacuri."**

„Însă cred că aceste exerciții sunt importante, dacă nu în mod necesar ca premise pentru nivelul VI, atunci importante pe termen lung, în special în măsura în care adevăratele chei ale magiei sunt bazate pe stăpânirea elementelor."

Puțin mai departe, Bardon scrie: **„Cine nu-şi reaminteşte de nunta din Caana Galileei unde Domnul nostru a transformat apa în vin? Doar un adept aşa de puternic evoluat ca Isus Hristos ar fi putut realiza acest miracol, nu prin influențarea elementelor din afară ci prin stăpânirea principiului Akasha al apei transformate din interior spre exterior."**

Şi puțin mai jos: **„Iau de bun faptul că nimănui nu-i va trece prin minte să se agheţe de un singur exercițiu sau de o singură metodă. Rezultatele vor fi fatale pentru sănătatea lui iar succesul nu va veni niciodată. Aceste fapte să fie luate foarte în serios."**

„Îmi amintesc că Bill Mistele menționa undeva că el nu a reuşit să stăpânească exercițiile de condensare de bază, până la gradul pe care Bardon îl aştepta de la elevii lui. Ca şi consecință, timp de mulți ani Bill a continuat să se întoarcă la exercițiile de bază, spre a încerca să le stăpânească până la gradul pe care l-a intenționat Bardon, dar având mai multe obstacole în față decât dacă ar fi încercat să le stăpânească pe dea-ntregul de prima oară."

În decursul IIH, elevul va întâlni puncte în care înțelegerea precisă a ceea ce se „aşteaptă" Bardon cu adevărat, este critică pentru progresul ulterior. Ceea ce Bardon „s-a aşteptat" este de multe ori diferit decât ceea ce el spune că este „posibil". Cred că prima oară unde apare această diferență este în nivelul doi, la exercițiile de concentrare senzorială. Mulți oameni sunt prinşi în încercarea de a condensa vizualizarea într-un asemenea grad încât ea să apară în fața ochilor „fizici" aşa cum ar apărea obiectele obişnuite. Din nefericire pentru ei asta „nu" este ceea ce s-a „aşteptat" Bardon de la elevul de „nivelul doi". De asemenea el nu s-a „aşteptat" că elevul de la „nivelul cinci" va fi capabil să aprindă o lumânare cu Elementul Foc, să înghețe apa cu Elementul Apă, să leviteze obiectele cu Elementul Aer etc.
Atunci când cineva înțelege greşit diferența dintre ceea ce se aşteaptă el şi ceea ce el spune că este posibil, şi ca atare urmăreşte posibilul în loc să stăpânească ceea ce se aşteaptă, atunci acela îşi creează un dezechilibru. De exemplu spre a condensa Elementul Foc într-un asemenea grad încât să reuşeşti în experimentul cu tamponul de vată, va trebui să te concentrezi exclusiv asupra exercițiilor de condensare a Elementului Foc, pentru un timp „îndelungat". Un asemenea timp îndelungat în a lucra numai cu acel exercițiu al Elementului Foc, va induce fără nici o excepție o stare de dezechilibru fizic, astral şi mental. Pe de altă parte, dacă ai stăpâni ceea ce se „aşteaptă" în nivelul cinci şi ai progresa prin nivele, (şi dacă vei dori asta) vei câştiga abilitatea de a „cauza o condensare" a Elementului Foc, suficient de mare spre a aprinde un tampon de vată îmbibat cu alcool, în „mai puțin timp decât ți-ar lua dacă ai urma tehnica de la nivelul cinci".

Toate cele bune,
Rawn Clark 26 August 2004

„Se pare că se testează caracterul omului pentru că însăşi „dorinţa" spre a face „miracolul" indică o problemă – poate nerăbdarea."

Nu, într-un astfel de caz nu este o problemă de nerăbdare. Ci avem de-a face cu o nevoie egoistă de a se da mare şi a impresiona, ceea ce bineînţeles, vorbeşte despre o lipsă mai mare de auto-valoare / auto-vrednicie. Această nevoie este una dintre cele mai păguboase în avansarea magică. Adu-ţi aminte de „Stâlpul Tăcerii".

„Motivul pentru care accentuez asta aşa de mul, este pentru că mi se pare că există un asemenea aspect la „fiecare" nivel al antrenamentului! De exemplu efectuarea elementarilor. Până când ai ajuns să stăpâneşti evocarea, este chiar aşa de valoroasă abilitatea de a face un elementar în mod laborios şi lent?"

Ah, dar aici trebuie să înveţi cum să faci proprii Elementali şi Elementari „înainte" de a putea învăţa tehnicile mai avansate ale evocării.

„Nu îţi depăşeşti continuu abilităţile anterioare, şi astfel faci ca ceea ce a fost anterior foarte dificil, să fie acum foarte uşor?"

Ba da, însă, anumite lucruri „trebuiesc" stăpânite „mai înainte" pentru a putea fi „capabil" de a stăpâni tehnicile „înalte" care urmează. De exemplu trebuie să stăpâneşti Elementele înainte de Akasha şi de Fluide; altminteri lucrul cu Akasha şi cu Fluidele ar fi inutil.

„Mă gândesc acum că atunci când sunt oferite „instrucţiuni detaliate", acesta este un semn că trebuie să faci cu siguranţă acel lucru – chiar dacă mai târziu el s-ar putea să pară lipsit de importanţă. Dar atunci când Bardon menţionează efecte mărunte ca şi acesta, ca o digresiune, şi nu mai oferă instrucţiuni ulterioare, atunci este mai bine să ignori digresiunea, să o consideri ca o curiozitate şi să nu o urmezi. Am dreptate?"

Nu neapărat. De pildă el a oferit instrucţiuni foarte clare în ceea ce priveşte aprinderea tamponului de vată. Însă acţiunea nu a fost prezentată sub forma unui exerciţiu, şi asta poate servi deseori drept indiciu. În majoritatea cazurilor el spune ceva de genul „dar adevăratul magician nu îşi va pierde timpul". Pe lângă luarea în considerare a acestor „indicii", ceea ce recomand mai presus de orice este să meditezi foarte adânc despre aceste aspecte, atunci când ele se ivesc. Aproape de la prima pagină Bardon îşi sfătuieşte de repetate ori elevul să mediteze, mediteze, mediteze, şi o mare parte din carte a fost scrisă presupunând că elevul va medita asupra fiecărei întrebări care îi apare.

„Unele dintre acestea se pare că au un element de tentaţie"

Exact, şi asta este natura majorităţii „testelor". Bardon cere ca tu să te întrebi iar şi iar „de ce fac eu asta?"
Toate cele bune,
Rawn Clark 27 August 2004

„O întrebare pentru Rawn: spui că vizualizarea unui obiect la nivelul 2 nu trebuie să fie aşa de clară ca şi cum el ar fi fizic. Care grad de claritate este suficient atunci?"

Exerciţiul „mental" de la nivelul doi nu are nimic de-a face cu ochii „fizici". El se referă în totalitate la ochii „mentali" şi aşadar la abilitatea de a-ţi imagina orice imagine doreşti şi astfel să o „vezi" cu „ochiul minţii" tale.
Partea cu ochii deschişi se referă tot la ceea ce „vezi" cu „ochiul minţii" în timp ce ochii tăi fizici sunt deschişi şi percep simultan (adică „văd fizic") împrejurimile tale. Concentrarea ta „mentală" este asupra imaginii pe care o creezi cu imaginaţia ta, „cu ochiul minţii", iar „ochii tăi fizici" sunt concentraţi asupra locului din spaţiu în care-ţi imaginezi obiectul. De exemplu îţi imaginezi „cu ochiul minţii" o minge roşie care pluteşte în aer la un metru în faţa ta, şi simultan îţi focalizezi „ochii fizici" asupra acelui loc aflat la un metru în faţa ta. „Ochii tăi fizici" nu vor „vedea" o minge roşie, dar „ochiul minţii" tale şi-o va imagina plutind acolo, ca şi cum ar fi o realitate fizică.
Îţi sugerez să vizitezi http://www.ABardonCompanion.com/Corresp-IIHPractice.html şi că citeşti tot ce este scris acolo despre acest exerciţiu.
Toate cele bune
Rawn Clark 27 August 2004

Nivelul VII

Nivelul şapte: dificultăţi cu exerciţiile astrale

„Practic cam de opt ani Iniţierea în Hermetism şi lucrez la nivelul 7 de peste un an. Am găsit uşoare nivelurile 1-6. Nivelul 7 mi se pare de netrecut. Îl iubesc pe Bardon şi vibraţiile bune ale acestei cărţi, dar nu am citit sau auzit niciodată despre cineva care a devenit clarvăzător doar în câteva luni. Alţi autori ca Samual Sagan sau Boris Sacharow sau Roy Davis din tradiţia Kriya Yoga, cer aproape doi ani de practică spre a-ţi deschide cel de-al treilea ochi. Bardon spune mereu să nu trecem mai departe până ce nu am stăpânit paşii anteriori. Pentru mine asta înseamnă că ar trebui să stăpâneşti complet clarvederea, clarauzul şi clarsimţirea înainte să treci la nivelul 8. Dacă aş fi ştiut cât este de dificil, aş fi practicat nivelul 7 de când am început Cu nivelul 1. Rawn, aş aprecia ceva sfaturi de la tine. Dacă-ţi trece prin minte vreo idee, nu ezita să-mi dai de ştire.”

Exerciţiile astrale de Nivel Şapte sunt de fapt o extensie sau o umplere a exerciţiilor mentale ale nivelului Şase. Esenţa tuturor simţurilor subtile este ceea ce eu numesc facultatea de „percepţie directă a semnificaţiei esenţiale”. Exerciţiile mentale ale Nivelului Şase sunt făcute spre a-ţi insufla această facultate (în caz că ea nu s-a dezvoltat înainte) iar exerciţiile astrale de Nivel Şapte sunt făcute să perfecţioneze aplicaţia astrală a acestei facultăţi în mod specific prin simţurile astrale.
Recomand trei lucruri:
1) Du-te la http://www.ABardonCompanion.com/Archaeous-Links.html şi examinează seria mea de lecţii audio „Arheul de vindecare de Sine” (ele sunt disponibile şi în format text).
2) Du-te la http://www.ABardonCompanion.com/Corresp-Links.html şi examinează acele articole care se ocupă de subiectul „semnificaţiei esenţiale” şi al „percepţiei directe” asupra ei.
3) În lumina celor menţionate anterior, întoarce-te la exerciţiile mentale ale Nivelului Şase şi reexaminează-le semnificaţia.
Mă gândesc că rădăcina dificultăţii tale cu exerciţiile astrale ale Nivelului Şapte stă în faptul că ai nu ai înţeles complet exerciţiile mentale ale Nivelului Şase. Spre a depăşi această dificultate ai putea găsi de ajutor urmarea Arheului de vindecare de Sine şi a exerciţiilor de percepţie directă a semnificaţiei esenţiale.
Toate cele bune,
Rawn Clark 19 Decembrie 2003

<u>Nivelul VIII</u>

<u>Condensatorii de fluide şi tehnica „influenţa prin Elemente”</u>

„Bardon arată (la nivelul 8) o cale de a folosi elementele cu ajutorul condensatorilor de fluide. Un condensator de fluide pentru Aer (impregnat cu o dorinţă), ar putea activa elementul Aer...la fel pentru Pământ şi Apă.”

În aceste operaţii specifice, Condensatorul de Fluide este mai puţin important decât metodologia folosită (combustie, evaporare, amestecare, descompunere). Cu alte cuvinte, aceste procese naturale sunt agenţii Elementelor, iar Condensatorii de Fluide doar sprijină sau adaugă ceva la rezultat.
De fapt, Bardon a menţionat că acumularea Elementelor este opţională, însă acumularea este un proces pe care l-ai face în mod normal pentru împuternicirea (adică umplerea) unui Condensator.

„Problema mea vine la elementul Foc. Bardon spune aici că spre activarea elementului Foc poate fi folosit orice fel de condensator.”

Aici este astfel, deoarece procesul natural de combustie va trece peste orice influenţe Elementale pe care le poartă un Condensator neîncărcat. Combustia este corolarul fizic al Elementului Foc în cea mai mare putere a lui – absolut nimic nu-i poate sta în cale.

„Dacă un condensator este umplut cu Elementul Apă, are vreun sens să-l foloseşti pentru elementul Foc? Corespunzător cu ceea ce a scris Bardon, aş spune da, dar mi se pare destul de ciudat.”

Nu, nu ar avea nici un sens. Însă, în practicile pe care le-a descris Bardon în secţiunea la care faci referire. Condensatorii de Fluide nu au fost deja încărcaţi (sau umpluţi cu o acumulare de Elemente sau Fluide). Altfel spus, el nu a sugerat să se folosească, pentru lucrul cu Focul, un condensator de Fluide încărcat. Aşadar, nu ar exista nici un conflict al opuşilor, aşa cum ar rezulta atunci când ai încerca să imprimi o acumulare de Foc, asupra unui Condensator pentru Apă, deja încărcat cu Apă.
Toate cele bune,
Rawn Clark 29 Mai 2003

„Mulţumesc pentru răspuns. Dar aş vrea să mai adaug ceva. Nu cred că este necesar să încarci aceşti condensatori cu Elemente, pentru simplul motiv că ei sunt deja plini de energie elementală. Toate plantele „conţin” un element. De exemplu usturoiul conţine intens elementul Foc (focul lui Marte), iar apa este ea însăşi un fel de condensator. Aşa că, atunci când faci un condensator de fluide folosind apa şi usturoiul, ai deja o apă impregnată cu elementul foc. Aşa că, de ce ar trebui s-o încarc cu mai mult Foc? Cred că este deja saturată cu Foc. Nu mai este nevoie să-l măresc.”

Natura unui „condensator” este aceea că el e capabil de a menţine o acumulare condensată de Element / Fluid. Spre a-l cita pe Bardon:

„Orice obiect poate fi influenţat de orice fluid, indiferent dacă este încărcat electric, magnetic, cu elemente sau Akasha, cu ajutorul imaginaţiei şi al voinţei. Dar în concordanţă cu legile analogiei şi prin experienţă s-a văzut că nu orice obiect şi lichid sunt potrivite pentru a reţine mai mult timp o putere acumulată, sau doar pentru a o acumula. La fel cum electricitatea, magnetismul şi căldura au conductori buni şi răi, tot aşa puterile superioare au acelaşi aspect bipolar. Conductorii buni au o capacitate acumulatoare uriaşă, pentru că puterile concentrate în ei pot fi depozitate şi reţinute după voinţă. În ştiinţa hermetică numim astfel de acumulatori “condensatori de fluide”.”

Cu alte cuvinte, deşi materialele potrivite spre a fi folosite pe post de Condensatori de Fluide exprimă într-adevăr o afinitate pentru Elementul sau Fluidul corespunzător, ele nu au deja o „acumulare” a respectivului Element / Fluid. Ceea ce înseamnă că un condensator neîncărcat posedă numai Elementele şi Fluidele care-i alcătuiesc componentele fizice. Această cantitate de Elemente / Fluide nu este destul de puternică pentru munca magică.
Un condensator e doar un recipient în care magul trebuie să acumuleze un Element sau un Fluid. Acumularea dinlăuntrul condensatorului este cea care-l face să fie o „substanţă” magică, în opoziţie faţă de o substanţă fizică normală.
Ia de exemplu apa ta ipotetică cu usturoi. Într-adevăr usturoiul exprimă o predominanţă relativă a Elementului Foc; însă, constituentul său primar este Elementul Pământ (ceea ce este adevărat despre toate lucrurile fizice). La fel cu apa – ea exprimă o predominanţă relativă a Elementului Apă, dar constituentul ei primar este Pământul. Atunci când le amesteci pe acestea două, ai de-a face cu un Pământ care este bogat atât în Foc cât şi în Apă. Acesta nu este destul de puternic pentru munca magică cu Elementele şi Fluidele. Până când nu încarci acest „condensator” cu Elemente şi Fluide, el nu devine

destul de puternic pentru munca magică. Doar când este încărcat cu o acumulare, el devine mai puternic decât materia fizică obişnuită.
Un motiv pentru care Bardon a plasat aceste tehnici / exerciții la Nivelul Opt, este pentru că Nivelul Opt e de asemenea Nivelul la care elevul învață să „stăpânească Fluidele". Înainte de acest punct, elevul nu a învățat cum să acumuleze sau condenseze Fluidele. Aşa că, într-adevăr, munca de acumulare a „Fluidelor" întru Condensatori de „Fluide" aparține Nivelului Opt. Însă, elevul care a stăpânit munca de Nivel Cinci cu Elementele, este cu siguranță capabil să se folosească optim de Condensatorii de Fluide, prin acumularea Elementelor întru ei. Dar Condensatorii de Fluide folosesc foarte puțin, în afară de cazul în care elevul este capabil să acumuleze cel puțin Elementele într-un Condensator.

„Întrebarea mea este: dacă am un condensator pentru Aer, ar trebui atunci să folosesc procesul de evaporare, sau este la fel dacă aş folosi combustia?"

Ar depinde de scopul muncii tale. Ceea ce încerci să realizezi se leagă de Aer sau se leagă de Foc? Dacă se leagă de Elementul Aer atunci ai folosi procesul de evaporare, şi dacă se leagă de Elementul Foc, atunci ai folosi procesul de combustie. După cum spuneam anterior, aspectul important a ceea ce a descris aici Bardon, este „procesul". Procesele însele sunt cele care scot la iveală magia prin Elementul corespunzător. Acestea sunt într-adevăr tehnici foarte rudimentare de „magie de pământ" sau de „magie inferioară", motiv pentru care Bardon afirmă aici că acumularea Elementului este opțională.
Toate cele bune,
Rawn Clark

Nivelul IX

„Călătoria astrală” a lui Bardon de la nivelul nouă vs „proiecţia astrală” a lui Robert Bruce: un avertisment

AVERTISMENT: „Proiecţia astrală” a lui Robert „nu” este aceeaşi tehnică cu călătoria astrală a lui Bardon de la Nivelul Nouă. Dacă încerci tehnicile lui Bardon *pe bune*, presupunând că ele sunt aceleaşi tehnici, „vei” risca să te răneşti.
Dacă vrei să foloseşti tehnica lui Robert, atunci foloseşte cartea excelentă a lui Robert „Dinamica astrală”. **DAR** dacă vrei să urmezi tehnica lui Bardon „fără să te răneşti”, „vei” avea nevoie „mai întâi” să faci munca din Nivelurile Unu – Opt.

„Ai putea să dezvolţi puţin mai mult despre asta? Nu înţeleg de ce ar fi periculos.”

Aşa cum înţeleg eu tehnica lui Bruce, mai întâi creezi şi proiectezi un corp energetic, şi apoi îl urmezi cu corpul tău mental. Însă în „călătoria astrală” a lui Bardon, mai întâi este separat corpul mental solitar, apoi adevăratul corp astral (nu un corp energetic creat) este extras din corpul fizic şi este locuit de către corpul mental. Ceea ce înseamnă că atunci când foloseşti metoda lui Bardon aşa cum a dat-o el, corpul fizic este golit de agenţii cauzali care l-au menţinut în viaţă (adică, corpul astralo-mental). Aici este locul unde apare pericolul. Spre a fi capabil să efectuezi tehnica lui Bardon, TREBUIE să fii capabil să-ţi transferi întru corpul astralo-mental „voinţa” şi „intenţia” ca trupul să continue să respire şi să pompeze sânge, şi să fii capabil să „menţii” separarea de focalizare care solicită acest proces. Dacă aceste responsabilităţi nu sunt transferate şi menţinute corespunzător, atunci orice întrerupere semnificativă (cum ar fi faptul că eşti atins fizic) vor rupe destul de mult conexiunea de voinţă şi de intenţie, încât să rănească, dacă nu chiar să omoare carcasa fizică golită.
Tehnica lui Bardon, întinde „cordonul violet” care uneşte corpul mental cu corpul fizico-astral, apoi întinde şi „cordonul argintiu” care uneşte corpul astralo-mental de corpul fizic. Tehnica lui Robert întinde doar „cordonul violet” al corpului mental solitar. Acest cordon este FOARTE flexibil şi destul de dificil să fie rănit. Însă „cordonul argintiu” este foarte delicat şi poate fi rănit cu uşurinţă, prin „năpustirea” repetată înapoi în corpul fizic [en. „snapping” back into the physical body]. Înainte de a putea efectua călătoria astrală a lui Bardon, fără a risca să răneşti această coardă, este necesar să ai un Echilibru Elemental şi o cantitate mare de practică atentă.
În comentariul meu la Nivelul Nouă din IIH ofer o alternativă mai puţin riscantă la separarea secvenţială a lui Bardon (ea tot are nevoie să se fi terminat Nivelul Opt). O poţi găsi în cartea mea, sau la http://www.ABardonCompanion.com/IIH-Step9.html
Toate cele bune,
Rawn Clark 13 Septembrie 2002

Mai multe despre „Călătoria” astrală şi mentală a lui Bardon vs „proiecţia astrală” a lui Robert Bruce

„Din câte ştiu eu, premisele spre a obţine o eficienţă solidă sau obiectivă în călătoria mentală, cer multă practică în mişcare graduală şi în observarea mediului înconjurător imediat şi confirmarea acestuia, înainte de a efectua vreo „muncă” serioasă, nu-i aşa?”

Aceasta este premisa imediată, dar mai există încă 7 Niveluri de premise înainte de ea! Această muncă de testare şi dovedire a acurateţei de percepţie are loc de asemenea şi la antrenamentul călătoriei astrale de la Nivelul Nouă.

„Motivul pentru care menţionez asta este pentru că eu cred că avem terminologia amestecată. Tipul de proiecţie astrală, sau OBE care este menţionat aici, e în esenţă foarte asemănător cu Visul Lucid, cu excepţia faptului că are loc în afara ciclului de mişcări oculare rapide din timpul somnului. Unii oameni argumentează că OBE şi Visul Lucid sunt în esenţă acelaşi lucru, dar indus diferit.”

În termenii corpurilor pe care le ocupi în timpul experienţei, un vis lucid este mai asemănător cu călătoria astrală a lui Bardon decât cu OBE a lui Robert. Motivul pentru care spun asta, este că în visul lucid şi în călătoria astrală a lui Bardon îţi ocupi propriul corp astral natural, în opoziţie cu OBE a lui Robert în care îţi creezi artificial un „corp” astral non-nativ. Dar în ceea ce priveşte tărâmul explorat, ai dreptate, OBE a lui Robert şi visul lucid, împărtăşesc faptul că este explorată în primul rând substanţa astrală care aderă la propriul psihic al persoanei.

„Oricum, când m-am proiectat folosind tehnicile lui Robert Bruce, trăsătura cea mai importantă a acestor OBE ar fi lipsa de percepţie obiectivă susţinută. Cu alte cuvinte, atunci când mă proiectez în dormitorul meu, (şi am descris deja senzaţiile despre care ai spus că sunt adevărata mea formă astrală)...”

Atunci când ţi-am confirmat asta, nu înţelegeam tehnica lui Robert aşa de întreg cum o înţeleg acum, aşa că trebuie să modific uşor ceea ce ţi-am spus cu privire la senzaţiile pe care le-ai relatat. Senzaţiile pe care le-ai descris erau pe linia unei

experiențe astrale, însă nu erau experiența propriului tău corp astral natural. Tehnica lui Robert nu folosește corpul astral natural al persoanei, ci implică procesul de creare a unei forme astrale non-native. Corpul tău mental nu se conectează cu această formă astrală străină în același grad și aceleași feluri în care se conectează natural cu propriul tău corp astral natural. Acest factor „în combinație cu" absența celor 8 Niveluri de antrenament cerut ca premisă, explică lipsa de obiectivitate și de siguranță experimentată cu tehnica lui Robert.

„Motivul pentru care menționez asta este deoarece Bardon a spus destul de clar că spre a stabiliza călătoriile mentale este necesară practica și a implicat de asemenea că experiența este cam obtuză (în sensul că percepția este filtrată) în comparație cu o călătorie astrală adevărată (poate o percepție mai pură și mai puțin filtrată față de călătoria mentală?)"

Senzația este un aspect sau o fază a percepției. În cadrul adevăratei călătorii astrale, percepția are loc prin organele corpurilor astral și mental; pe când, în călătoria mentală, percepția are loc numai prin corpul mental. Percepția prin organele de simț astrale este simțită foarte asemănător cu felul în care este simțită percepția prin organele de simț fizice, dar cu un simț al unei conștientizări mai mari. Senzațiile astrale sunt mai strălucitoare, mai puternice, și transmit mai multă informație decât senzațiile fizice. Însă percepția prin corpul mental solitar nu poartă cu ea nici o senzație asemănătoare cu cele fizice. Locul percepției este corpul mental, dar locul senzației este corpul astral. Senzația este o experiență subiectivă, așadar o filtrare a percepției mentale directe. Atunci când călătorești cu corpul mental solitar, percepția este directă, obiectivă și lipsită de senzațiile familiare fizico-astrale și de filtrarea corespunzătoare lor. Însă, atunci când călătorești cu corpul astralo-mental unit, percepția este filtrată prin corpul astral și este înalt senzorială într-un fel asemănător celui fizic. Călătoria astrală „este simțită" mai „normală" datorită prezenței de senzații asemănătoare celor fizice, și în comparație călătoria mentală „este simțită" a fi „obtuză".
Ceea ce NU înseamnă că în sine călătoria mentală este obtuză! Înseamnă doar că există o absență de senzație „familiară" care subiectivizează și care să fie asociată cu corpurile fizic și astral.
Un punct de înțelepciune din sistemul lui Bardon, respectiv din plasarea călătoriei mentale înaintea călătoriei astrale, este că făcând asta, călătoria lui astrală devine „călătorie mentală cu corpul astral", sau așa cum îmi place să îi spun călătorie „astralo-mentală". Aspect ce înrădăcinează călătoria astrală în „percepția" mentală directă, și nu doar în „senzația" astrală subiectivă. Element care este în mod semnificativ diferit decât majoritatea formelor de proiecție astrală, care sunt înrădăcinate în „senzație" și nu în „percepție". Cred că un motiv pentru care tehnicile lui Robert sunt așa de populare este pentru că majoritatea oamenilor sunt dependenți de senzații. Este ușor să confunzi „senzațiile minunate" cu „importanța spirituală" și „euforia produsă de emoțiile ieșite din comun" cu „dezvoltare spirituală".

„Deci, uite ce gândesc eu, și aș putea să mă înșel întru totul: conceptul modern, vestic, despre experiențe extracorporale și despre proiecție astrală se apropie în cea mai mare parte de călătoria mentală și nu de cea „astrală" așa cum par să gândească oamenii. Motivul pentru care spun asta este deoarece călătoria astrală pare a fi mai puternică decât ceea ce poate realiza o persoană obișnuită; din experiența mea personală, dat fiind faptul că dacă te-ar atinge vreun om în timp ce călătorești astral, această acțiune ar putea avea ca rezultat moartea ta, eu nu am călătorit astral niciodată (și motivul pentru care fac această presupunere, este că m-am proiectat astral ocazional, adică am călătorit mental, în timp ce pisica mea stătea pe pieptul meu). DACĂ am dreptate, atunci aș merge puțin mai departe, și aș sugera că adevărata călătorie astrală este ceea ce vesticii ar atribui experienței de NDE, sau experiență în apropierea morți. Motivul pentru care spun asta, este deoarece e presupus că NDE apare atunci când corpul energetic este scos din cel fizic, lăsându-l o carcasă golită (ca opus față de presupunerea că OBE are loc atunci când este proiectată o „copie" a corpului energetic, sau a sufletului original – orice terminologie ai folosi). Dar trebuie să accentuez că ar trebui să fie numită o „NDE controlată"."

În cea mai mare parte sunt de acord cu concluziile tale de aici. Dar tehnica lui Robert este diferită de călătoria cu corpul mental solitar, deoarece omul ocupă o formă astrală, chiar dacă e vorba de una artificială. Procedeu ce schimbă relația omului cu tărâmul astral de explorat, în comparație cu adevărata călătorie mentală. În călătoria mentală solitară, tărâmul astral este perceput doar prin ochii mentali. Însă cu metoda lui Robert tărâmul astral este văzut prin ochii mentali înveliți într-un văl de materie astrală obișnuită. Procesul adaugă la percepție un strat care subiectivizează, care datorită artificialității lui este străin în mod firesc față de organele de simț mentale. Acest strat se supune „regulilor" generale ale materiei astrale, și nu voinței corpului mental (cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost corpul astral natural în locul unuia creat artificial). Este ca și diferența dintre percepția unui aer rece și aspru când porți o haină călduroasă, și percepția lui când ești complet dezbrăcat. Cu corpul mental solitar, percepi direct întreaga semnificație a „aerului rece," dar cu acest văl de materie astrală străină, percepi o versiune înăbușită, distorsionată și filtrată a lui.
Comparația făcută de tine a călătoriei mentale a lui Bardon cu NDE, este foarte justă. Un lucru care m-a uimit în legătură cu tehnica lui Robert a fost că nimeni nu părea să experimenteze acel simț al fricii care acompaniază natural separarea conștientă a corpului astralo-mental. Adevărata separare copiază procesul morții, și prin natură incită înlăuntrul corpului fizic o frică primitivă de moarte (instinctul de autoconservare) pe care inițiatul trebuie s-o depășească.
[Acesta este un motiv pentru care Bardon oferă la tehnica sa avertismentele în legătura cu posibila moarte. Punând tehnica în acel context, el forțează inițiatul întru confruntarea cu reacția corpului fizic. Până când acea frică nu este depășită (adică

până când „corpul mental” nu este controlat perfect), tehnica pe care o prezintă el ESTE periculoasă, deoarece „corpul mental” este cel care împiedică experiența din a deveni o DE (experiență a morții) în locul unei NDE.]
Motivul pentru care această frică nu este experimentată de către cei care urmează tehnica lui Robert, este datorită faptului că NU se separă de trup corpul astral natural propriu persoanei. Ci este creată o formă astrală artificială, şi corpul mental este proiectat într-acel vehicul artificial. Aşadar, nu se mimează pentru trup procesul morții, şi nu apare nici un răspuns natural de autoconservare.

„Poate că greşesc total aici, dar suspectez puternic că OBE nu este acelaşi lucru cu călătoria astrală, dar „poate” e la fel cu cea mentală.”

De fapt, cred că ai dreptate, sau eşti foarte aproape de adevăr. Ele se folosesc ambele de aceleaşi Legi universale, dar în feluri diferite şi spre finale diferite. Hai să le spunem apropiate.

„Stai să înțeleg asta. Atunci când visăm lucid, folosim aceeaşi formă astralo-mentală ca într-o călătorie astrală, dar ea este limitată doar la tărâmul propriului psihic?”

Da. Este posibil să călătorim mai departe, dar atunci părăsim tărâmul stării de „vis”.

„Cred că ai menționat înainte că întreruperea din somn / vise cauzează o rănire foarte mică a cordonului argintiu sau a celui violet?”

Da, „năpustirea necontrolată înapoi întru” corpul fizic, răneşte cordonul argintiu care uneşte corpul astralo-mental de cel fizic.

„Ai menționat că mecanismele naturale de apărare ale corpului funcționează în timpul somnului, dar nu sunt disponibile în timpul unei călătorii astrale, de aici venind pericolul. Corect?”

Da, aceasta este o parte din pericol.

„Presupun că ştii ceea ce vorbeşti, dar faptul este că ai învățat terminologia lui Robert din surse de mâna a doua, adică cititori lui. Poate că te inducem fără să vrem în eroare.”

Recunosc această posibilitate. Dar aud acelaşi lucru de la toți cei care descriu şi urmează tehnicile lui Robert. În ceea ce priveşte o învățătură scrisă, calul la ham se cunoaşte, şi în cele din urmă ceea ce iau oamenii din ea are o importanță practică mai mare decât ceea ce a intenționat autorul. Chiar dacă această înțelegere este câşă, ea este înțelegerea principală, şi asta îmi spune ceea ce au luat oamenii din scrierile lui Robert. Mai mult decât atât, este „experiența” celor cu care am vorbit, şi îmi bazez analiza pe înțelegerea „mea” asupra acelor experiențe, nu pe înțelegerea „lor” asupra acelor experiențe (şi nici pe înțelegerea lui Robert asupra acelor experiențe). Altfel spus, mă adresez rezultatelor acestor practici, nu bazei lor teoretice. Analiza mea asupra acelor experiențe se bazează pe experiența mea în contextul IIH.

„Din experiența ta, este realizabilă crearea unei copii astrale artificiale, în special de către cei care practic nu au nici o experiență în manipularea elementelor?”

Da, deoarece acțiunea nu are nimic de-a face cu manipularea „conştientă” a Elementelor. Aşa cum înțeleg eu, se întâmplă faptul că condensezi însăşi materia astrală, printr-o proiectare a voinței şi a dorinței emoționale. Asta este ceva pe care-l facem cu toții în fiecare moment al existenței noastre. Diferența aici este că se face intenționat. Este acelaşi mecanism esențial prin care sunt create larvele astrale.
Condensarea astrală efectuată în această manieră, poartă amprenta dorinței şi voinței tale, dar NU este o „copie” a corpului tău astralo-mental adevărat. Ea poartă numai o amprentă mică a unei părți a sinelui tău, pe când corpul tău astralo-mental natural este saturat peste tot cu toate caracteristicile tale (adică el ESTE „tu”).

„Sunt confuz încă referitor la această noțiune de călătorie mentală. Dar de asemenea sunt conştient că nu e nevoie s-o înțeleg încă, deoarece încă mă aflu la Nivelul 1. Dar, voi încerca oricum! Este călătoria mentală similară experienței de a percepe obiecte într-o manieră non-vizuală? De exemplu dacă mi-aş închide ochii, aş percepe aproape toate obiectele din cameră, le-aş cunoaşte poziționarea lor generală în spațiu, aş percepe mărimea camerei şi aş simți limitarea celor patru pereți. Este călătoria mentală o versiune îmbunătățită a acestei percepții non-vizuale, non-senzoriale?”

Există multe tipuri de „călătorie” mentală pe lângă tipul pe care Bardon îl descrie la Nivelul Opt. „Călătoria mentală” de Nivel Opt produce cea mai înaltă şi mai pură formă de călătorie mentală de care sunt conştient. Ea eliberează corpul mental

„solitar” şi practicarea ei conduce la corpul mental etern, care este singurul corp capabil să traverseze dincolo şi dincoace de Abis.
Formele inferioare de călătorie mentală păstrează, cu toatele, legătura dintre corpul mental şi procesarea fizico-astrală asupra percepţiei mentale. Scanarea mentală cu ochii închişi a împrejurimilor tale pe care o descrii mai sus, este centrată tot în conştienţa ta legată de creier, şi este dependentă complet de cunoaşterea ta anterioară a camerei, şi de asemenea de felul în care te raportezi la obiectele dinlăuntrul camerei tale. Însă călătoria mentală de Nivel Opt, taie această legătură. Ăsta este motivul pentru care e nevoie de aşa de mult efort, în ciuda faptului că stăpânit cele şapte Niveluri anterioare.
O adevărată călătorie mentală în camera ta, ar fi o percepţie directă asupra realităţii obiective a împrejurimilor tale. Ea nu ar „arăta” defel aşa cum arată percepută prin ochii tăi astrali sau fizici. În loc de formă, ochii mentali percep „semnificaţia esenţială”.
În cadrul fazei de verificare şi dovedire a experienţei, elevul călătoreşte cu corpul său mental şi se chinuie să perceapă semnificaţia esenţială a împrejurimilor lui „mentale”. [Orice lucru fizic există de asemenea şi în tărâmurile astral şi mental. Ochii corpului mental solitar pot percepe nivelul planului mental „de timp real” al tărâmului fizic, în acelaşi fel cum ochii corpului astral pot vedea nivelul planului astral „de timp real” al tărâmului fizic. Şi similar corpului astral, corpul mental se poate aventura de asemenea dincolo de zona „de timp real”.] Apoi după ce s-a întors la corpul fizic, elevul priveşte aceleaşi împrejurimi „fizice” cu „ochii mentali, dinlăuntrul corpului său fizic”. Dacă percepţia împrejurimilor „mentale” efectuată de către corpul mental solitar se potriveşte cu ceea ce vede el în împrejurimile „fizice”, cu „ochii mentali cât timp se află în corpul fizic”, atunci experimentul este un succes. Dacă percepţiile nu se potrivesc ca „semnificaţie esenţială”, asta înseamnă că în cadrul călătoriei mentale legătura către procesarea fizico-astrală a percepţiilor mentale nu a fost destul de tăiată, şi a distorsionat percepţia mentală originală.
Cu alte cuvinte, forma călătoriei mentale din Nivelul Opt, nu este ca şi cum ai ieşi afară din corp şi ai privi în jur cu ochii fizici.

„OK. Îmi dau seama că crearea inconştientă a larvelor face parte din viaţa zilnică a majorităţii oamenilor, dar cred că ar trebui să întreb oricum: practicarea Proiecţiei Astrale a lui Robert Bruce sau a vreunui tip similar de Proiecţie Astrală, este în detrimentul vitalităţii sau sănătăţii vreunui corp (fizic, astral, mental)? Motivul pentru care întreb asta, este deoarece m-am simţit deseori epuizat după ce m-am proiectat folosind metoda lui.”

Cred că este detrimentală, dar nu pentru că este o muncă obositoare, ci, datorită uşurinţei cu care apar confuzia şi iluzionarea. Eu cred că orice explorare a psihicului trebuie făcută cu claritate, scop, şi o înţelegere deplină a „regulilor de bază” pentru a fi benefică sănătăţii globale.

„De când am început Nivelurile IIH, m-am decis să opresc practicarea acestor proiecţii. Nu îl desconsider pe Robert Bruce sau pe cei care se proiectează, dar am impresia că ar fi o idee bună să las explorarea conştientă a psihicului (căci asta este în mod esenţial proiecţia, nu?) până după ce apare Echilibrul Elemental, sau chiar mai departe în decursul dezvoltării mele.”

În IIH explorarea conştientă a psihicului începe odată cu lucrul cu oglinzile sufletului. Când este abordată în contextul respectiv şi în această manieră directă, atunci ea conduce la Echilibrul Elemental.

„Chiar şi aşa, de când m-am decis, am mai avut ceva proiecţii spontane, una dintre care a durat cam două ore (însă poate mult mai puţin în timp fizic). Sunt conştient de corespondenţa ta asupra acestui subiect; aproape de final, recomanzi să te opreşti şi să-ţi analizezi starea mentală, împrejurimile etc. deîndată ce te separi. Este acesta un sfat bun în cazul meu, sau ar trebui să renunţ în întregime la proiecţii (de obicei dacă mă trezesc este destul spre a le opri)?”

Personal, eu privesc evenimente spontane ca acesta ca pe un fel de cadou, şi încerc să profit complet de ele. Nu renunţ la ele decât în caz că ele apar într-un moment extrem de nepotrivit. Ci mă las dus de valul lor, le analizez şi învăţ din ele cât de mult pot.

„Ai scris: Condensarea astrală efectuată în această manieră poartă amprenta dorinţei şi voinţei tale, dar NU este o „copie” a corpului tău astralo-mental adevărat. Ea poartă numai o amprentă mică a unei părţi a sinelui tău, pe când corpul tău astralo-mental natural este saturat peste tot cu toate caracteristicile tale (el ESTE „tu”). *Implică asta că aş avea doar o conştientizare parţială asupra Sinelui, şi / sau conştienţă parţială?”*

Da. Corpul mental (sau conştientizarea conştientă) nu se poate integra pe dea-ntregul într-o asemenea formă astrală şi ca atare este incompletă puntea către procesarea fizico-astrală asupra percepţiei mentale. Ceea ce s-ar traduce prin memorie parţială asupra evenimentelor şi o pierdere frecventă de control asupra experienţelor.

Dar, trebuie să adaug că dacă cineva lucrează destul de mult cu această tehnică, acela ar învăţa cum să compenseze pentru aceste neajunsuri. Şi anume ar tinde să condenseze în mod natural forme astrale care poartă din ce în ce mai mult din amprenta lui.

„Întrebare scurtă: ar putea fi meditaţia normală, o formă inferioară de călătorie mentală?”

Da, meditaţia este una dintre formele inferioare de călătorie mentală.

„Cum aş putea cunoaşte „semnificaţia esenţială” a unui lucru, fără a avea o experienţă anterioară asupra experimentării pure a „semnificaţiei esenţiale”? De exemplu obiectele din camera mea. Când (dacă) voi învăţa să călătoresc mental, va fi semnificaţia esenţială a acelor obiecte similară cu felul în care am descris percepţia non-senzorială asupra lor? Sau este necesar să le experimentezi „semnificaţia esenţială” fără ca simţurile fizice să fie prezente, spre a fi capabil să înţelegi în totalitate doar „semnificaţia esenţială” pură?

Numai ochii mentali pot percepe semnificaţia esenţială pură în sine. Însă, noi ne folosim ÎNTOTDEAUNA ochii noştri mentali atunci când ne folosim ochii fizico-astrali. Altfel spus, noi percepem tot timpul semnificaţia esenţială, dar ne concentrăm asupra straturilor fizico-astrale de percepţie asupra ei şi prin urmare percepem rareori „direct” semnificaţia esenţială. Noi o percepem de obicei prin filtrul fizico-astral. Aşa că, spre a realiza o percepţie „directă” asupra semnificaţiei esenţiale, trebuie să ascunzi mecanismele normale de percepţie, şi să separi şi purifici simţurile astrale şi mentale. Prima oară când percepi „direct” semnificaţia esenţială cu ochii mentali solitari, este un fel de experienţă gen „Aha!” în care-ţi dai seama că ai perceput tot timpul acest strat al realităţii, fără a recunoaşte ceea ce este.

„*Ai scris*: O adevărată călătorie mentală în camera ta ar fi o percepţie directă asupra realităţii obiective a împrejurimilor tale. Ea nu ar „arăta” defel aşa cum arată percepută prin ochii tăi astrali sau fizici. În loc de formă, ochii mentali percep „semnificaţia esenţială”. *Am ajuns să înţeleg asta; însă simt că o descriere bună a ceea ce simt acum este analogia de a spune unei persoane oarbe cum să vadă*.”

Scuze în legătură cu asta! Atunci când ai descris scanarea cu ochii închişi a împrejurimilor tale, ai descris „semnificaţia personală” a obiectelor din camera ta. Semnificaţia personală este un aspect al filtrului fizico-astral, care subiectivizează. Când percepi cu ochii mentali solitari, acest filtru nu este prezent, şi în locul semnificaţiei „personale” a obiectelor, atunci le percepi semnificaţia „universală” (adică semnificaţia esenţială). Cu alte cuvinte, percepi lucrul „esenţial” care stimulează filtrul tău fizico-astral să acţioneze şi generează semnificaţia „personală”.

„Am dificultăţi în a diferenţia felul în care experienţa mea asupra „semnificaţiei esenţiale” a obiectelor poate fi îndepărtată de experienţa fizico-astrală. Îmi dau seama că sunt capabil să percep chiar acum „semnificaţia esenţială”...simt însă că dacă aş fi capabil să decojesc fizicul, apoi astralul, şi să văd ce rămâne („semnificaţia esenţială”), atunci şi numai atunci aş înţelege. Sau complic prea mult lucrurile?”

Nu, nu complici prea mult lucrurile. Însă uşa către percepţia directă a semnificaţiei esenţiale îţi este mereu deschisă. De exemplu meditaţiile de monofocalizare şi de vid mental pot duce amândouă la percepţia directă. Ca şi experiment, data viitoare când efectuezi monofocalizarea, încearcă să mergi mai adânc decât semnificaţia „personală”. Încearcă să priveşti „prin” stratul simbolului personal, până la esenţa subiacentă (adică semnificaţia esenţială). Şmecheria este să-ţi izolezi doar conştientizarea mentală, şi să dai la o parte conştientizarea emoţională şi fizică.

„Există ceva efecte notabile ale unui cordon rănit?”

Nervozitatea, oboseala, dispoziţia proastă, volatilitatea emoţională etc. sunt simptomele exterioare obişnuite. Intern, se simte ca o lene în procesul de integrare al stărilor emoţionale (de aici volatilitatea emoţională cu care reacţionezi la evenimente externe). Ochilor mei astrali, un cordon sănătos apare ca având culoarea argintului proaspăt lustruit, dar unul rănit arată ca argintul mat [deci fără strălucire] cu pete.

„Cum se repară?”

Hrănirea fizică şi emoţională şi relaxarea adâncă sunt cele mai bune vindecări, deoarece ele sprijină propriile tale mecanisme naturale de vindecare. O altă metodă excelentă este lecţia unu din seria mea „Arheul...”, deoarece ea copiază felul în care trupul se vindecă şi întăreşte cordonul la nivel fizic. http://www.ABardonCompanion.com/MP3-Links.html

„Presupun că SE repară, altminteri părinţii copiilor mici ar cădea ca muştele!”

Mulți părinți prezintă simptomele. Însă, în special în ceea ce privește relația de a fi părinte, există instincte care compensează și preiau controlul. Plus, mai este factorul de hrană emoțională pe care un părinte o primește din relația cu copilul, care este foarte vindecătoare în această privință.
Se întâmplă FOARTE rar ca un cordon să fie așa de abuzat, spre a fi actualmente cauza „directă" a morții. El a fost făcut de Natură să supraviețuiască unei cantități destul de mare de abuz, și totuși să funcționeze suficient spre a sprijini viața fizică. Cu toate acestea, vitalitatea lui este o parte din sănătatea generală a individului.
Toate cele bune,
Rawn Clark 26-28 Octombrie 2002